

Aydınlanmanın Kitabı

“Kaplumbağa Terbiyecisinin Sırrı”

Halil Çil

Kaplumbağa Terbiyecisi'nin Sırrı...

Kendinizi İslam ve Masonluk tarihinin aydınlanma sırrını öğrenmeye hazırlayın!

أنا الحق

*“Güneşı balçıkla sıvamak elimde değil,
Erdiğim sırları söylemek elimde değil.
Aklım düşünceinin derin denizlerinden,
Bir inci çıkardı ki, delmek elimde değil.”*

Bu kitabı “Kaplumbağa resmi 2 taneymiş vatandaşın biri aradaki farklardan sırlarını çözmüş, Da Vinci Şifresi gibiymiş...” niyetiyle okuyorsanız zaten yolun başında kitabı anlamayacaksınız. Yazar, yani ben, bu kitabı İslamiyetin mezheplerinin ve tüm dinlerin kökenlerinin ortak olduğuna ve Allah’tan korkmak yerine onu sevmenin daha önemli olduğuna inanan bir düşünce akımının var olduğunu resimlerdeki simgelerle ispatlamak için yazdım. Bu görüşe göre *Allah insanlar olmasa hiç bilinmeden ve ona hür irade ile inanılmadan kalacaktı. Şu halde tıpkı insanı yaratan Allah gibi, Allah’ın var oluşunun sebebi de insandır.*

Yine önemli olan, Allah’ı bir insan gibi düşünmek değil insanı Allahlaştırabilmektir. (Az hatalı, yalansız, egosuz, esnek v.s.) İşte bu düşünce akımına “tasavvuf” denir ve bütün dinlerde çeşitli isimlerle bu akımlar vardır. Bu akım ve düşünce sahipleri, yıllar yılı Allah’tan korkulması gerektiğini ve onun aynı zamanda rahmet ile beraber en vahşi şekilde öç alıcı olduğunu anlatanlar ve bu sebeple insanların korkularından sebeplenip geçinenler yüzünden, hep öldürülmüşler ya da işkencelere uğramışlardır. Tasavvuf ve akımları zaman içinde kendilerini gizlemeyi öğrenmiş; ancak birbirlerini çeşitli sembollerle tanımışlardır. Bu bazen bir defne yaprağı olmuş bazen bir şahköl bazen de kaplumbağa.

İşte bu kitap Allah’tan korkmayan hatta onu gerçekten sevebilenlerin namaz bile kılmasına gerek olmadığını düşünenlerin kitabıdır.

Bu felsefenin sahiplerine göre, bu düşünce ve gerçekler aniden insana aktarılırsa insan bunu kabullenemez. Bu sebeple aşama aşama verilmeli ve sadece bu aşamaları geçene öğretilmelidir.

Kitap bu düşünceye uygun bir giriş ve çile dönemi içermektedir. Tıpkı hayat gibi... Ancak dayanabilir ve tamamlarsanız gerçekleri öğreneceksiniz.

Şimdi dilerseniz hemen sonuna bakın kitabın, her az akıllı uyanık gibi her şeyi anladığınızı zannedip anlamayacaksınız. Çünkü bu kitap aydınlanmanın kısa bir özeti ve tarihidir. Aydınlanma sürecine bu kadar özet bir yaklaşımda bile dayanamıyor ve vakit ayıramıyorsanız zaten aydınlanmaya ihtiyacınız da yoktur.

Kitabımızın kahramanı birçoğlarımız gibi kendini hayatın akışında kaybetmiş ve sevgilisi tarafından aldatılıp işini de kaybettikten sonra kendini hayatın tam dibinde bulmuş, ama kendini özel zanneden sıradan bir insandır. Oysa aydınlanmak için önce yanmak sonrada ateşin acısına dayanmak önemlidir.

Aydınlanmanız dileği ile...

Binlerce Yıl Önce Eski Mısır

Her şey bir Mısır firavunu **Akhenaton** da başladı. Bir sabah uyandığında Amon'dan da Ra' dan ve İsis'ten de sıkıldı ve Mısır tarihinin en gizlenmeye çalışılan çıkışını yaptı. "Ben, bugünden sonra tek tanrıya inanıyorum."dedi ve eski Sümerden beri var olan 99 tanrının ismini birleştirip tek tanrı yaptı. (Bilinen en eski tek tanrılı din Musevilik değil Atonizm'dir. "Zaman içinde Ateizm olarak dile yerleşmiştir."i eski Mısırda tek tanrıya inanan **Akhenaton**culara verilen, bu, dinsiz anlamındaki isim aslında tek tanrıya ilk inananların ortak ismidir.)

Sonra gitti karısı Nefertiti ile birlikte El-Amarna denilen bir kent kurdu. Annesi Tia bu yeni dinden ve oğlunun yaptıklarından hiç hoşlanmadı. Bir gün **Akhenaton** ve karısı **Nefertiti** aniden öldüler. (Muhtemelen bu ölümler doğal değildi.) Oğulları Tutankaton ("Tek"nin incisi) Tia tarafından ismi değiştirilerek Tutankamon (Amon'un incisi) olarak krallar vadisine götürüldü. Tutankamon annesi ve babasını hiç unutmadı. Kendisi için yapılan dev piramidin en gizli köşesine anne ve babasının cesetlerini aldırarak onları da mumyalattı.

Aslında Tutankamon'un sonradan anne ve babasının mezarını gizlice kendi mezarının alt katına aldırması bence kendisinin de gizliden tek tanrıya inandığının göstergesidir. Bugün hala Nefertiti'nin ve Tutankamon'un tek tanrıya inanan babası **Akhenaton'un** mezarı aynı piramittedir.

İşte **Akhenaton**'a inananlar yani tek tanrıya inananlar tarihin en büyük katliamlarından birini yaşayıp tüm kentleri yerle bir edilince her biri bir yere kaçtılar ve birlikte yakalanmamak için sembollerle haberleştiler. Ve bir daha bir katliam yaşamamak için öğretilerini sadece çok güvendikleri insanlara öğretiler.

Siz Atenekon'u Amonatep olarak da bilebilirsiniz. Ama bildiğinizde asıl şaşıracağınız nokta şudur. Tutankamon'un ve babasının inandığı ve uğruna firavunluğu bırakıp yeni bir kent kurduğu tek tanrının adı RAHMAN'dır. Ne garip! Adı tarih boyunca da hep öyle kaldı.

İşte bu gizlenen tek tanrılı, oruç tutan, kurban kesen, ay takvimi kullanan, erkeklerin cinsel organının fazlalık deri parçasının törenle rahiplerce kesildiği, evli kadınların saçlarını örttüğü bu dinin bir rahibi, yıllar sonra, kendisiyle kavga eden asil soylu bir adamı öldürdükten sonra, o dönemin Mısır gelenekleri uyarınca, öldürülen adamın ailesi tarafından ailecek yok edilecekleri için 200 -300 kişilik bir gurupla Mısır'dan kaçtı ve çölü geçerek güvenli topraklara ulaştı. Bu Aten dini rahibinin adı Musa'ydı ve dinler tarihi başladı...

Çok uzaklarda Eski Mısırdan da eski ve bambaşka bir diyarda Çin’de insanlık tarihinin en önemli fikir çatışması başlıyordu....

İyilik nedir? Kötülük nerede başlar....

İsa’dan 6000 yıl önce Laotse ülkesinden ayrılma kararı verdiğinde dünyada ondan sonra gelen her düşünceyi ve tasavvuf görüşünü etkileyecek kitabını ülkesinden çıkarken bir askere verdi. Bir daha kimse Laotse’den haber alamadı! Ama bütün Uzakdoğu dinleri ve bütün tasavvufi felsefeler hatta birçok İbrahimi dinler bu 500 kelimelik küçücük kitabın üzerine kuruldu...

Ve lütfen sen anlamadan kimseyle paylaşma...

Sadece oku, kendini hazır hissedince bir kerede oku, nedenini sorma...

Aşağıdaki 500 kelimedenden sonra hayatındaki hiçbir şey aynı kalmayacak...

YOL ve ERDEM KİTABI

1. Tao'nun Anlamı

En güzel öğretisi bile Tao'nun kendisi değildir.
En güzel isim bile onu tanımlamakta yetersizdir.
Tao kelimeler olmadan deneyimlenebilir
ve bir isim olmadan bilinebilir.

Kişinin hayatını Tao'ya göre idaresi,
kişinin hayatını pişmanlıklar olmadan yönetmesidir;
kişinin içindeki bu potansiyeli anlamak
herkesin yararınadır.

Kişinin hayatını bu şekilde yaşaması için
kelimeler ve isimler gerekmez; ama
tarif etmek için kelimeler ve isimler kullanılır ki
hakkında konuşmakta olduğumuz yolu,
bireyin yaşamayı seçmek isteyebileceği
diğer yollarla karıştırmadan
daha iyi açıklayabilelim.

Tao'nun görünümleri
bilgi, entelektüel düşünce ve kelimeler sayesinde
bilinir; ama
bu tür entelektüel bir amaç olmadan

Tao'nun kendisini tecrübe edebilmeliyiz.

Bilgi ve tecrübe gerçektir;
ama gerçek, karmaşıklık yaratıyor gibi görünen
birçok biçime sahiptir.

Uygun yöntemleri kullanarak
kendimizi
bu karmaşıklık bariyerlerinin ötesine uzatır
ve Tao'yu böyle tecrübe ederiz.

2. Karşılaştırmaların Gitmesine İzin Vermek

Tao'nun kendisini bilemeyiz
ve özelliklerini doğrudan göremeyiz;
fakat bu bildirdiklerini
yalnızca farklılaştırma sayesinde görebiliriz.

Bu yüzden, güzel görünen şey,
güzelliği olmayan şey ile
karşılaştırıldığında güzeldir.
Becerikli kabul edilen bir hareket,
beceriksiz görünen bir diğeri ile
karşılaştırmalı olarak böyle kabul edilir.

Bir insanın sahip olduğunu bildiği şey
sahip olmadığı şey sayesinde bilinir
ve onun zor kabul ettiği şey,
kolayca yapabildikleri yüzünden ona öyle görünür.
Bir şey karşılaştırmalı olarak
kısa olanla karşılaştırıldığında uzun görünür.
Bir şey yüksektir; çünkü başka bir şey alçaktır.
Sessizlik sadece ses kesildiğinde bilinir
ve yol gösteren
sadece takip edenler tarafından öyle görünür.

Karşılaştırmalı olarak,
Tao ile uyum içinde olan bilge kişinin
karşılaştırmalara ihtiyacı yoktur
ve yaptığı zaman bilir ki
karşılaştırmalar yargılamalardır
ve en az yapana göre
ve duruma göre
olduğu kadar yapılmış olan
yargıya da görelidirler.

Tecrübeleri vasıtasıyla

bilge kişi, her Şeyin değiştiğinden haberdar olur
ve nderlik ediyor gibi görünen kişi,
başka bir durumda izleyici olabilir.
Bu nedenle o hiçbir Şey yapmaz, yol göstermez
ya da izlemez.
İstemsiz olarak yaptığı
hiçbir Şey büyük ya da kğk,
zor ya da kolayca yapılmış değildir.
Görevi bittiğinde kolayca bırakır;
bir takdir beklemediği için ktlenemez de.
Böylece ğretisi sonsuza dek sürer
ve kendisi en çok itibar edilenler içinde tutulur.

. Övgü Beklemeden

Aynı zamanda bilge de olan yetenekli kişi
alçakgönüllülüğünü koruyarak
rekabeti azaltır.

Çok Şeye sahip olan;
ama sahip oldukları ile vnmeyen insan
(günaha) teşviki ve hırsızlığı azaltır.

4. Tao Dipsiz Kuyusu

Tao'nun doğasında
biteviye kullanılsa da
kendini sürekli yenilemek var.
Ne taşmak ne de tam boşalmak...
İğindekilerin bir kadehten
dökülmesi gibi toprağa...

Bu yüzdedir ki
Tao enerjisi harcamakla suğlanamaz.
Henüz benliğini tam dolduramamış olanları
kaynağı sonsuz ana style besler.
Enerjinin bir paręası olabilmeleri için
hep yanı başlarında bekler.
Gereğinden fazla zorlarsan,
en müthiş bıçak bile krleşecek.
En iyi Şekilde su verilmiş çelikten kılığlar da
kayalar karşısında paręalanıp gidecek.
Kesmeye kalkarsan yüreğin iplerini,
yürek bile yalancı kesilecek.
Çaresizlik ona aslında hiçbir işe yaramayan,
akortsuz yalanlar syletecek.

İşinin ehli kılıç ustalarının
tecrübeyle biledikleri
keskin kılığlar gibi,
bilgelik de akılla birleşip

sağduyulu zekayı ışıldatacak.
Sabır en dolaşık ipleri bile düğümlerden kurtaracak,
çözumsuz görünen bütün sorunlar da
bir bir çözülecek.

Hepimiz birlik ve beraberlik içinde yaşayabiliriz,
aklıselim önderlerle beraber.
Hangimiz varlığımızın
bizden daha parlak bir kardeşin gölgesinde
farkına varmak isteriz ki...

Sadece kazanca yönelik değil,
anlamak ve anlatmak için çalışanlar
farkındalığa varacak.
Tao bir sır olmaktan çıkacak.

5. Niyetsiz Akış (iyi-kötü)

Tabiat kasıtlı hareket etmez,
bu yüzden de cömert olması beklenemeyeceği gibi,
hiçbir varlığa karşı bir kötü niyetinden de söz
edilemez.

Bu bağlamda Tao da aynen tabiat gibidir;
desek de
aslında
tabiat Tao'nun takipçisidir.

Bilge kişinin insanca edimlerinde bile
kasıt aranmaz bu nedenle.

Böylesine bir bilinçle hareket etmesinde
ahlakçılık gözetmeyen kaygısız bir yanı vardır.

Bilge; sükunetini korur.
Sözler ya da düşüncelerden etkilenmez onun huzuru,
hele ki yapmacıklı davranışlar, uzağından bile
geçemez...

Aynen dostlarına davrandığı gibi,
içinden geldiği gibidir tüm davranışları da.

Tutkudan arınmanın yoludur bu bilge için,
enerjiyi de biriktirmenin.

6. Tamamlanmak

Zihin de en az
korunaklı ve doğurgan bir vadi kadar
sakin ve derin.

Enerji ve sükunetin
her ikisi de şekilsiz geçtikleri gibi
duyusuz ya da akıl olmadan da bulunabilir ya
oysa her ikisi de
çevresiz gelir doğadan...

Akıl meditatif durumda
varoluşta farklılaşmaktan vazgeçmeye başlar.
olsa da olmasa da...

Olabileceğinden ya da dönüşemeyeceğinden
vazgeçer.

Ne kadar da hoş bu;
çünkü
farklı olmaktansa
bir olmak çok daha keyifli.

7. Işığı Saklamak

Tao yolunda yaşarken,
kendinin farkında olmak gerekli değildir.
Bu yaşam biçiminde öz vardır
ve aynı zamanda yoktur.
Ne bir varlık
ne de bir yokluk olarak
algılanır.

Bilge kişi benliğini bulmak için çabalamaz,
kendini algı ve düşünceye gösteren,
bulunabilecek her şeyi (zaten) bildiği için
benliğin kendisi ile yan yana olanı, hiçliktir.

Aklın parlak ışığını saklayarak bilge kişi
kendi benliği ile beraber olmaya devam eder,
onun farkında olmayı kesip ardında bırakarak.

Bağlantısız, kendi dış dünyası ile birleşmiştir.
Benliksiz olarak tamamlanmıştır.
Bu şekilde benliği güvencededir.

8. Suyun Yolu

Büyük iyiliğin su gibi olduğu söylenir.
Bilinçli bir çaba sarf etmeden yaşamı destekler.
Beslenme sağlayarak doğal olarak akar.
Arzulu insanın reddettiği
yerlerde bile bulunur.

Bu şekliyle
Tao'nun kendisi gibidir.

Su gibi bilge kişi de alçak gönüllü bir yerde yaşar.
Meditasyon içinde, arzusuz;
düşüncelilikte derin,
ilişkilerinde sevecendir.
Tao insanına konuşmasında içtenlik rehberlik eder.
Bir lider olarak adildir.
Yönetimde amacı yeterlidir
ve süratin doğru olmasını temin eder.

Kendi çıkarına davranmadığı
ve de gereksiz çatışmaya yol açmadığı için,
doğru olarak değerlendirilir,
yoldaşlarına karşı davranışlarında.

9. Aşırılıklar Olmadan

Kolaydır fincanı tutmak,
taşacak kadar doldurulmadığında.

Bıçak daha verimlidir,
dayanabileceğinden çok tavlanmazsa.

Altın ve yeşimi korumak daha kolaydır,
itidalle sahip olunursa.

Unvan peşinde koşan kişi,
kendi düşüşünü davet eder.

Bilge kişi sessizce çalışır
ne övgü ne de şöhret arayarak.
Yaptığını doğal bir kolaylıkla bitirir
ve sonra dinlenir.
Tao'nun doğası ve yolu budur.

10. Kara Aynayı Temizlemek

Birliği sağlamak erdemlidir.
Düşüncenin iç dünyası birdir,
eylemler ve şeylerden oluşan
dış dünya ile.

Bilge kişi
uyuyan bir bebek gibi nefes alarak
bunların ayrılığından kaçınır
ve bu sayede uyumu sağlar.

O, zihninin karanlık aynasını temizler,
öyle ki (artık) maksat olmadan yansıtır.
O, kendini plansızca idare eder
insanları severek ve onlara karışmayarak.

O, sahip olmadan geliştirir,
bu şekilde verim sağlar,
değişen gereksinimler karşısında
açık fikirli olur
ve arzu duymadan yaratır.

Geriden yöneterek,
yapılması gerekene icabet ederek,
mistik duruma
ulaşmış olduğu söylenir.

11. Var Olmamanın Yararlılığı

Otuz kiriş bir tekeri oluşturabilir; ama
göbeğindeki boşluktur
tekere işlevsellik veren.

Çömlekçinin attığı kil değildir,
kaba kullanışlılığını veren;
ama şeklin içindeki boşluktur
kabın yapıldığı.

Kapı olmadan bir odaya girilemez
ve pencereler olmadan karanlıktır.

İşte budur var olmamanın yararlılığı.

12. Arzuların Bastırılması

Görüş ile renkler görülebilir;
ama çok fazla renk bizi kör eder.
Sesin tınılarını yakalıyoruz.

Çok fazla ses bizi sağır edebilir
ve çok fazla lezzet tadımızı öldürür.

Spor için avlanıldığında ve zevk için
kovalandığında,
zihin kolayca karışabilir.

Kendi için hazineler toplayan kişi
daha kolay tedirgin olur.

Bilge kişi ihtiyaçlarını tatmin eder,
algısal ihtirasları yerine.

13. Sakin ve Hareketsiz

Sıradan insan onur arar, onursuzluk değil.
Başarıya sevinir ve başarısızlıktan tiksindir.
Ölümden korkarken hayatı sever.

Bilge kişi bunları kabul etmez,
böylelikle hayatını basitçe yaşar.

Sıradan insan kendini evrenin
merkezi yapmanın yolunu arar.
Bilge kişinin evreni onun merkezindedir.
Dünyayı sever ve sakin kalır.

Başkalarını endişelendiren şeyler karşısında
tevazu ile davranır, ne hareket eder ne ettirilir,
ve böylece her şeyin korunmasında güvenilebilir.

14. Gizem Deneyimlemek

Tao soyuttur ve bu sebepten
bir forma sahip değildir.
Ne yükselirken parlaktır ne de batarken karanlık.
Elle tutulamaz ve ses çıkarmaz.

Formsuz ya da suretsiz, varlıksız,
formsuzluğun formu, tanımların ötesindedir,
tarif edilemez ve anlayışımızın ötesindedir.
Hiçbir isimle çağrılmaz.

Önünde durduğunuzda bir başlangıcı yoktur;
takip edildiğinde bile bir sonu yoktur.
An itibarı ile (gerçekliği) vardır. Şu ana uygulayın,
onu iyi takip edin ve başlangıcına ulaşın.

15. İnsanın İçindeki Tao'nun Tezahürü

Eskilerin bilgisi bilgili ve akıllıydı;
kaledeki bir adam gibi, büyük dikkat gösterirdi,
tetikte, kavrayışlı ve uyanıktı.

Kendisi için hiçbir şey arzu etmeden
ve değişim adına değişim için
hiçbir arzuya sahip olmadığından,
eylemlerinin anlaşılması gücü.

Uyanık olduğundan tehlike konusunda
korkuya sahip değildi;
mukabeleye hazır olduğundan korkuya
ihtiyacı yoktu.

Ziyaret eden bir misafir gibi kibar ve
bir bahar zamanı buzu gibi esnekti.
İstekleri olmadığından şiddetli arzu tarafından
dokunulmamıştı.

Kavrayışı ve gizemli bilgisinin ölçülemez derinliği,
başkalarının onun mütereddit olduğunu
düşünmesine sebep olurdu.

Kalbi saftı, kesilmemiş bir yeşim gibi,
çamurlu suyu kendi haline bırakarak temizlerdi.

Sakin ve aktif kalarak
yenilenme gereksinimini azaltırdı.

16. Köke Geri Dönmek

Sadece oluşun yoluyla
bulunabilir olmayış.

Toplum; doğal akış durumundan
kaos gibi görünen şeye değiştiğinde,
üstün insanın içsel dünyası
düzenli ve barış içinde kalır.

Durağan kalarak benliği bağlantısızdır.
Topluma geri dönüşünde yardımcı olur,
doğanın ve barışın yoluna doğru (gitmesine).
Anlayışın değeri açıkça görülebilir
kaos sona erdiğinde.

Tao ile bir olmak barış içinde olmaktır
ve onunla çatışma halinde olmak
kaosa ve bozulmaya götürür.

Tao'nun tutarlılığı bilindiğinde,
zihin onun değişim durumlarına açıktır.

Tao ile bir olduğundan, bilge kişi art niyet
taşımaz takipçilerine karşı.
Eğer insanların lideri olarak kabul edilirse
yüksek itibar görür.

Tüm hayatı boyunca, oluştta ve olmayışta
Tao onu korur.

17. İstisnai Liderlik

Sadece en iyinin var olduğunu,
ondan sonra gelenin görülerek methedildiğini
ve bir sonrakinin hakir görüldüğünü ve ondan
korkulduğunu bilerek
insan, sonsuz olanı kavrayamaz.

Bilge, başkalarının onun kriterlerini
kendilerininmiş gibi kullanmasını beklemez.

Yönlendirilenler, ancak bilge liderin varlığını bilir.
O, gereksiz söz söylemeden hareket eder,

öyle ki insanlar,
"kendiliğinden oldu." der.

18. Ahlakın Çürümesi

Tao'nun yolu unutulduğunda,
iyiliğin ve ahlakın öğretilmesi gerekir.
İnsanlar bilgelik ve iyilik taslamayı öğrenir.

Halk baskı altında olduğunda
sadık rahiplerin sıkça görülmesi gibi;
ebeveynlere hürmet ve sadakat,
ancak çekişme ve sürtüşme sonrası
insanların yaşamında sıkça ortaya çıkar.

19. Doğallığa Geri Dönüş

Kişinin sadece kendi hayatını yaşaması,
potansiyelini fark etmesi,
kutsanmayı arzulamaktan
daha iyidir.

Evlada yakışan hürmet ve sevgiyle yaşayan kişinin,
ahlaki eğitime ihtiyacı yoktur.

Kurnazlık ve çıkar terk edildiği zaman,
hırsızlık ve sahtekarlık ortadan kalkacaktır;
fakat ahlak ve nezaket ve hatta hikmet
kendi içlerinde yetersizdir.

Çok daha iyidir basitliğini görmek
ham ipeğin güzelliğinin ve
işlenmemiş taşın.
Kişinin kendisiyle bir olmasından
ve kardeşiyle bir olmasından.
çok daha iyidir;
kişinin Tao ile bir olması,
bensizliğini geliştirmesi,
arzularını bastırması,
isteği kaldırması
merhametli olmaktan!

20. Sıradan İnsandan Farklı Olmak

Bilge kişi sıkça kıskanılır; çünkü diğerleri bilmez her ne kadar Tao tarafından besleniyor olsa da onlar gibi o da ölümlüdür.

Bilgeliği arayan kişiye öğüt güzelce verilmiştir: Akademik yolları bırakması ve çabalamaya son vermesi. Bundan sonra öğrenecektir evet ve hayırın sadece idrak ile farklılaştığını.

Bilge kişinin avantajıdır diğerlerinin korktuklarından korkmaması; fakat diğerlerinin avantajıdır ziyafetten kam almak ya da yürüyüşe gitmek, engellerden kurtulup baharın yüksek bahçelerinin arasında.

Bilge kişi bir bulut gibi sürüklenir, belirli bir yeri olmadan. Yeni doğmuş bir bebeğin gülümsemeden öncesi gibi, iletişimi aramaz. Gereksindiklerinden fazlasına sahip olanların gözlerinde, bilge kişinin hiçbir şeyi yoktur ve o bir aptaldır, sadece Tao'nun doğduğu şeylere kıymet verir.

20. Sıradan İnsandan Farklı Olmak

Bilge kişi çoğu zaman kıskanılır; çünkü diğerleri bilmez ki Tao tarafından büyütüldüğü halde o da onlar gibi ölümlüdür.

Bilgeliği arayanlara verilen tavsiye, nazari yolları bırakmaları ve çabalamaya son vermeleridir. Ancak o zaman evet ve hayırın ayrıldıktan sonra ayırdına varıldığını öğrenirler.

Bilge kişinin menfaatinde diğerlerinin korktuklarından korkmaması; ama diğerlerinin menfaatinde ziyafetten zevk alabilmeleri veya yürüyüşe çıkabilmeleri, bir mani olmadan, taraçalanmış kırlarında baharın.

Bilge kişi bulutlar gibi sürüklenir, belli bir yeri olmadan. Daha gülümseye başlamamış, yeni doğmuş bir bebek gibi kendini ifade etmeye çalışmaz. Gözlerinde ihtiyacı olandan fazlasına sahip olanların; bilge kişi çulsuzdur ve bir ahmaktır, sadece Tao'nun doğduğu şeye kıymet

Bilge kişi ikircikli gibi verir.
görünebilir.
Ne parlak ne da açık Bilge kişi muğlâktır.
olduğundan ve Ne parlak ne de saf
kendisine, bazen hem olmadığı için ve
anlayışsız ve zayıf, kendisine, bazen
kafası karışmış ve hem donuk ve güçsüz,
utangaç görünür. hem de akli karışmış ve
Gece içinde bir okyanus utangaç gözükür.
gibi, durgun ve sessizdir; Geceleyin okyanus gibi,
ama bir kış rüzgârı kadar huzurlu ve dingindir;
nüfuz edicidir. ama aynı anda kış
rüzgârı gibi yakıcıdır.

21. Tao'nun Özünü Bulmak

En büyük erdem Tao'yu izlemektir;
Nasıl da başarır hesapsız, kitapsız!

Tao'nun özü karanlık ve gizemlidir,
ne görüntüsü ne biçimi vardır.
Yine de varolmayışından
bulunur görüntü ve biçim.
Tao'nun özü derin ve dipsizdir,
yine de bilmeye çalışmamakla bilinebilir belki.

22. Bütünlüğü Korumak İçin Boyun Eğmek

Boyun eğ ve bütünlüğü kuru.
Eğilmek dik olmaktır;
boş olmaksızın dolu.

Az şeyi olanların kazanacak çok şeyi vardır;
ancak çok şeyi olanlar
mal mülk yüzünden yanılabilirler.

Bilge her şeyi içine alanı kucaklar.
Kendinin farkında değildir, bu yüzden de parlak.
Kendini savunmayarak ayrıcalık kazanır.
Şöhret peşinde koşmayarak ikrar görür.
Yanlış iddialarda bulunmadığından tereddüt etmez.
Kavgacı olmadığından kimseyle arası bozulmaz.

Bu yüzdendir ki eskilerin bilgeleri şunu demiştir:

"Boyun eğ ve bütünlüğü koru;
yekpare ol, her şey sana gelecektir."

23. Değiştirilemeyi Kabullemek

Doğanın yolu az söylemektir.
Yüksek rüzgârlar sakinleşir
akışın yön değiştirmesiyle
ve ender olarak sürerler tüm sabah
ne de sağanak tüm gün devam eder.
Bu nedenle, konuşurken
ayrıca hatırlayın
sessiz ve sakin olmayı.
Doğal yolu takip eden kişi
her zaman Tao ile bir olan kişidir.
Faziletli olan kişi fazileti deneyimleyebilir;
fakat doğal yolu kaybeden kişi
kendini kolayca kaybedebilir.
Tao ile bir olan kişi
doğa ile bir olan kişidir
ve fazilet, faziletli olan kişi için vardır.
Değiştirilemeyi kabullenmek
arzunun geçip gitmesine izin vermektir.
Başkalarına güven duymayan kişinin
kendisine de güvenilmemelidir.

24. Aşırılık

Doğal sınırının ötesine
uzanan kişi,
sağlamca duramaz
yerin üstünde;
tıpkı
kaynaklarının ötesinde
bir hızla seyahat edenin
temposunu koruyamayacağı gibi.
Böbürlenmiş kişi
aydınlanmamıştır
ve kerameti kendinden menkul kişi
saygı görmez
değerli insanlardan;
böylece, hiçbir şey kazanmaz
ve itibarı lekelenir.
Çabalamak,
böbürlenmek ve tepeden bakmak

gereksiz özellikler olduğundan
bilge kişi bunları aşırılıklar olarak görür
ve onlara ihtiyaç duymaz.

25. Tao'nun Yaratıcı Prensibi

Yaratıcı prensip birleştirir
iç ve dış dünyaları.
Zamana ya da mekâna bağlı değildir,
her zaman durağan; fakat hareket halindedir.
Bu sebeple tüm şeyleri yaratır
ve bu yüzden
"yaratıcı ve tam" olarak isimlendirilir;
hareketi ve akışı sonsuzluğa uzanır.

Tao'yu büyük olarak tanımlarız;
evreni büyük olarak tanımlarız;
doğayı da büyük olarak tanımlarız
ve insanın kendi de büyüktür.

İnsanın yasaları doğa yasalarını izlemelidir,
doğanın, Tao'yu izleyen
evrensel yasayı takip ederken
fizik yasalarını oluşturması gibi.

26. Orta Noktada Olmak (Dengeyi Bulmak)

Doğal yol bilge kişinin yoludur.
İkamet ederken hizmet etmek,
kendi içinde derinlerde merkezini bulmaktır,
evde ya da seyahat halindeyken.
Uzaklara seyahat etse bile
o, ayrı değildir
kendi gerçek doğasından.
Doğal güzelliğin farkındalığını korurken
o hala kendi amacını unutmaz.
Büyük bir malikâne de ikamet ediyor olsa bile,
basitlik onun rehberi olarak kalır;
tamamen farkında olduğundan, onu kaybederse
köklerinin de yok olacağından.
Bu suretle rahatsız değildir
doğal yolu kaybetmemek için.
Benzeri şekilde insanların lideri de

rolünde ciddiye almayan ne de rahatsız değildir,
çünkü bunlar kaybına sebep olur
liderliğin köklerinin.

27. Tao'yu İzlemek

Bilge kişi doğal yolu izler,
kendisinden gerekli olanı (bekleneni) yaparak.
Tecrübeli bir iz sürücü gibi
hiçbir iz bırakmaz.

İyi bir hatip gibi, konuşması akıcıdır;
hata yapmaz, böylece çeteleye ihtiyaç duymaz.
Kilide ihtiyaç duymayan iyi bir kapı gibi,
kendisinden gerektiğinde açıktır.
ve diğer zamanlarda kapalı;
İyi bir bağ gibi, güvenilirdir,
sınırlara ihtiyaç duymadan.

Faziletin örnekten büyüyeceğini bilerek,
(ki) bu bilge kişinin öğretim yoludur,
durup dinleyen hiç kimseyi geri çevirmez.
Böylece, bilge kişinin tecrübesinden,
herkes öğrenebilir ve yarar sağlayabilir.
Öğretmen ve öğrenci arasında karşılıklı doğal bir
saygı vardır,
zira, saygı olmadan, karışıklık olur.

28. Bütünlüğü Unutmamak

Yaratıcılığı geliştirirken,
algılamayı da besleyin.
Bir çocuğunkine benzer zihni unutmayın,
su gibi akan.
Herhangi bir şeyi dikkate alırken,
karşıtını kaybetmeyin.
Sonluyu düşünürken,
sonsuzluğu unutmayın.

Onurlu davranın; ama alçakgönüllülüğü koruyun.
Tao'nun yoluna uygun davranarak
başkaları için bir örnek olun.
Bütünlüğünü koruyarak

iç ve dış dünyaların,
gerçek kişilik sürdürülebilir
ve iç dünya verimli hale getirilir.

29. Eylemsizlik

Dış dünya narindir,
onun doğallığına burnunu sokan
kendine zarar vermeyi göze alır.
Onu yakalamaya çalışan
böylece yitiriverir.
Her şey değişir, doğaldır;
bazen zamanından ileri, bazen de geri olmaktan.
Zamanlar vardır nefes almanın bile
zor olabildiği.
Ne var ki doğal olan kolaydır.
Kişi kimi zaman güçlü,
kimi zaman zayıftır,
kimi zaman hasta,
kimi zaman birinci,
bazen de takipçi.
Bilge uğraşmaz
dünyayı zorbalıkla değiştirmeye,
zira bilir ki zorbalığın sonucu yine zorbalıktır.
Uçlardan ve aşırılıklardan uzak durur;
ama tuzu kuru da olmaz.

30. Şiddete Karşı Bir İhtar

Tao'nun yolunda rehberlik ederken,
kuvvet kullanımından nefret et.
Bu, direnişe ve kuvvet kaybına yol açtığından,
Tao'nun iyi takip edilmediğini gösterir.
Sonuçlara ulaş; fakat şiddet yoluyla değil,
hem doğal yola aykırı olduğu
ve hem diğerlerine hem de kişinin benliğine zarar
verdiğinden.
Büyük bir savaşın canlanışında hasat yok edilir
ve bir ordunun uyanışında tarlalarda yabancı otlar
büyür.

Bilge lider sonuçlara ulaşır;
ama onlarla şan kazanmaz;
zaferleri ile gururlanmaz
ve onlarla böbürlenmez.

Bilir ki böbürlenmek doğal yol değildir
ve bilir ki yola karşı giden kişi,
çabalarında başarısız olacaktır.

31. Barışı Sürdürmek

Savaş silahları korkunun araçlarıdır
ve Tao'yu takip edenler tarafından tiksiniilirler.

Doğal yolu takip eden bir lider,
onlara katlanmaz.

Savaşçı kral sağına doğru eğilir,
generallerinin nasihatlerinin geldiği yöne.

Fakat barışçı kral soluna bakar,
barış zamanı danışmanın oturduğu yere.

Ne zaman baksa sola, barış zamanıdır
ve sağa, üzüntü zamanı.

Savaş silahları korkunun araçlarıdır
ve tercih edilmezler,
onları sadece başka bir seçenek olmadığında
kullanan bilge kişiler tarafından.

Barış ve huzurun kalplerine aziz olduğu,
ve zaferin onlara sevinç getirmediği.

Zaferde sevinmek öldürmekten zevk almaktır.
Öldürmekten zevk almak öze sahip olmamaktır.
Savaşı yönetmek bir cenazeyi yönetmek gibidir.
İnsanlar öldürüldüğünde, bu bir matem zamanıdır.
İşte bu nedenden zafer kazanılan bir savaş bile
sevinç duymadan incelenmelidir.

32. Eğer Tao Gözlenebilseydi

Tao sonsuzdur; ama şöhretli değildir.
İşlenmemiş bir taş gibi, kıymeti küçük görülür,
insan için değeri tüm ölçülerin ötesinde olduğu
halde.

Tanımlanabilir olsaydı, kullanılabilirdi.

Anlaşmazlıkları ve Tao'nun yolunu
öğretmek gereksinimini ortadan kaldırmak için;
tüm insanlar Tao'nun barışını kabul eder.

Tatlı çiğ dünyayı beslemek için inerti,
Tao bölündüğünde.

O zaman ihtiyaç vardır isimlere;
çünkü oyulmuş taş gibi
parçaları artık görünür olurdu.
Zamanında durdurarak

eziyet etmeyi ve çatışmayı
didişme boşa çıkarılır ve tehlikeden kaçınılır.
İnsanlar bundan sonra Tao'nun bilgeliğini arar,
tıpkı tüm nehirlerin büyük denize dökülmesi gibi.

33. Güç Olmadan: Yok Olmadan

Bilgi genellikle
başkalarını bilmenin sonucudur;
fakat uyanmış insan,
işlenmemiş taşı görmüştür.
Diğerleri güç ile ustalaşmış olabilir;
ancak kişinin kendi benliğinde ustalaşması
Tao'yu gerektirir.
Birçok maddi şeyi olan kişi,
zengin olarak tanımlanabilir;
ama sahip olduklarının yeterli olduğunu bilen kişi
ve Tao ile birlikte olan,
maddi şeylere yeterince sahip olmuş olabilir
ve ayrıca kendi özüne de sahiptir.
İradenin gücü sebat getirebilir;
ama dayanmak için sükûnete sahip olmak
tüm günler için korunmadır.
Fikirleri dünyada kalan kişi
tüm zamanlar için mevcuttur.

34. Çabalamadan

İstisnasız tüm şeyler,
doğal yola uygun davranmalıdır,
kendi amacını sessizce
ve hak iddia etmeden gerçekleyen.
Doğal düzenin bir tezahürü olmak,
herhangi bir şeyin yöneticisi olmak değildir;
fakat onlara yaşam verenin “kaynağı” kalmaktır.
Görülemmez; bir amacı yoktur;
fakat tüm doğal şeyler onun varlığına güvenir.
Tüm şeyler ona döndüğünde,
o onları köleleştirmez.
Öyle görülmezdir ki büyüklüğü galip gelir.
Kendine Tao'yu model alan,
bilge olan kişi, çabalamaz;
fakat başardığı ile yetinir.

35. İyiliksever Ev Sahibi

Bilge kişi Tao ile birlikte davranır,
barışın burada bulunduğunu bildiğinden.
Aranıyor olması da bu sebeptendir.
Konuklar, iyiliksever ev sahibi tarafından sağlanan

iyi müzik ve yemeğin tadını çıkarırken
Tao'nun tanımını ŐekilsizmiŐ gibi görünür,
duyulamaz ve görülemez olduğundan.
Ancak ne zaman ki yemek ve müzik sona erer,
Tao'nun tadı baki kalmaya devam eder.

36. stesinden Gelmek

Büyüyen Şeyler aynı zamanda küçülebilir;
güçlü olan, bir gün güçsüzleŐir;
yüreği kabaran, sonra kederlenir
ve her insanın vermeye olduğu kadar,
almaya da ihtiyaı vardır.
Bu, Tao'nun yöntemidir.
En büyük balık gln dibinde yaşar
ve bir ülkenin en iyi silahları
kuytuda kilitli tutulmalıdır.
Uysal ve nazik olan,
sert ve güçlünün üstesinden gelebilir.

37. Liderliğin Uygulanması

Doğanın yolu planlı değildir,
buna rağmen gereken hiçbir Şey
yapılmadan bırakılmaz.
Doğayı izlemekte olan, bilge lider bunu bilir
ve arzuyu nesnellikle deęiŐtirir.
Böylece, aksi halde harcanacak olan bu
boşa harcanmamıŐ enerjiyi korur.
Bilge lider bilir ki
eylemleri
zorlama enerji kullanılmadan olmalıdır.
O bilir ki fazlası
hala gerekmektedir;
zira ayrıca bilir ki
bir maksada sahip olmaksızın
planlı bir amacı olmadan
hareket etmelidir.
Bir amaca yönelmeden hareket etmek,
kendini bir yöne zorlamadan hareket etmektir.
Doğanın yaptığı da
Tao'nun yolu da budur.

nb: Bu bölümün İngilizcesinde geçen contrive
kelimesini bazen plan bazen de zorlama anlamında
kullandım ve o Şekilde evirdim. Aslında “nceden
planlanarak yapılan hareketlerin sonucu” anlamına
geliyor.

Bu bölüm için ayrıca (bkz: wu wei)

38. Ululuğa İlişkin

Gerçekten iyi bir insan
yaptığı iyiliklerden bihaberdir.
Bir budalaysa, tam tersine,
sürekli iyi olmaya çabalamalıdır.
İyi bir insan az şey veya hiçbir şey
yapmıyor gibi görülür;
ama gene de hiçbir şeyi yapılmamış
bırakmaz.
Budala her zaman gayret eder,
gene de çoğu şeyi yarım bırakır.

Gerçekten bilge ve alçakgönüllü olan
yapılacak iş bırakmaz;
ancak kendi ülkesinin kanunlarına göre hareket
ederek işleri yarım bırakabilir.
Bir işi halletmek isteyen terbiyeci
kollarını sıvar ve şiddet uygular.
Bilinen yoldan sapıldığında iyilik baki kalabilir
ve iyilik unutulduğunda nezaket hala var olabilir.

Öyle olur ki insanlar birbirine nazik
davranmadığı halde adalet hala yaşar,
kaybolsa bile adetleri kalır.
Bununla birlikte, adet bir dogma olarak
yerine getirilebilir ve bir
karışıklığın, hatta bir kehanetin başlangıcı
olabilir ve
bunlar Tao'nun çiçekli tuzakları
ve büyük bir akılsızlığın başlangıcıdır.
Gerçekten ulu olan yüzeyde değil,
onun altında yatanda yaşar.
Derler ki ilgisi çiçekten çok meyvedir.

Herkes aradığının ne olabileceğine karar
vermelidir,
yaz olgunluğuna daha önce ulaşan
çiçekli tuzak mı,
yoksa altındaki meyve mi?

39. Yeterlilik ve Dinginlik

Tao adı verilen prensipten;
gökyüzü, yeryüzü ve yaratıcılık tektir.
Gökyüzü berrak, yeryüzü sağlamdır,
ve iç(sel) dünyanın ruhu tamdır.
Toprağın hükümdarı bütün olduğunda,
ülke de güçlüdür, canlı ve iyidir
ve insanlar yeterlidir
dünyevi ihtiyaçlarını karşılamakta.
Gündüz zamanı gökyüzü karanlık olduğunda
ve gece gibi kapandığında,
ülke ve onun insanları
muhakkak ki çok acı çekeceklerdir.
Dünyayı dolduran çığın sağlamlığı
ona onun yaşamını verir;
iç(sel) dünyanın enerjisi
onun gücünün eksilmesini engeller;
onun doluluğu kurummasını engeller.
Tüm şeylerin gelişmesi
onların ölümünü engeller.
Liderin işleri
nüfusun refahını sağlamalıdır.
Bunun için denir ki
..."Alçakgönüllülük köküdür
...büyük asaletin;
...alçak, bir temel oluşturur
...büyük için
...ve prensler kendilerinin
...değerinin az olduğunu düşünürler."
Bundan dolayı her biri tevazuya güvenir;
çok fazla başarı sahibi olmanın bir avantajı yoktur,
yeşim çanlar gibi yüksek sesler çıkarmayın,
ne de taş ziller gibi takırdamayın.

40. Varlık ile Yokluk

Doğanın işleyişi
döngüseldir ve geri dönüşlüdür.
Doğanın yolu teslimiyettir;

çünkü kendini teslim etmek “olmak” demektir.
Her nesne varlıktan gelir,
varlık ise yokluktan gelir.

41. Benzerlik ve Farklılık

Tao'yu dinlemede,
arif olan öğrencinin işi çalışkanlıktır;
vasat öğrenci hatırına geldikçe bu çalışkanlığa
katılır;
akılsızın ki ise bunlara gülmektir.
Ama aklımızdan çıkarmayalım ki
ani kahkahalar olmazsa,
o iş doğal olmaz.
O yüzden derler ki:
"An olur aydınlık bile göze karanlık görünür;
ilerleme göze gerileme görünür;
kolaylık göze zorluk görünür
ve değer de göze boş, yetersiz, güçsüz görünür;
an olur pak olan göze kirli görünür
ve hatta gerçek göze yalan görünür
ve karenin köşeleri varmış görünür;
büyük itibar fayda etmez olur,
en tiz nota işitilemez olur;
biçimli göze biçimsiz görünür
ve doğanın yolu insanın görüş alanından
çıkış olur".
İşte bu anlarda dahi,
her şeyin gereğinin yapılabileceğinden,
umudunu kesmez doğa.

42. Tao'nun Dönüşümleri

Tao, adından önce de vardı
ki adından zıtları türeyip,
üç kısma ayrıldı
ve sonra da pek çok isme.
Bunlar birbiriyle kavuşurlar,
kendi içlerinde uyuşurlar
ve böylece bir olmakla
insanın iç dünyasını oluştururlar.
Hiç kimse başkasının gözüne
değersiz görünmek istemez.
Ancak bilge önder kendini öyle tarif eder;
çünkü bilir ki kişi yenilerek yenebilir

ve yenerek yenilebilir
ve bilir ki şiddet yanlısı kişi
asla eceliyle ölmez.

43. Tao'yla Bir Oluş

Sertin üstesinden ancak
ona boyun eğip sulha getirerek
yumuşak, gelir
içine hiçbir nesne girmeyen
boşluğun olmadığı yerlerde bile.
İşte bunlar ile anlaşılır
doğanın yolunun değeri.
Arif olan eksiksiz anlar
sözsüz öğretinin de olabileceğini
ve eylemlerin kendini geliştirmeyi
istemedi yapılması gerektiğini.

44. Yeterlilik

Kanaatkâr kişi bilir kendinin
şöhretten bile değerli olduğunu
ve böylelikle alçakgönüllü kalır.
Kendinden çok servetine
bağlı olan kişi ise
çok daha fazla zarar eder.
Durmasını bilen belki kaybeder;
ama selamette kalır.

45. Değişimler

Geçmişe bakınca, kendi zamanında
kusursuz görünen başarılar
noksan ve bozuk görünebilir;
ama bu demek değildir ki o başarıların
faydası sürmedi.
Bir zaman dolu görünen
sonradan boş görünebilir
yine de henüz tükenmemiştir.
Bir defasında doğru görünen
bir dahakinde eğri görünebilir.
Zekâ, aptallık görünebilir;

güzel söz söyleyiş, patavatsızlık görünebilir.
Hareket soğuğu alt edebilir,
durağanlık da sığağı;
ama hareketteki durağanlık
Tao'nun yoludur.

46. Arzuyu ve Hırsı Yumuşatmak

Doğanın yoluna dikkat edildiğinde,
tüm şeyler kendi fonksiyonlarına uygun
hareket ederler;
atlar arabaları çeker ve sabanın önünden giderler.
Fakat doğanın yoluna dikkat edilmediğinde
atlar çarpışma ve savaş için yetiştirilirler.
Arzu, hoşnutsuzluğa sebep olur iken
yeterliliği bilen kişi
ihtiyacına daha kolay sahip olur.

47. Uzakları Keşfetmek

Tao seyahat etmeden de
bilinip gözlenebilir.
Göklerde olan biten de
pencereden bakmadan görülebilir.
Ne kadar uzağa gidilirse
o kadar az olur bilinen.
Ondandır bilge kişinin bakmadan her şeyi görmesi
ve kendini geliştirme kaygısı olmadan çalışarak
Tao'nun bütünlüğünü keşfetmesi.

48. Bilgiyi Unutmak

Bilgiyi izlerken
eldekilere her gün yenisi eklenir.
Ama Tao'nun yolunu izlerken,
eldekiler azalır;
daha az çabalanır,
ta ki çabalama kalmasın.
Gayret dizginlenmezse
hiçbir iş yarım kalmaz.
Doğanın yolu

değişim tasarlayarak değil
nesnelere kendi gidişine bırakarak hüküm sürer.

49. Duyumsamanın Erdemi

Bilge kişi kendine önem vermez;
ama başkalarının ihtiyaçlarını duyumsar.
Erdemin büyük bağlılık gerektirdiğini
ve kendinin buna sahip olup herkese karşı
iyi olduğunu bilerek;
başkaları ne yaparsa yapsın,
bilge onların ihtiyaçlarına göre davranır.
O, alçakgönüllü ve utangaçtır.
Böylelikle diğerlerinin kafasını karıştırır.
Onlar ki onu çocukmuş gibi görürler,
bazı zaman onun sözlerine kulak verirler.

50. Hayata Biçilen Paha

İnsanlara bakarken görebiliriz belki
doğum ve ölümün iç içe olduğunu uzamda.
Üçte biri hayati izler, üçte biri ölümü
ve öylece doğumdan ölüme naklolanlar
da gördüklerimizin üçte biri.
Tao'nun yolunu takip eden,
azgın hayvanlardan korkmadan yol alır.
Kavga gürültüden ise etkilenmez;
çünkü direniş göstermez.
Evren bu dünyanın merkezidir,
dolayısıyla Tao'nun içinde yaşayanın
iç dünyasında yoktur hiçbir yer
ölümün girebileceği.

51. Tao'nun Gıdası

Tüm maddiyat mutlak olan
ilkeden ortaya çıkar.
O ilke ki doğanın yoludur.
Her canlıyı var oluş oluşturur
ve çevresi şekillendirir.
Erdemle güzelce beslenirse büyür,
yokluktan varlığa doğru.
Doğadaki her şey Tao'yu sayar,
onun erdemine itibar eder,
yine de Tao'nun beklentisi yoktur,

itibar ya da saygıdan yana.
Doğanın yolunun erdemi
her şeyin ondan doğmuş olmasında;
her şeyi onun besleyip onun rahat ettirmesindedir.
Onları zarardan esirgeyerek
geliştirir, korur ve onlara özen gösterir.
Tao yaratır; ama saygınlık istemez
ve yol gösterir; ama karışmaz.

52. Öze Dönmek

Tao'nun erdemi kendi doğal yolunu yönetir.
Nitekim, her kim onunla bir olursa,
yaşayan her şeyle bir,
ölüm korkusundan da arık olur.
Böbürlenmek ve oraya buraya koşuşturmak,
huzur dolu yaşamın zevkini yok eder.
Yaşamın arzusunun olmadığını bilen için,
arzu sahibi olmayıp böbürlenmeyi
gereksinmeyen için yaşam, çok daha tatminkardır.
Önemsiz ve küçüğü görmeyi öğren,
bilgelikle yetiş ve iç dünyanı geliştir ki
onda gerileme olmaz, savaşıma çalışma ki
zarardan korunasin.

53. Kanıt

Nefsin Tao'yu bırakmak istediğinde,
onu aklından çıkar, Tao'ya devam et.
Mahkemeler süsle dolduğunda,
tarlalar yabani otlarla dolar,
tahıl ambarları ise boşalır.
Ne yanında kılıç taşımak
ne çok süslenmek ne de tok iken hala
yiyip içmek doğanın yoludur.
Kullanabileceğinden çoğuna sahip olan kimse
onu iyi kullanabilecek olanı ondan
mahrum etmektedir.

54. İç Dünyayı İşlemek

Kökü sıkı olan kolayca yerden sökülmez;
tıpkı sıkıca kavrananın,
elden kolayca kaymaması gibi.
Eğer kişi onu içinde işlerse,
Tao'nun erdemi gerçek olur.
Ailece sevilirse yayılır;
tüm köyde sevilirse büyür
ve bir ulus severse bereketli olur.
Evrensel olarak gerçek olduğunda,
erdem tüm insanlarda olur.

Her nesne Tao nazarında birer küçük evrendir;
dünya kâinatın küçük evreni,
ulus dünyanın küçük evreni,
köy ulusun küçük evreni;
aile köyün küçük evreni
ve bedeni kişinin ailesinin küçük evrenidir,
tek bir hücrelerinden galaksiye kadar.

55. Gizemli Erdem

Erdemli kişi yeni doğmuş bir çocuk gibidir,
doğanın yolunda olup Tao'nun yolundan
dem vuranların yapacağı saldırılar
ona dokunmaz.
Yeni doğmuş çocuğun kemikleri yumuşaktır,
kasları bükülgendir; ama kavrayışı sağlamdır.
Yaratıcılık ve yenilikçilikten doğduğunu
bilmesede o bir bütündür.
Doğanın yolu çocuğun içindedir,
onun için tüm gün bağırsa bile,
ne sesi kısılır ne boğazı kurur.
Kalıcılıktan uyum doğar,
uyumdan da aydınlanma.
Oradan oraya koşuşturmak bilgece değildir.
Soluğu tutmak bedeni gerer;
çok enerji sarf ederse
kişi tükenir;
çünkü bu doğal olan yol değildir.
Tao'ya ters düşen
doğal yıllarını yaşamaz.

56. Erdemli Pasiflik

Doğal yolu bilenlerin
böbürlenmeye ihtiyacı yoktur,
sadece çok az bilenler
sıkça duyulurken;
(böylece) bilge kişi çok az söyler,
o da eğer bir şey söylerse.
Bir uyarıcı talep etmediğinden
keskinliğini iyi yumuşatır,
karmaşığı basite indirger,
pırıltısını sönük görünecek şekilde saklar,
tozu yatıştırır,
tüm doğal şeylerle birlik halinde iken.
Aydınlanmaya ulaşmış kişi
(bunu yapmak için çabalamadan)

arkadaş edinmekle ilgilenmez,
ne de düşman kazanmakla;
iyi ya da kötü ile, övgü ya da suçlama ile.
Bu tür bir tarafsızlık insanın en üst halidir.

bu bölüm için (bkz: [zen](#)); (bkz: [zen Budizm](#)).

57. Sadeleştirme

İnsanlar doğal adalet ile yönetilmeli,
savaş açılacaksa strateji ve taktikler kullanılmalıdır.

Kendini bilmek için, kişi kurnazca
hareket etmemelidir.

Yasa ve yasakların sayısı ne kadar çoksa,
orada yaşayan insanlar o derece yoksuldu.
Çarpışma ve savaşta silahlar ne kadar keskinse,
ülkeyi kuşatan sorunlar o derece büyüktür.
İnsanlar ne kadar kurnazca yönetilirlerse
o kadar tuhaf şeyler olur ülkede.

Kurallar ve düzenlemeler ne kadar sertse,
hırsızlık yapacakların sayısı o kadar yüksek olur.

Bu sebeple bilge kişi çabalamaz
reform yapacağım diye;
ama insanlara zihnin barışını öğretir,
hayatlarından zevk almalarını sağlamak için.
İhtirasları olmadığından o ne yaparsa doğaldır.
Kendine yeterlilik öğrettiğinden
onu takip eden insanlar
güzel ve sade bir hayata dönerler.

nb: O devirlerde demokrasi adı verilen garip
popülist yönetim yerine bir tür krallık varmış; biraz
da yöneticiyi eğitmek için yazılmış metnin hem
tamamı hem de bu bölümü.

58. Koşullara Göre Dönüşümler

Yöneticinin eli hafif olduğunda,
insanlar didinmez;
fakat ülke katı yönetildiği zaman,
insanlar hilekarlıkla büyür.
Bilge kişinin hareketleri keskindir;
ama hiçbir zaman kesici değildir.
Sivridirler; ama hiçbir zaman delici değil.
Doğrudandırlar; ama zorlamasız
ve kontrolsüz değildirler.
Parlaktırlar; ama kör etmezler.

Budur bilge kişinin eylemi;
çünkü o bilir ki
nerede mutluluk varsa,
orada sefalet ve ızdırap da vardır;
nerede bulunursa dürüstlük,
orada sahtekârlık için fırsat vardır
ve insanlar aldatılabilirler.
Bilge kişi bilir ki hiç kimse önceden söyleyemez
şu an geleceğin ne sakladığını.

59. Tao'yu Korumak

Kendini ilerletme kaygısı yerine
kendine hâkim olma kaygısıyla hareket ederek
önderlik etmek ve içtenlikle
başkalarıyla ilgilenmek mümkündür.
Bu, erdemle hareket ederek ve
eksik bir iş bırakmayarak olur.
Kökü açık görüşlülüğe dayanan erdemli ve
sağlam bir temel iyi önderliğin ve hem uzun
hem de güçlü yaşamının ön şartıdır.
Erdemi sınır bilmeyen kişi
önderliğe en uygun olandır.
Tıpkı kabuk, ağacını koruduğu gibi
dalinç hayatında uygulaması sayesinde
onun kökleri derinde ve hayatı korumadadır.

60. Yönetmek

Bir ülkeyi yönetmek için en
küçük balığı kızartmışçasına
itinayla hareket etmek gerekir.
Eğer eylemler doğal yoldan yaklaşır
ve gerçekleşirse kötülüğün gücü azalır.
Böylelikle hem yöneten hem yönetilen
eşit derecede korunur.
Birinin erdemi öbürünü tazeleyeceğinden
birbirleri için zararlı şeyler düşünmeyeceklerdir.

61. Alçakgönüllülük

Tıpkı zengin ve bayındır toprak gibi büyük
bir ülke de kabul edici ve sakindir.
İncelik sahibi kişi sakinliği ve ona yöneleni
kabul etmesi sayesinde
güçlünün üstesinden gelir.
Bir ülke başka bir ülkeyi
diğer ülkeye yol vererek yenebilir.
Küçük bir ülke büyüğe teslim olup

silahsızken bile onu yenebilir.
Yenenin muradı teslimiyet olmalı;
ancak teslimiyetle karşı tarafın üstesinden gelinir.
Bayındır bir ulus kaynaklarını tam olarak
kullanmak için daha kalabalık olmaya
ihtiyaç duyabilirken böylesi doğal serveti
olmayan ülke halkının gereksinimlerini
karşılamaya ihtiyaç duyabilir.
Birlik içinde hareket ederek her ikisi de
ihtiyaçlarına kavuşabilir.

62. Hazineyi Paylaşmak

Her şeyin kaynağı Tao'dadır.
O iyi için bir hazine,
muhtaçlar için bir sığınaktır.

Unvanı övgüyle satın almak mümkünse de
saygınlık iyi iş başararak kazanılır.
Tao'yu bulmamış diye hiç kimseden
umudu kesmemek gerekir.

Armağanlar gönderilen kutlu günlerde
kısırak ya da elmas yerine
Tao'nun öğretisini gönderin.

Doğanın yolunu ilk keşfettiğimizde
biz, kabahatlerimizin geçmişte yani
ait oldukları yerde kaldıklarını öğrendiğimiz
için mutlu bir hazine bulduğumuzun
farkına vardığımız için ise çok mutluyuz.

63. Başlamak ve Tamamlamak

Tasarlamadan hareket et;
doğal bir şekilde çalış ve tatsızın tadını al.
Küçüğü büyüt; azı çok kıl ve
acıyı itinayla ödüllendir.
Karmaşıktaki basiti ara ve
küçük nesnelere büyüklüğe er.

Zor işlerin bile kolaylıkla yapılması
ve büyük eylemlerin küçük işlerden oluşması
doğanın yoludur.

Bilge kişi büyüklüğe, küçük işler
misliyle katlanınca erer.
Kolayca verilen sözler en kolayca dönülenlerdir
ve yeterince itinalı hareket etmemek
ardından felaket gelmesine yol açar.

Bilge kişi sorunlarla, ortaya çıktıkları gibi yüzleşir;
bu sayede sorunlar ona sıkıntı olmaz.

64. Gizemden Ayrılmamak

Sorunlar ortaya çıkmadan önce
kabul edilip ele alınırsa
daha başlamadan kargaşanın önüne geçilebilir,
o sayede huzur korunabilir.
Kırılganı incitmek kolaydır,
küçüğü saçmak da.

Koca ağaçlar en küçük budaklardan biter;
sekili bir bahçe bir küp topraktan çıkar
ve uçsuz bucaksız yolculuklar
ilk adımı atmakla başlar.
Yapacaklarını kafasında kuran, kendi amacını
yok eder.

Bir şeye sarılan, onu yitirmeye mahkûmdur.
Bilge kişi kafasında yenmeyi kurmaz ki
yenilsin,
bir şeye sarılmaz ki
yitirsin.

Bitirmek üzereyken bozgun kolaydır,
onun için sadece başlangıçta değil,
sonuna kadar itinayı elden bırakma.
Bilge kişi fikirlere sarılmanın değil
arzularında özgür olmanın peşindedir.
Bilge kişi kaybolanları geri getirir
ve Tao'yu bulmalarına yardım eder.

65. Erdemli Yönetim

Zorla öğretmenin
Tao'ya ters olduğunu bildikleri için
ilk bilgiler Tao'nun yolunu
öğretmeyi tasarlamadılar.
Devletin önünde iki yol vardır:
İlki saman altından su yürüten kurnaz olup
halkı aldatmayı tasarlamaktır.
Böyle yönetilirse,

halk kurnazlaşır
ve yöneteni aldatmayı tasarlar.
Ülkeyi yönetmenin ikinci yolu,
öyle içten pazarlıklı olmadan yönetmektir.
Erdemle yönetildikleri için
böyle yönetilenler gerçekten mutlu olur,
erdemli yönetim herkese karşı adildir
ve böylece birliği sağlar.

66. Arkadan Önderlik Etmek

Irmağın ve akıntının hâkimi denizdir;
çünkü hepsinden alçaktadır.
Öğretmenin öğrencilerine yol göstermesinin
en iyi yolu
önde gitmelerine izin vermektir.
Yöneten bir bilge olduğunda halk
baskı hissetmez;
kendilerini iyi yöneteni destekler
ve ondan hiç bıkmazlar.
Kendisine rakip çıkacak diye korkan
kimsenin rekabetine karşı koyamaz.

67. Üç Kıymetli Özellik

Doğanın yolundan gidenler
üç özellikleriyle başkalarından ayrılırlar:
Çok merhametlidirler, çok tutumludurlar
ve kimseyle yarışmayacak kadar yiğittirler.
Yiğitlikten merhamet doğar;
tutumluluktan ise cömertlik;
alçakgönüllülük arkadan önderlik etme isteği
doğurur.
Merhametten uzak durup
sadece kahramanlığı övmek,
tutumlu olmayıp bencillik etmek
hastaların işidir.
Alçakgönüllülük bilmeyip
hep birinci olmaya çalışanlar hastadır.
Gerçek kahramanlık ve
çok güçlü savunma sadece
merhamet sahiplerinde görülebilir.
İnsanlığı koruyup esirgemenin
yolu merhametten geçer;
çünkü yaradan yenilgi yüzü göstermeyeceklerini
merhamet silahıyla donatır.

68. İhtirassızlık

Yararlı bir savaşçı
ne hiç yoktan kızgınlıkla
ne de öldürme arzusuyla hareket eder.
Yenen kinci olmamalıdır.
Efendilik tevazu ister.
Eğer barış ve birlik diliyorsak
hasımlarımıza yaklaşımımız
üstünlük arzusundan arınmış olmalı
ve çekişme olmadan uygulanmalıdır.

69. Gizemli Tao'nun Kullanılışı

Tartışmalar kavgacılık yapmak yerine
beklemeyi bilerek
üstüne gitmek yerine geri çekilerek kazanılabilir.
Büyük savaşlar kıpırdadığını
belli etmeden ve gizlediği gücünü
koruyarak hareket etmek,
saldırmadan ele geçirmek,
silahtan başka şeyler kuşanmak
sayesinde kazanılabilir.
Savaştıklarını küçük görme;
çünkü bu, en değerli varlığını
yitirmene yol açabilir.
Zayıf olan
bunu unutmadan savaşırsa
her şeye rağmen kazanabilir.

70. Gizli Kimlik

Bilge kişinin söylediği sözler basit,
yaptığı işler kolay da olsa
kendine bilge diyenlerin söz ve işleri arasında
azınlık kalır.
Bilgenin yolunu bulmak sıradan insan için
zordur; çünkü bilgenin sözleri ezeli geçmişten gelir.
Yaptıkları ise doğal işlerdir.
Bilgenin yolunu bulanlar
az ve seyrek;
ama bilgeye dürüstlikle davrananları
bilge ve Tao ödüllendirir.
O kişi bilgenin şık görünmediğini,
güzel değil kaba giysiler giydiğini bilir.
Bilgenin beklentisi insanların
onun yolunu anlaması değildir;
çünkü bilgenin mücevheri kalbinde saklıdır.

71. Hasta Olmamak

Bilgisizliğini bilmek kişiliğin gücünü gösterir;
ama bilgeliği bilmemek güçsüzlüğe delalettir.
Hastalık hastası olmak da sağlığa alamettir.
Onun içindir ki bilge kişi giderek
hastalık hastası olur
ta ki hastalık hastası olmak onu hasta etsin,
işte o zaman hastalıktan kurtulur.

72. Kendini Sevmek

Bilge kişi huşu ve isabetle hareket eder.
Başkalarının evine çat kapı gidip
onları rahatsız etmez,
istenmedikçe bir işe karışmaz,
meğerki başkalarına zarar versinler,
işte o zaman bilgeye başvurulur.
Bilge kendini bilse de
belli etmez.
Kendine saygısı vardır; ama kibri yoktur.
Çünkü o, gereksinmediği şeye
sahip olmama yeteneği geliştirmiştir.

73. Yeterlikle Hareket Etmek

Tutkulu bir kahraman
ya öldürür ya öldürülür;
ama hem cesur hem de sakin bir insan
kendi canını da başkalarınınkini de koruyabilir.
Bir canı korumanın neden yeğ olduğunu
hiç kimse kesin bir şekilde söyleyemez.
Erdemin yolu gayretkeşlik tasarlamadan
hareket etmektir ki tasarlamadığı halde
üstün gelir.
Erdemin yolu nadir konuşur ve asla soru sormaz
ancak soru sorulmadan yanıt olarak verilir.
Onun her ihtiyacı tamam edilir
ve o hep kolay gelir;
çünkü bu yol insanın anlayamayacağı
kendi planını takip eder.
O ağını hem derin hem de geniş örer
ve geniş aralıklı olduğu halde, geçen her şey
ona takılır.

74. Tao'yu Yerinden Etmek

İnsanlar ölümden korkmaz olursa
ölüm tehdidinden de korkmaz olur.
Ülkede erken ölüm yaygınlaşırsa
ve ölüm ceza olarak dağıtılsa
insanları kanunu çiğnemekten korkmaz olur.
Böylesi bir ülkede cellât olmak
tahtayı kesmeye çalışırken
kendi elini kesen
beceriksiz bir marangoz olmaya benzer.

75. Açgözlülüğün Can Yakması

Vergiler çok ağır olursa
açlık insanları bitap düşürür.
Yönetenler çok müdahaleci olurlarsa
halk asileşir.
Yönetenler insanların canına çok kast ederse
canlar önemsenmeden alınır olur.
Ülkedeki insanların karnı aç
canları kıymetsiz olursa
onlar da yönetimi alaşağı etmek için
artık kendi canlarından geçerler.

76. Gücüne Güvenmenin Reddi

İnsanlar nazik ve uysal doğar.
Öldüğünde bedeni katı ve sert olur.
Canlı bitkiler yumuşaktır ve
hayat veren bitki özüyle doludur;
ama öldüğünde solar ve kurur.
Yoğunluk, sertlik ve katılık
ölümün işaretleridir, nezaket ve
eğilebilirlik ise canlılığa alamettir.
Eğilmek bilmeyen savaşçı
kendini ölüme mahkûm eder ve
eğilmeyi reddeden ağaç kolayca kırılır.
Onun için sert ve yoğun olanın yenilmesi
yumuşak ve esnek olanınsa yenmesi mukadderdir.

77. Tao'nun Yolu

Tao bir yay kadar esnektir;
yüksektekini alçaltır, alçaktakini yükseltir.
O uzamış teli kısaltır, kısa geleni de uzatır.

İhtiyacından çoğuna sahip olandan alıp
ihtiyaç sahiplerine dağıtmak
Tao'nun yoludur.
Sıradan insanın yolu Tao'nunki değildir;
çünkü öyleleri yoksuldan alıp
zengine verirler.
Bilge kişi hiçbir şeye sahip olmadığını bilir,
onun için işinde gücünde olup tanınmaksızın
mülkünü dünyaya verir.
Bilge üstüne düşeni böyle yerine getirir;
bilgelikle geçinmeden,
kimseye göstermeden bilgeliğinden verir.

78. İçtenlik

Hasmına eğilmekte su gibisi yoktur;
ona gelen katı ve güçlüyken bile
incelikte ve akışkanlıkta suyun dengi bulunmaz.
Güçsüz güçlüyü
esnek de sertlenebilir.
Bu çok yaygın bir bilgi olduğu halde
pek azı bunu hayatında uygular.
Tezatmış gibi görünse de
insanların aşağılamalarını
kaldırabilen kişi
yönetmeye uygundur.
Önderlik etmeye uygun olan da
ülkesinin felaketleriyle bizzat yüzleşendir.

79. Borcun İfası

Ülke insanları arasında
borçlarını bilsinler diye anlaşma ve
senetler yapıldığında pek çoğunun
ödevini ifa etmediği vakidir.
Bilge kişi aynısını başkalarından beklemediği halde
kendi ödevlerinin ifasını garanti eder,
onun erdemi budur.
Borcunu kendi yerine başkasının
ifa etmesini isteyen kişi erdemsizdir.
Doğanın yolu böyle hallerde
dayatmada bulunmaz; ama hep iyiden yana kalır
ve onların ödülü olarak davranır.

80. Tek Başına Durmak

Küçük bir ülkenin pek çok makinesi olabilir;
ama halkın işine yaramayabilirler;

kullanmadıkları tekne ve binekleri olur;
zırh ve silahları gösterilmez;
çünkü ölüme ciddiyetle bakarlar.
Yazdıkları kadar düğüm atmazlar ve
evden çok uzağa yolculuk etmezler.
Yedikleri yemekler sade ve iyidir,
giysileri de sade; evleri güvenlidir
sürgüsüz demirsiz ve onlar kendi bildikleri gibi
yaşayarak mutludurlar.
Komşuların horoz ve köpekleri
seslerini uzağa yetiremeseler de
bu köylerin insanları
çok yaşayıp huzur içinde ölür.

81. Sadeliği Gösteriş

Gerçek her zaman güzel,
güzel sözler de her zaman gerçek değildir.
Erdemli kişi
kendi için tartışmaya gerek görmez;
çünkü bilir ki tartışmak yararsızdır.
Doğanın yolunu bilenler
kurnazlıklarını geliştirmezler.
Diğer yandan kendi yaşamını
ve başkalarınınkini yönetmek için
kurnazlığını kullananlar
ne Tao'yu bilirler
ne doğal mutluluğu.
Bilge kişi eşya ya da bilgiyi
saklamaya yer aramaz; çünkü bilir ki
bunlar ne kadar az olursa kendisi daha çoğuna
sahip olur
ve ne kadar çok verirse
bereketi o kadar artar.
Bilgenin yolu ince, keskincedir;
ama can yakmaz.
Bilgenin yolu
kurnazlığa kaçmadan çalışmaktır.

İşte bütün tasavvufi görüşlerin başladığı nokta bu kitaptır.

İstanbul'da bu inancı yaşatmak asıl büyük ıstıraptır.

Günümüz İstanbul

Beyoğlu'nda yürüyorum...

Yüzüm çektiğim sarsıcı acıdan ekşi bir limona dönmüş,
Yarı belinden kırılmış bedeni, eli midesinde bir sarhoş gibi,

Bir sağa bir sola yalpalayan,

Şimdi vursalar vuranın insan öldürmüş sayılmayacağı

Ve o kadar bitkin ve sıfatsız

Ve acılar içinde yürüyorum.

Beyoğlu'nda yürüyorum...

Görünen bu kadar şık ve güzel bir elbisenin içindeki,

Yani bu bedeninin dışı bahsettiği "ben buyum" şarkısının içindeki dip notları

Yani beni,

Yani bu içimdeki gerçek acıyı kimse anlamamalı...

İçimde bir bıçaklanmış acı adamı,

Dışarıda gerçek hayatı öğreten adamı...

Kim bıçaklayabildi dışımı yakmadan içimi?

Beyoğlu'nda yürüyorum...
Hani çakılmadan, uçakların hala uçtuğunu sanırmış körler.
Ben de bir körüm, ipliğine bulanmış,
Hayatımı saran karmaşanın hiçbirini fark etmemişim,
O iplikle yaşamaya alışmış
Ve hiç çözmemişim ta ki ip artık beni nefes almaktan mahrum edene kadar...

Dişini çektirmişti annem birkaç yıl acısını çektinden sonra...
Sonra, "Alışmışım acısına acısı meğer parça olmuş canıma" demişti.
Ben de alışarak yaşamışım yaşantımı kendi dişimin hatırına...
(Burada diş taşlaşmış ruha benzetiliyor.)
Acılar alışılmak içindir demiş şair bir başkası, kaç yıl sürer ki Nazım Hikmet'in acısı
Her şey, demiş ulu bilge, her şey bittiği yere kadar...

Beyoğlu'nda yürüyorum canım çok yanıyor...
Ürküyorum...
Fark edilmekten korkuyorum tıpkı sürüsünde ayakta kalmaya çalışan yaralı hayvan gibi.
Yaram yokmuş gibi
Toplumun en sağlıklı bireyi benmişim gibi hiçbir şeyim yok iyiymişim gibi.
Sizler nasılsınız dermişim.
Var mı yapabileceğimiz bir şeyler İnci Hanım hürmetler ederim
Sizi gördüğüme çok memnun olmuşum gibi...

Oysa sevgilisi aldatmış, yıkılmışım ben.
Hayatı tekdüze kendisini unutmuş,
Kimseyi gerçekten sevmeden yorulmuşum ben.
Kendini kaybetmiş kendime habersizim ben.

Beyoğlu'nda yürüyorum kendime karşı...
Islak bir damla gözyaşında terk ediyor beni sevgim.
Uzarlarda, çok uzarlarda şimdi unuttuğum eski sevgi kırıntıları.
Beklediklerimde eriyor yapamadıklarım.
Yavaş yavaş çırpınıyor ve can çıkmadan çıkıyor.
Bir gün bir bakmışsın geçmişte sadece hayal kırıklıkları.
Toplasan 48 saat tutar yaşanmış mutluluk anıları.

Beyoğlu'nda yürüyorum kendime karşı...
Aklımda Orhan Veli beynime efekt veriyor.
Güzel bir kız gülümsüyor uzaklardan,
Gözünde aşk pırıltıları...
Göbeği biraz açık, gözlerinde gece makyajı...
Şimdi çağırırsam her şey yeniden başlayacak.
Her gün başlayan yeni sevgi startları...
Yani yoksa bu o mu bahanesinde “seksi” özgürce yaşama amaçları?

Önce kendimi anlatacağım ona sanki ben inanmışım gibi,
İnanarak kendimi kandırarak...
Sonra gizli beni saklayarak, aklımda her zamanki anlattığım anılar
Ve anlattığım zaman içinde kendi yarattığım olaylar
Ve beni gizleyen, karşımdakini 15 dakikada tavlamaaya çalışan öyküler.
Sonra sevgi tiyatrosuna çeşitli arka fonlar bulacağım.
Bir gün eski tuğla kaplı bir bar,
Bir gün belki Çamlıca'da bir çay ocağı olacak.
Tüketince içimizde bizi kaplayan çikolatalarımızı,
Ortaya kendimiz çıkacak.
Çıkan çikolata kaplı gerçek beden sıvalı,
Ezilmiş duygular saklanmış dürtüler ve bu çıkan her neyse
Bizden utanarak.

Hiç güneş görmemiş çocuk teni gibi çıkarttığımız benimizi
(Burada “ben” çift anlamda kullanılmıştır: 1- Teklik birinci kişi.

2- Tenedeki ufak, koyu renkli leke.)

Bembeyaz ve güneşten koruyarak
İlk sıcak ve ateşli çatışmamızda canı çok yanarak
Ve o can yangınlarını eski bir dost güveninde
Belki anne sesinde arayarak...
Güneş görmemiş “ben” lerimizi
Bilmem kaç korumalı yağlarla sıvayarak
Ve bu yağları kendi cildimiz sanarak

Kendimizi aramanın zorluğunu bilip
bu yüzden başkasını inceleme kolaylığına kaçarak.

Beyoğlu'nda yürüyorum...

Hem kendime

Hem varlığıma karşı

İçimde kurşunlar var.

Dışım deliksiz; tuzlasan tam tulum çıkacak

İstanbul'u dinliyorum...

Sonra,

Bu kalaba insan ve vahşet cangılının tam ortasında

Hatta onun da ortası Beyoğlu'nda

Az yürüdüm ve karşıma bir müze çıktı.

Neden bilmem yapacak başka işim yokmuş gibi

Sanki bu müze bugün açılmış da beni beklermiş gibi

Bunca yıldır önünden geçerim

Hiç görmem

(Hani alıştığı varlığı görmez ya insan, hep görünce önemsizleşir ya dünyanın en güzel manzarası.)

Ve hep bir işim vardır benim

Asansör geç gelse sinirlenirim

(Hemen kapılara vururum, acelem var benim, sanki gideceğim yerde çay içmeyecek gibi

sanki tuvaletim var da asansör gelince ona yapacaktım gibi.)

Bugün güçsüz olduğumu anladığım ilk gün.

Ne garip ilk kez fark ediyorum etrafı.

Ne garip ten ortaya çıkınca güneşe karşı

Ten de tat alacak anlaşılın

Bu güneşle sevişmelerden.

Baktım, kalktım, girmişim bir müzeye.

İçinde dünya komiği Pir sultani!

(Pir sultani, hayatını tamamen bohem yaşamış velhasıl ne parayla ne evle işi olmuş harika bir ressamdır.

Parası olmadığı için çoğu resmini tenekelerin ve karton kutuların üzerine yapmıştır.)

Anladım resim için beceri gerekmiyor.

Anlaşılın eleştirenler senin resme ne harcadığını beğeniyor.

Çoğu kez bu, bir ömür oluyor,

Bazen o bile yetmiyor...

Pir sultani ölüyor, bazen unutuluyor, sonra birden yıllar sonra aniden bulunuyor...

Pir sultani hiç lüks arabaya binmiyor.

Hiç cep telefonu olmuyor.

Kredi kartıyla hiç Kaş tatili yapmıyor hırpani.

Bu hayattan ne tat alıyor nasıl yaşıyor anlamıyorum...

Sonra

Bir adam geliyor

Kaplumbağalar duymaz ki diyor bana

Ve gidiyor

Ayakta kalakalıyorum.

Hiç tanımadığım orta yaşlı bembeyaz saçlı bir adam,

Yaklaşıyor bana.

Ta, gözlerimin içine bakıyor...

Öyle dolu bir bakış ki bu,

Sanki bakışmak fiziksel bir olay...

Yani ışık mışık ortadan kalkmış.

Arada bakır iletken kablolar...

Ta, beynimin orta direğinin en ucu içimi titretiyor.

Burnum sızlıyor.

Manyetolu telefonun kolu çevrilmiş de beynimde bir hat açılıyor ve ben bu hatta bağlanmışım, körmüşüm de sadece duyarak yaşarmışım, bu telefon aslında beynimin ta köküyümüş de ben bir ahizeymişim gibi.

(Yani çevik kuvvet komiseri dağılmamızı isterken elinde megafon, kulağımın dibinde bağırıyor.)

Kaplumbağalar diyor önemli bir sırrı sadece benimle paylaşır gibi

D-U-Y-M-A-Z K-İ

Adamın deli olduğunu düşünüyorum.

Sonra bir alt kata iniyorum, gözüm aynı adamı arıyor.

Ne müze hevesi kalmış bende ne de sanat heyecanlandırıyor beni.

Aklımda herhalde bir serserinin deli saçması sözleri...

Birden,

“O”nu görüyorum.

Kaplumbağa terbiyecisi Osman Hamdi!

Resimlerin en pahalısı...

Tam bir, işte size bir resim gördüm anısı

Herkesin bildiği Osman Hamdi ve harikası!

Dedim, maşallah Atatürk resmi gibi oldu.

Her yerde, her ortamda

Hem çinisi hem taş baskısı.

Osman Hamdi'nin alâmetifarikası...

Gereksiz adam heykeli,

Kaplumbağayı terbiye eden adam...

Ta ta ta tammmm

İşten çıkarılmış ve az öncede sevgili karısının kendisiyle ayrılmak istediğini öğrenmiş

Aldatılmış, işsiz, 35 yaşında, kaybetmiş

Bir adama kaplumbağa tımbırtısı!

Gel gözüm seyreyle...

Ayaklarım getirdi bu gün buraya beni.

Alın size kaplumbağa resmi!

Alın size Osman Bey'in resmi: Ney çalan adam...

(Osman Hamdi gerçekten de bu resimde kendisini çizmiştir.)

Birden sustum...

Kendi içimdeki tüm sesler kapandı.
Adam aklıma girdi sanki.
Kulağımda bir bilgi kırıntısı,
Elinde megafon aynı çevik kuvvet komiseri kulağımın dibinde bağıyor:
“Dağılın lan!” der gibi.

Kaplumbağalar duymaz ki...
Osman Hamdi bu kadar aptal olmaz ki...
Ya resimdeki adam aptal ya ben!
Doğru ya kaplumbağalar duymaz ki...

Şimdi anladım resmin anlamını.
Bir küçük ressam şakası...
Ağzımda tatlı bir anladım mırıltısı.
Ve gözlerimde Cin Ali'nin torunu olmanın haklı gurur ışıltısı.
Seni gidi seni ressam bozuntusu kaplumbağa şakacısı...
Anladım yaptığını, sağır olan biziz, anlamayan da.
Bir sen zekisin anlattığında.
Yer mi İstanbul'un bunca yıllık satıcı pazarlamacısı?
Her şey sensin aslında.
Kaplumbağa “halk” anlamında...

:

Ve sonra o adam tekrar ortaya çıktı.
Sanki hep tanırmışım gibi,
Bin yıldır dostmuşum gibi.
Ben hep oymuşum aslında, o hep benmiş.
Sanki o, içimmiş gibi.
Alabildiğine samimi ve sağlam bir sesle
Bana bir kâğıt parçası verdi...

**Bunu oku,
O senin tek kurtuluşun
Ve Onu bul
O, bu resmin sırrını söylemek istiyor
O, seni bekliyor...**

Kaplumbağa Terbiyecisi

"Kaplumbağa Terbiyecisi", Osman Hamdi'nin en ilgi çeken ve özgün eserlerinden birisidir. 1906 tarihli eserin bir de ikizi mevcuttur. Yani Osman Hamdi aynı resmi küçük farklarla 2 kere çizmiştir.

Önemli olan, alçaktaki tek ışık kaynağından gelen ışıkla aydınlanan resmin öğelerinin, ilgiyi konuya odaklayan bir yalınlık ve kurgu ile her tür gereksiz ayrıntının ayıklandığı çok başarılı bir başyapıt olmasıdır.

Uzun süre işadamı Erol Aksoy'un koleksiyonunda bulunan tablo Erol Aksoy'un varlıklarına TMSF'nin el koymasıyla geçici bir süre devlete geçmiştir. Eser, Aralık 2004'te açık arttırmaya çıkarılmış, Türk resim sanatının en yüksek bedeline çıkan bir fiyatla Suna Kıraç-İnan Kıraç Vakfı kuruluşu olan Pera Sanat Müzesi'ne satılmıştır. Tablo bugün Pera Sanat Müzesi'nde sergilenmektedir.

Ve bu resimden bir tane daha vardır kimsenin bilmediği...

Aynı resim, Osman Hamdi'nin çizdiği...

Şimdi Erol Simavi'nin koleksiyonunda...

O, seni bu resmin sakladığı hazineye götürecektir.

O, hayatta sadece en dipte çıkar. O, okyanusun en derin balığı gibi sadece en dipte yaşar.

Hadi şimdi ara...

Ne kimseyi gördüm etrafımda ne bir ses duydum.

Tıpkı kaplumbağalar gibi tıknefes.

Elimde anlamsız bir kağıtsal şifre parçası.

Altında bir resim.

Korktuğum, kurgusu bana ait bir filmin delisi rolünde,

Baş karakter ben: Uslanmaz Teoman!

(Bu arada benim adım Teoman siz bana Teo da diyebilirsiniz.)

Ne bana kâğıt veren adamı tanırım ne terbiyecisini kaplumbağanın.

İstanbul şehir-i tiyatrosunun orta karakter bir rolünde,

Her figüran gibi baş aktör olup

Bir türlü barışamadığım bu yaşamın,

Neden defalarca başaramadığımı unutup

Sanki ben doğruymuşum da başarısızlığımın yan faktörleri

(Örn. Ailem, çevrem, şansım vs.)

Yüzünden başaramamışım gibi, hep aynı hataları bu sefer değiştirmenaralarıyla yaparak

Tam tepesinden bakmaya çalışırken hayatın,

Belli ki sahneden düştüm tepeye çıkarken.

(Sanki hayata bir tepeden bakmak lazımmış gibi.

Sanki boğaz manzaralı bir evde oturmak mutluluk imalatı yaparmış gibi.)

Ne kimse bilirdi bu müzede adımı

Ne söyledim kimseye beni terk eden kadını.

Uğrunda yaşanacak değer bir şeyim kalmamışken bu hayatta,

Şimdi bir adamın resmine takarım.

Garibim namıma Teoman diyorlar.

Tosbağaya bu müzede kaplumbağa diyorlar.

Kredi kartlarım boy olmuş yandın diyorlar.

Sevgilisi terk etmiş yıkılmışım ben...

Nişantaşılı bey oğlu çocuğuyum ben!

(Buradaki “bey oğlu” kelimesinin çift anlamı olduğunu hemen anladınız.)

Sonra elimde mektup eve varmışım.

Aklımda hep aynı söz:

Kaplumbağalar duymaz ki...

Ve adamın o çelik bakışı.

O, seni kurtaracak. O, seni bekliyor kaplumbağanın sırrını anlatacak.

Kapım çalınıyor.

Açınca bir komşu elinde zarf tutuyor.

“Bugün bıraktılar, hemen bir saat önce.” diyor.

Beyaz saçlı orta yaşlı bir adam,

Teoman Bey’e söyleyin bekleniyor, dedi.

Kâğıtta yazılı: O, bekliyor...

“Ha, bir de haciz mektupları geldi yine, yönetici de seni arıyor.”

Diplerin en dibindeyim yani.

Bu sefer de artı ak saçlı bir manyak ekleniyor.

Bu, diyorum kendime;

Borsa parasını yediklerimden birinin akrabası...

Önce çıldırtacak beni, sonra bir dağ başı kaderi beni bekliyor.

Belki öldürecekler beni.

Yaşadım, bilirim.

Eşek sudan bir türlü gelmiyor.

Komşu gitti,

Mektup kaldı yadigâr...

Artık kaybedecek ne kaldı bana?..

Elde, boşa geçmiş anlamsız bir hayat var.

Zarfı açtım...

O,

Seni bekliyor.

Bir soru?

Neden iki?

Neden her şeyden iki tane var?

Ve bir resim sanki müzedekinin aynısı...

Ama üzerinde bir not:

Müzedekiyle arasında tam 14 fark var...

Ve seni bekliyorum diyen bir not:

Kâğıdı oku ve gel diyor...

Tıpkı bir ruh gibi hazırlanıyorum.

Tahtaya öğretmen çağırılmış gibi, artık sözlü vakti not alacakmışım gibi.

Hiçbir heyecan duymadan kime gideceğimi zaten biliyormuşum gibi...

Bir tane kot bir tane tişört ve belki ihtiyaç olur,

Kefen güdüsüyle bir beyaz bornoz

Ve

Arkamda küçük bir not:

Ben bilinmeze gidiyorum ararsanız beni

Ve bulursanız bu notu ki hiç sanmıyorum.

Düşünün ki intihar ettim, ben gidiyorum.

Kâğıdı son kez okuyorum. “Çıralı” yazıyor.

Haritaya bakıyorum. Antalya beni bekliyor.

Çıralı

Çıralı'ya geldim, bıraktığım neydi bilmiyorum.

Gerçeğine bakarsanız yani abartıklarımı çıkarırsanız anlatımlarımdan yani uydurma

Duygusallıktan arındırıp sayısal bakan bir jüri karar verse hayata

Ne çok anlatılacak bir başarı öyküsü

Ne de uğruma ölümü göze alacak bir kadın

Ne çocuklarım var benim büyüttüğüm

Ne evler kondurmuşum Nişantaşı'nda.

Toplasan 100 kadınla yatmışımdır.

Ne beni anımsarlar birçoğu

Ne ben arkalarından gözyaşı dökmüşüm.

Ne annemle iyiydi aram ne de maça götürmüşlüğü vardır babamın beni.

Toplasan, yüz binlerce saati İstanbul trafiğinde yenmiş bu adamın.

Mutlu olduğu saatler bakiyesi bir hafta etmez.

Bu kadar dipteymişim ki anlaşılan

İki mektupla yola çıktım,

Eski bir köy ulaşılan.

Gittim.

Denizin kıyısında eski bir lokanta kırıntısına oturdum.

Belli sezon kış,

Ne in vardı ortalıklarda

Belki biraz cin...

Sonra bir kadın geldi yanı başıma.

Ne verirsiniz? diye sordu.

Ben bir deniz kıyısı lokantasının kapalı sandığım yamacında plastik bir masa kenarına ilişmişken

Bu ilişiklik bu kadar eğreti ve masrafsız dururken yani benim hiçbir şey alalım yokken

Bir kadın garson yamacımda bana bakıyor.

“Ne alırsınız?” diye düzelttim.

“Ben biraz oturup kalkacağım
bir kola ya da yoksa soda lütfen!”

Gülümsedi kadın, garson olmadığını anlayamayacak kadar salak olduğumu anlayınca

“Sen biraz oturmaya gelmedin.

Dibe vurunca toplumda ilk çağrıya ses verdin.

Dipte olan bize gelen sensin.

Söyle şimdi bana her şeye yeniden başlamak için ne verirsin?”

“Para mı yani?” dedim.

Geniş upuzun kumsala ve dağlara baktı.

(Bu sahne, Gelibolu filminin çöldeki çoban sahnesinden alınmıştır.)

“Burada, para çok gerekli değil.

Bize sevgi lazım...

Kalplerin şifası sevgidir.

Şimdi kalk ve git.

Yarın erkenden buraya gel

Ve bu gecenin dersi bu zarfa çalış.

Yarın sözlü var.”

Dedi ve gitti giderken arkasından baktım, güzel bir vücudu vardı.

Zarfı aldım.

Hah! dedim. Ferrarisini kaybeden bilge...

“Gördün mü, dedim. Kimi arayan Ferrari bulur,

Kimi benim gibi kaplumbağayı.”

Sonra zarfı açtım...

İlk ders, diyordu: Osman Hamdi Bey'i tanıyalım...

Osman Hamdi Bey; (Hani şu meşhur muhit Osmanbey)

Sadrazam İbrahim Ethem Paşa'nın oğludur. Hukuk öğrenimi amacıyla Paris'e gönderilir. Hukuk yerine resim ve arkeoloji eğitimini tercih eden Osman Hamdi, 1869'da yurda döndükten sonra devletin farklı kademelerinde görev alır.

Yaptığı kazılarla ilk Türk Arkeoloğu unvanını alır. Bugünkü Mimar Sinan Üniversitesi'nin temeli sayılan "Sanayi-i Nefise Mekteb-i Alisi"ni 1883'te o kurmuştur.

İlk işlerinden biri, başından beri karşı olduğu, yabancıların yaptığı kazılarda ortaya çıkan eserlerin yurt dışına götürülmesini yasaklamayı planladığı tüzüktür. Yürürlükte bulunan "1874 Asar-ı Atika Nizamnamesi"ni 1883 yılında yeni baştan düzenleyerek eserlerin yurt dışına çıkarılmasını yasaklayan maddeler koydurur. Böylece batılı ülkelere Osmanlı topraklarından eser akışını kesin olarak engeller.

İlk Türk bilimsel kazılarını başlatır. Kendisi Nemrut Dağı, Lagina Hekate ve Sayda (Sidon)'da kazılara başlarken yakın çevresini de başka kazılarda görevlendirir. Oğlu Mimar Ethem Bey'in Aydın'da Tralles'te yaptığı kazılarda bulunan mermer heykeller, Artemis'e atfedilmiş tapınağın frizleri ve daha birçok eser ortaya çıkartılır. Eserler İstanbul'daki Müze-i Hümayun'a getirilir. Yine Aydın çevresindeki Alabanda ve Sidamara antik kentlerinde yapılan kazıların başında kardeşi Halil Ethem Bey vardır. Müze Memurlarından Makridi Bey, Rakka, Boğazköy ve Alacahöyük, Akalan, Langaza, Rodos, Taşoz ve Notion kazılarını yürütür. Sayda(Sidon) kazılarında pek çok lahit bulur, bunlardan bir tanesi daha sonra dünyaca ünlenen İskender'in lâhididir. Muğla Milas ilçesi içinde Lagina'da Hekate tapınağına ait, kabartmalı frizler (1891-92), İstanbul'a getirilir. Osman Hamdi Bey, gerek devlet işlerini yaparken, gerek arkeoloji ve müzecilik çalışmalarını sürdürürken ressamlığını, hiç ihmal etmemiş, fırsat elverdikçe resim yapmıştır. "Kur'an Okuyan Hoca", "Silah Tüccarı", "Kaplumbağa Terbiyecisi", "Arzuhalci", "Şehzade Türbesi ve Derviş" en önemli eserleridir.

1910 yılında İstanbul'da öldüğü zaman, memlekette ve dünyada büyük yankılar uyandırır. Osman Hamdi Bey, son çağ biliminin en seçkin siması ve gerçek anlamda uluslararası ün kazanmış birkaç sanatçımızdan biridir.

Bu noktada önemli yerleri tekrar gözden geçirelim, diye bir not var.

.Önemli yerleri bir kez daha oku, diyor.

Osman Hamdi, Fransa'da 12 yıl resim eğitimi alıyor.

Fransızca'yı ana dili gibi biliyor.

Osmanlı'nın tüm tarihi kazılarını o başlatıyor...

Tüm önemli kazılarda Nemrut'ta,

İskender lahdinde,

Sayda Bergama kazılarında hep o bulunuyor.

Sonra da hiçbir ressamın yapmadığını yapıyor.

Aynı resmi iki kere çiziyor.

Hem de ölmeden birkaç yıl önce.

Ardı ardına iki kere.

Üstelik görünüşte aynı olan bu iki resimde bir sürü fark çiziyor,

Sadece dikkatle bakanın anlayacağı kadar...

Hadi, diyor mektup en sonunda, sen biraz uyu...

Osman Hamdi'nin çok iyi Fransızca bildiğini unutma.

Kalplerin şifası sevgidir. Ve en üstü "aşk"tır sevginin

Ve sesli harfin olmadığı dillerde ışık ve aşk aynı yazılır.

Ve sonra ben,

Ucunda ölüm olmayan her acıyı tattım.

Bakmayın sesimin kırgınlığına.

Ben hiç ölmedim.

Ben hiç ölmedim kimse için

Ve hiç sevilmedim.

Bakışlarıma bebek yükü veren kadınlarım olmadı benim.

Sinemalara gittiğim babam...

Annem, sevgi sözcükleri ağzında

Ve hiç ergenlik sorunlarım olmadı benim.

Hep başkalarının sorunları vardı, bana vakit kalmadı.

Sonra bir hırs bir hırs...

Sanki dünya benimmiş gibi.

Çalış, Teo çalış!

Dünya senin ayakların altında

Ve sonra çalış...

Her şey aslında aslanın ağzında...

Sonra bir sabah,

Bir Beyoğlu sokağında,

Hayatımın sağlaması yapılırken aslında gelirlerden giderler çıkınca hayatımda

Ve gelenlerden gidenler, baktım,

Hiçbir şey yok avucumda.

Eskimiş bir ömür ve beden hesap bakiyesi.

Sonra

Boktan bir kaplumbağa öyküsünün ardında

Çıralı Köyü.

Antalya'da bir sabah...

Öğretmenim güzel vücutlu hoş bir bayan.

Aslında siz bu yazıyı okurken o da

Hemen yanımda

Akşamın özetini sorguluyor...

Haykırabilsem,

Aradığım bu değil.

Biraz sevgi, biraz huzur ve biraz para desem...

Yeniden başlamak için şu "secret" zımbırtısını çekmesem.

Yani mastürbasyon yapmasanız karşımda...

Siz batıp da çıkanlar ya da hiç batmadığı halde çıkmış taklidi yapıp da batmışlardan geçinenler!

(Velhasıl kanseri nasıl yenersiniz diye ders verip reiki yapan ama aslında hiç kanser olmamış sadece olmuşmuş gibi yapıp kısaca her insan gibi miş gibi muş gibi yaşayıp olmadığı bedeninde para kazananlar kast edilmektedir...)

Varsa vereceğiniz verseniz de gitsem...

Ferrarimi size versem diyeceğim; ama

Olsa da binsem ve sizden gitsem...

Olmaz dedi güzel kadın.

Yarın “O”nunla tanışacaksın.

Bu yüzden hazır olmalıyız beynimizde de...

Oysa ben zaten sana hazırım dedim beynimde.

Ve dahi dibe vurmuş ve işsiz ve sevgisiz olabilirim;

Ama benim suçum mu zannedersin?

Bre melun tüm dünya karşımda

Ve “google”a bile

Helal süt emmiş iyi aile kızı yazınca hiçbir şey bulunmazken

Ben, bencileğin bir garip Teoman,

Bilmem kaçınıcı iş yerimde insanlar gene beni anlamazken

Ve kaç kişi kalmış geçmişimden.

Her seferinde yeni geçmişler silmişim, yeni olası daha güzel gelecekler adına

Ve bulamamışım ne sistemli bir şirket hani,

Oturmuş şöyle taş gibi.

(Burada bahsedilen taş gibi sistemli ve oturmuş şirket ile kasıt personelini daha az çalıştırıp yöneticilerinin höt zöt demediği, çok para-maaş veren ve çalışanını az yoran iş garantisi ve izin gün sayısı çok olan işletmedir.)

Ve bulamamışım bir kadın hani,

Güzel ahlaklı, taş gibi.

(Burada bahsedilen güzel ahlaklı, taş gibi ile kasıt ben daha fazla kadınla yatmak istiyorum diyemeyen vatandaşımızın her gece bir kadını seks amacı ile götürmesini, arayış halindeyim abi geyiğinde hem akıllı hem çevik hem de ahlaklı anlamında kız arayan iyi niyetli bir delikanlının efendi eş bulma sürecine dönüştürmesi çabasıdır.)

Bu arada sen felsefik kadın,

Bu uzun arayış yollarını bir kalem aşsak...

Berber aşklasak

Ve unutsak Osman Hamdi Bey'in sağır tosağalarını.

Ben sana aynısını bin kere,

İçkili ve içkisiz kafalarda,

Binlerce kadına anlattığım yarı gerçek

Yarı atma etkileyici hayat öykümü anlatsam...

Ve çevirsek tiyatromuzu fonları seçerek tükettiğimiz dekorların önünde.

Bir güzel kafe olsa bir gün, bir gün bir güzel balıkçı.

Sonra sevişsek.

Her sevişmede biraz daha tüketsek bu aşkı.

Sonra bitirsek.

Yeni hayat öyküsü anlatacağımız sevgilere yol açsak yani.

Yılmaz abinin demesiyle eski sevgililer atlasında bir harf kümesinin içinde ayrıntı olsak.

Olmaz, dedi bakışlı bacı.

Şimdi beni iyi dinle:

Bu iki resmin ortak yanlarından başlamamı istedi,

O.

Sana öğretmemi istedi ki

Neden işitme duyusu olmayan bir hayvana ney çalar, tumba çalar bir adam?

Ve neden derviş kıyafeti giymiştir resimdeki adam?

Bu gün tasavvuftan da önemli bir şey öğreneceksin...

Bütün dinlerin bütününü

Mistizm denen özgürlüğü...

Ve sonra bana bir zarf uzattı yarına kadar oku, öğleye yanındayım dedi.

Dinler ve Mistisizm

İnsanoğlu, tarihin belli dönemlerinde, görünen ve bilinen yollardan ulaşamadığını anladığı bazı gerçeklere, "gözlerini kapayarak" sezgileri ile ulaşmaya çalışmıştır. Mistisizm bu çabaların sonucu olarak ortaya çıkmıştır.

Araştırmalar, İslamiyetten önceki Türk ve İslam öncesi çok dinli Arap topluluklarında da mistisizmin yaşandığını göstermektedir. Buna göre, örneğin Şaman dinine inanan insanlar, evrende hiçbir şey yokken, bir tek varlığa inanırdı. O da güzellik yani "cemal" idi. Ondan başka duyan ve gören yoktu. Söylenceye (mitolojik inanca) göre, evren ve dünya, güzel olan bu varlığın, bir gün yalnızlıktan usanması ve evreni yaratmasıyla oluştu. Şaman dinine inanan Türklerin, İslam'dan önce inandığı Şaman dinindeki Tanrı (Cemalullah), bu tanrıdır. Bu arada Şamanizm de özünde ve başlangıç noktasında kudretli ve her şeyi yapan tek bir Tanrı'ya inanır.

Benzer bir durum, İslamiyetten önce yaşamış olan Arap toplumları için de geçerlidir.

İSLAM ÖNCESİ ARABİSTANINDA AL-İLÂH (ALLAH) İNANIŞI

Araplar İslamiyet öncesi dönemde Kâbe'deki 360 tane put arasından en yükseği, en güçlüsü olarak ay tanrısını görüyor ve buna Al-ilah (en güçlü ilah) diyor, ellerini iki yana açarak ona dua ediyorlardı. İngiltere'deki British Museum'un Babil Bölümü B kısmında bulunan aşağıdaki heykeller Arap paganlarının bu inancını gösteren önemli bulgulardandır:

Arapça'da "İlah" olan Tanrı kelimesi İslamiyet'le beraber "Allah" a dönüştürüldü. (*Southern Arabia, Carleton S. Coon, Washington, D.C. Smithsonian, 1944, p.399*) Ay tanrısı Al-ilah erkek kabul ediliyordu ve dişi güneş tanrıçası ile evliydi. Üç kızı vardı. Bunların adları Al-lat, Al-uzzat ve Al-menat idi. (Şu meşhur şeytani ayetler kitabında bahsedilen ayete konu putlar.)

Çeşitli Arap kabileleri aslında bu ay tanrısına değişik adlar veriyordu. Bunlardan bazıları: "Sin, Hubal ve Kureş'te Al-ilah"tır. Dilbilimciler "Allah" kelimesinin "Al-ilah" tan türediğini söylerler. (*İslam Muhammed and His Religion, Arthur Jeffery, 1958, p 85, Muhammad at Mecca, W. Montgomery Watt, 1953, p 23-29*)

Hız. Muhammed'in babasının adı Abdullah, Arapça'da "Allahın kulu" anlamına geliyordu (abd= kul, ullah=allah) Bu sebepten dolayı putperest olduğunu düşünmek çok yanlış olduğu gibi Hız. Muhammed'in ailesi de Sahabi dinine mensuptu. İslamiyet öncesi Arap paganlarının (Kureyş kabilesi) (müşriklerin) ilginç gelenekleri vardı. Bunlar Ramazan dedikleri ayda bir ay oruç tutarlar, Mekke'ye Hacca gidip Kabe'nin etrafında yedi kez dönerler, "Kara Taş" ı (Hacerül Esved) kutsal sayar, onu öper ve günde dört veya beş vakit namaz (salat) kılarlar, şeytan taşlarlardı. (*Is Allah the Same God as The God of Bible?*, M. J. Afshari, p 6, 8-9, *İslam, Beliefs And Observances*, Caesar E. Farah) **Daha ayrıntılı bilgiyi yani İslamiyet öncesi Kureyş kabilesinin namaz kıldığı, oruç tuttuğu ve hac ibadeti yaptığına dair en önemli tarafsız kaynak Siret ödülü sahibi Ebubekir Siraceddin e ait Hız. Muhammed'in hayatıdır.**

Arap müşriklerinin namazdan önce bugünkü İslamiyet dünyasında olduğu gibi abdest alma gelenekleri de vardı. Burunlarına su çekerlerdi, ellerini dirseklerine kadar yıkarlardı. Bunlar eski Pagan Arapların abdest alma şekliydi. Bu gelenekler Yahudi ya da Hıristiyan kültürlerinde yoktur. Oruç bilindiği gibi Hıristiyanlıkta da vardır; fakat "belli bir ayda oruç tutma" geleneği Arap Paganlarının eski bir geleneğiydi.

Tasavvuf; evreni var eden Tanrı ile insan arasında bir sevgi bağı oluşturma temeline dayanan bu inançlarla (İslamiyet sonrası, özellikle İslamiyet'le) yönetilen ülkelerin yöneticilerinin sertleştiği ve insanlar üzerinde bir korku kanalı kurularak katı yönetim oluşturmalarının sonucunda, bir halk muhalefeti olarak doğmuştur.

Sonra o geldi.

O dediysem kadın olanı.

Öbürü ne bilmem.

Anlayın işte mistik kadın.

Beni kurtaracak bu örgütün,

İkinci elebaşısı.

Elinde iki tane Kaplumbağa Terbiyecisi resmi...

Masanın üzerine yan yana koydu.

“Dinle beni İstanbul’un sade barut fıçısı!

Her an patlamaya hazır oç alıcısı!

Kaç kişiyi öldürdün de mafya gibi gezersin?

Kaç kişiyi affettin de sen kendinden af dilersin?

Neleri ettin feda bir kadın için

Ya da neyin orucunu tuttun sadece sen istediğin için?

Yaptığın tüm davranışlar (tıpkı hayvanlar gibi) yaşadığın toplumda,

Yaşamak ve üremek içindi.

Herkes giriyordu sen de girdin üniversite sınavına.

Herkes iş arıyordu sen de aradın.

Herkesin var bir ailesi ben de bulayım da aylım derdindeydin.

Ne dinini düşündün geceleri

Ne kendini aradın yalın ve maskesiz

Ne de bağımsız tarih okudun sabahlara kadar.

Sen Türk'sün dediler yedin çaresiz.

Malay'sın deseler, Eskimo'sun aslında. Onu da yerdin.

Çünkü ne aslını bulmak ne de aramak gerçeği derdin.

Hiçbir işi ne kendi özün için yaptın

Ne de kendin seçerek, isteyerek yaşadın hayatını.

Hiç dinlemedin içinden gelen sesleri.

Sen hep dışarıdan gelen seslerin kölesi oldun.

Kadınlarını bile onlar seçti.

Mesleğini, saçının biçimini,

Sonra dibe vurunca başladı acısı.

Dipte kalmadı tabi toplum zırlıtısı.

Şimdi uzun yıllar evden kaçmış gibi,

Sonra kucağında bir çocuk baba evine döner gibi,

Kendi kalbindeki çocuğa pişman pişman dönersin.

Tabi hep içinde çaresiz bir çare seni bekler; ama

Yazık o da gidebilse yani içindeki saf masum çocuk,

O da kaçacak senden; ama...

Eğer bulursan yüreğinde dinle onu.

Hiç olmazsa senden neden şikâyet ettiğini anlarsın.

O sana neden kirlendiğini anlatacak o sana belki sabun olacak...

Şimdi her iki resme de bak.

.

*****Önemli*****

Bu resimlerde üst taraftaki yazı

Bir kuran ayeti değil aksine Osmanlıca.

Bildiğin gibi Osmanlıca ayrı bir dil değil,

Türkçe'nin şivesidir.

Bu yazıda Osman Hamdi,

“Kalplerin şifası sevgidir, dedi.” yazmıştır.

O halde kim dedi?

Mistizm ve tasavvuf objeleriyle birleştiği nokta nedir?

Seni biraz zorlamadan önce,

Sana açık açık “Kalplerin ilacı sevgidir.” diyen

Ki vardır söyleyen bin bir türlüünü ama sadece bu üç kelimeyi kullanan

Beş meşhur kişiyi,

Beş meşhur tasavvufçuyu anlatacağım:

858 yılında Tur şehrinde doğdu. Hallac "*pamuk atan*" demektir. Hallac'ın büyükbabası Zerdüştî'ydi. Hallac genç yaşında Kur'an'ı ezberlemişti ve sık sık kendini dünyevi meşgalelerden çekip diğer Kûfîlerin eserlerini incelemeye adamaktaydı.

Evlendikten sonra bir sene kalacağı Mekke'ye Hac ziyaretinde bulundu. Daha sonra uzun seyahatlere çıktı ve eserini kaleme aldı. Hindistan ve Orta Asya'ya (Bu nokta çok önemlidir Hz. Muhammed de Hz. İsa da aşağı yukarı tüm din büyükleri de mutlaka Hindistan'da belli bir süre yaşamışlardır.) ziyaretlerde bulundu. Abbasilerin başkenti Bağdat'ta ikamet etti. Vahdet-i vücud felsefesinin bilinen ilk savunucusudur.

Öğretisi

Hallac diğer Sûfîlerin halkla paylaşmayı uygun bulmadığı Sûfî öğretilerini halkın önünde ve yazılarında açıkça ifade etmekten çekinmezdi. Bu tavrı düşman kazanmasına yol açtı ve yöneticiler tarafından varlığı tehdit olarak algılandı. Yaşadığı vecd hallerinden birinde "Enel-Hakk", "Ben Hakikatim" anlamına gelen (أنا الحق) ifadeler sarf etti. Enel-Hakk ifadesindeki Hakk'ın Allah'ın doksan dokuz isminden biri olması onun ilahlık iddiasında bulunduğu kanaatini doğurmuştu.

Abbasi yöneticileri Hallac'ın sözlerinin devletin güvenliğini tehdit ettiğini düşündüklerinden uzun bir mahkemenin ve on bir yıl Bağdat'ta bir hapis hanesinde tutulduktan sonra halkın gözü önünde işkence edilip öldürüldü. Bazı kayıtlar elleri ve ayaklarının kesildiğinden söz ederler. Yine bazı kaynaklarda Hallac'ın işkence sırasında bile sükûnetini bozmadığı ve kendisine işkence yapanlar için af dilediği yazılıdır. İnfazı 26 Mart 922'de gerçekleştirilmiştir.

Darağacına çıkan Mansur hazretlerine şu sual soruldu: "Tasavvuf nedir?" "Tasavvufun en aşağı derecesi, işte bende gördüğünüz bu haldir." "Ya ileri derecesi?" "Onu görmeye tahammülünüz olmaz."

İdam edilmeden önce halk taş atmaya başladı. Atılan taşlara hiç ses çıkarmıyor, hatta tebessüm ediyordu. Bir dostu, taş yerine gül attı. O zaman Mansur hazretleri inledi. Sebebi sorulduğunda: "Taş atanlar beni yakinen tanımayanlardır. Tabîdir ki halden anlamazlar. Halden anlayanların bir gülü bile beni incitti." cevabını verdi.

Ellerinden, bacaklarından sonra dilini de kesmek istediler. İzin isteyip: "Allah'ım, bana senin için bu işkenceyi reva görenlere rahmet et! Senin rızan için beni elimden, ayağımdan, gözlerimden, başımdan, canımdan ayıran bu kullarımı affet!" diye yalvardı.

Dilim dilim bende yürek Aşk nicedir gel benden sor.

Savrulurum kürek kürek Aşk nicedir gel benden sor.

Mansur

Okudum Hallac-ı Mansur'u ve hemen açtım öteki zarfımı...

Batını görüşün geniş kitlelerce tanınmasını sağlayan Ahmet Yesevi, 12. yüzyılda dünyaya geldi. O yüzyılda, Horasan ve civarında İsmaili Dai'lerinin yanı sıra, yine aynı mezhebe bağlı Fütüvvet örgütü de son derece yaygındı. Kendisi de, inisiye edilmiş bir İsmaili Dai'si olan Yesevi (İsmaili Dai si nedir, diyorsanız ileride var okuyun), Horasan İsmaili tekkesinin şeyhi konumuna yükseldi. Yesevi müritleri halk arasında Horasan erenleri ya da "Baba Erenler" olarak tanındılar. Diğer İsmaili dergâhlarında olduğu gibi Horasan tekkesinde de müritlerin, şeyhin emirlerine kesinlikle uymaları, sembolleri ve sırları anlayabilecek olgunluğa gelmek için öğreticilerini sabırla dinlemeleri, sözlerinde ve eylemlerinde kesinlikle doğru olmaları ve ser verip sır vermemeleri beklenirdi. Ahmet Yesevi, her ne kadar bir İsmaili Dai'si idiye de, kendi tekkesinde bazı değişiklikler yaptı.

İçe kapanış, kendi benliğini bir yana atmayı, Tanrı'dan başka bir varlık düşünmemeyi ve bu düşünce akışının mümkün olduğunca kesilmemesi için elden geldiğince azla yetinmeyi gerektirir. İçe kapanışla sağlanan derin sezgi, ruhu Tanrı'ya ulaştıran sevginin uyanmasına olanak sağlar. İçe kapanan Arif (Kamil) kişi, üç aşamadan geçer: Kendini bilme; Gerçeği kavrama; Tanrıya ulaşma. İşte bu noktada "Kamil İnsan" artık Tanrı'yla bir olmuştur.

Yesevilik, içe kapanma yöntemini Şamanist din adamlarından aldı ve bunu Batınıliğe uyguladı. Bu nedenle tarikat, Şamanizm'e bağlı geniş kitlelere hiç de yabancı gelmedi ve İslam'ın katı kurallarından kaçmak için çare arayan Türkler kurtuluşu Yesevilik'te buldular. Ancak göçebe halk, İsmaililik, Yesevilik ve Fütüvvet aracılığıyla Aleviliği seçerken, kentlerde bulunan yerleşik Türkler ve onların yöneticileri Sünni görüşü tercih ettiler. Türk yöneticilerin Sünniliği seçmelerindeki başlıca etken, bu mezhebin yöntemlerinin kitleleri yönlendirme açısından çok daha büyük imkânlar sağladığını görmeleriydi. Bu yöneticilerden, Sünniliğin kentli Türkler arasında tutulmasını ve kurumsallaşmasını sağlayanların başında Selçuklular gelmektedir.

HACI BEKTAŞI VELİ

Hacı Bektaş Veli, 1210 yılında Horasan'da doğdu. Burada Yesevi tarikatına katılan ve "Baba"lığa kadar yükselen Veli, 1240 yılında diğer Yesevi Babaları ve İsmaili Daileri ile birlikte Anadolu'ya geldi. Burada yakın dostu Baba İlyas'ın yanına gitti ve Amasya'ya yerleşti. Babailer isyanının arka plandaki örgütleyicilerinden olduğu sanılan Veli, fazla deşifre olmaması sayesinde büyük katliamdan kurtuldu. Anadolu'nun birçok yerini dolaşan Veli, sonunda Kırşehir'in Sulucakaracahöyük bucağına yerleşti ve Yesevilik'in devamı niteliğinde olan Bektaşiliği yaymaya başladı. Babailer isyanından sağ kurtulan Yeseviler ve İsmaililer kısa sürede Hacı Bektaş etrafında toplandılar. 1271'de aynı yerde öldüğünde çevresinde binlerce müridi vardı.

"Din ayrılığı gereksiz. Dinler insanlar arasında anlaşmazlıklara neden oluyorlar. Aslında tüm dinler dünyada barış ve kardeşliği sağlamak içindir" diyen Hacı Bektaş Veli, bu görüşlerini Velâyetname adlı eserinde ortaya koydu.

Bektaşiliğin öncelikli hedefi, temelini sevginin oluşturduğu "Evren-Tanrı-İnsan" birliğini kavramaktır. İnsan bir sevgi varlığıdır. İnsan Tanrısal niteliklerle donatılmıştır. Başarının ilk basamağı kişinin kendisini tanıması ve sevmesidir. "Kendini seven Tanrı'yı da sever".

Bektaşilik'teki Tanrı sevgisinin en güzel ifadelerinden birisi, şu ünlü dörtlükte ortaya konulmuştur:

"Şakirtleri taş yonarlar.

Yonup üstada sunarlar

Çalabın adın anarlar

O taşın her paresinde"...

Diğer Batı ekollerinde olduğu gibi Bektaşilik'te de ruh ölümsüzdür. Ruh, gövdeye sonradan girmiştir ve geldiği Tanrısal kaynağa geri dönecektir. Ruh gövdeye sadece dirilik sağlamakla kalmaz; anlayış, hatırlama, bilme, tanıma, düşünme ve akıl etme gibi yetilerin de kaynağıdır.

İnsan, yaşadığı ortamda bağımsız bir varlıktır. Onun görevi alçak gönüllü davranmak, özünü arındırmak, olgunlaşmak, gösterişten uzak durmak ve yüreğini doğa, insan ve Tanrı sevgisiyle doldurmaktır. İnsani bedenler amaç için sadece birer vasıta. Bu nedenle insanları kadın-erkek diye ayırmak ya da sosyal konumlarına veya ırklarına bakarak küçük görmek yapılabilecek en büyük yanlıştır.

Kadın-erkek tüm insanlar eşittir. Tüm dinler insanı olgunlaştırmak, barış ve kardeşliği yaymak içindir. Oysa zamanla dinlerin bu anlamları değiştirilmiş ve katı, çekilmez kurallar getirilerek insanların yaşamları kısıtlanmış, kendilerini geliştirme imkânlarının önüne set çekilmiştir. Gerçek yasaklar, şeriatın öngördükleri değil, tarikatın temel ilkelerine aykırı davranışlardır.

Bektaşilik; evrenin, Tanrı'nın sureti olduğunu, insanın da yeryüzünün Tanrısı konumunda bulunduğunu kabul eder. Tanrı insanın içinde olduğundan, Tanrısal özellikler olan düşünme yetisi, irade, eylem özgürlüğü de insanda mevcuttur. **Gerçek ibadet, insanın düşüncelerini kendisi üzerinde yoğunlaştırmasıdır. İnsanın kendi dışındaki bir olguya ibadet etmesi gereksizdir. İnsanın kendi varlığını düşünmesi, ruhsal olarak gelişmesini sağlayacak ve birey, "Kamil İnsan" konumuna ulaşabilecektir. "Kamil İnsan"da Tanrı, bu evrende kendi bilincine varmanın en üst noktasına ulaşır.** Ancak "Kamil İnsan"lar Tanrı'ya dönebilir ve onun tarafından özümser.

Bektaşilik'te ketumiyet esastır. Bektaşilerin törenleri halka açık değildir. Gizli, özel ritüelleri vardır ve bunlardaki "Bektaşî Sırrı" büyük bir özenle korunur. Ritüeller açısından Velâyetname'nin özel önemi vardır. Ancak Bektaşiliğin son biçimi ile kurumlaşması, M.S. 1500'lerde, dönemin Bektaşî şeyhi Balım Sultan tarafından yapılan bazı düzenlemeler neticesinde mümkün olmuştur.

Bektaşilerin en önemli düsturu, "Gelme, gelme, gelir isen dönme."dir. Bu düsturdan da anlaşılacağı gibi, tarikata girecek kişi son derece sıkı biçimde denetlenir. Bir kez üye olundu mu da tarikattan çıkma söz konusu değildir. Bektaşiler birbirlerini tanımak için özel cümleler, işaretler ve semboller kullanırlar. Bektaşiler için Hallac-ı Mansur çok önemli bir "Kamil İnsan"dır. Enel-Hak ilkesi için yaşamını feda etmekten çekinmeyen Mansur'a Bektaşiler borçlarını, törenlerin yapıldığı salonun tam ortasında bulunan bölüme "Dar-ı Mansur" adını vererek ödemeye çalışmışlardır.

Bektaşilik özellikle, yanına çekmeyi başardığı Yeniçerilerin askeri gücü sayesinde Sünni Osmanlı yönetimine dahi direnebilmiş, Yeniçerilerden çekinen Sünni Halifesi Osmanlı hükümdarları Bektaşî tekkelerine dokunamamışlardır.

Yeniçeriler, Osmanlılar tarafından işgal edilen Hıristiyan topraklarından toplanan çocuklardan kurulu bir ordudur. Bu Hıristiyan kökenleri nedeniyle, katı Ortodoks Sünni inançlara bağlanmak yerine, Bektaşiler'in özgür inançlı ve sadece ve görünüşte Müslüman sistemini kabul etmişlerdir.

(Bu noktada unutmayın ki Osman Hamdi'nin babası da bir devşirmedir ve Osman Hamdi de bu sebeple tasavvufa yakın olmuştur.)

Osmanlı ordusunun bel kemiğini oluşturan bu kuvvet sayesinde Bektaşiler, Yavuz Sultan Selim döneminde Osmanlıların Sünni İslam dünyasının liderliğini ele geçirmiş olmalarına karşın, varlıklarını sürdürebilmişler ve yer yer de etkili olmayı başarmışlardır. Yeniçeriliğin 1826'da kaldırılması ve tüm Yeniçerilerin öldürülmelerini takip eden dönemde Bektaşilere de büyük darbeler indirilmiş ve tarikat neredeyse Anadolu'dan tamamıyla silinmiştir. **Sünnilerin bu yok etme dalgasından sadece, bir bakıma Osiris Mabedi ve İskenderiye Okulu'nun da devamı sayılabilecek, Mısır'daki "Kaygusuz Tekkesi" kurtulabildi. O yıllarda Mısır'ın İstanbul'dan bağımsızlığını nispeten almış olması sayesinde Osmanlı yönetiminin şiddet kampanyasından kurtulan Kaygusuz Tekkesi'nde halen çok değerli tarihi eserler korunmaktadır.**

(İleride göreceğiniz sihriners yani türbedarlar bu tekkenin devamıdır.)

Osmanlı topraklarındaki Bektaşiler, tekkelerinin büyük bölümü harap edilmiş olmasına karşın, iyi örgütlenmişlikleri ve toplum arasında kendilerini destekleyen önemli bir Alevi kitlesinin bulunması sayesinde çabuk toparlandılar ve çok daha zor koşullar altında da olsa faaliyetlerini sürdürdüler.

Yaklaşık 700 yıl Sünni yönetimin baskısı altında yaşayan Aleviler ve Bektaşiler, Mustafa Kemal ile birlikte bu baskılardan kurtulma şansı doğunca, buna dört elle sarıldılar. Atatürk, Kurtuluş Savaşı sırasında bir yandan İttihat ve Terakki cemiyetinin ardılları olan Türk subaylarınca, diğer yandan da Bektaşî ve Alevilerce desteklendi. (Ama bu tarihe kadar kendilerini tıpkı Osman Hamdi Bey gibi açık ilan edemediler.)

Atatürk, milli mücadeleyi başlatmadan hemen önce, 1919 yılının 25 Aralık'ında Hacı Bektaş dergâhını ziyaret ederek, Bektaşî ve Alevilerin desteğini istedi. İnançları bakımından laik sisteme zaten yüzyıllardır yatkın olan Aleviler, Kuvay-i Milliye'ye tam güçleri ile destek verdiler. Bunun da ötesinde Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde Atatürk'ün önde gelen destekleyicileri Alevi milletvekilleri idi. Onların lehteki oyları sayesinde Hilafetin kaldırılması mümkün oldu.

ÖMER HAYYAM

Tasavvufun tanınmasına ve sevilmesine ön ayak olan bir başka Sufi de, düşüncelerini şiire döken ve rubaileri nesilden nesle halen söylenmekte olan Ömer Hayyam'dır.

Hayyam, İran'ın o dönemde ışık kaynağı olan Nişapur'da M.S. 1050 yılında doğdu. Sanatkâr ruhlu Hayyam, diğer Sufilerden daha farklı bir yaşam seçti. Şaraba düşkünlüğüyle tanınan ve Sufi tekkeleri yerine şaraphaneleri ziyaret eden Hayyam, Türk illerini, Semerkant ve İsfahan'ı gezdi. Hayyam'ın cebir dalında çalışmaları olduysa da görüşlerini günümüze şiirleri yani rubaileri ile ulaştırdı.

Hayyam'ın dörtlükler şeklinde yazdığı bazı rubaileri peş peşe sıralarsak başka söze gerek kalmayacak:

*"Yaşamın sırlarını bileydin,
Ölümün sırlarını da çözerdin.
Bugün aklın var bir şey bildiğin yok,
Yarın akılsız neyi bileceksin?"*

*"Bu dünyadan başka dünya yok, arama.
Senden benden başka düşünen yok, arama.
Vazgeç ötelerden, yorma kendini.
O var sandığın şey yok mu, o yok, arama."*

*“Kimi dinde imanda buldu yolu,
Kimi akıl, bilim yolunu tuttu.
Derken bir ses geldi karanlıklardan;
"Gafiller, doğru yol ne odur ne bu"...”*

*“Hep arar dururdum dünyaya geleli,
Alın yazısını, cenneti, cehennemi.
Hocam kesti attı sağlam bilgisiyle;
"Alın yazısı, cennet, cehennem sende" dedi.”*

*“Biz aşka tapanlarız, Müslüman değil,
Cılız karıncalarız, Süleyman değil.
Biz eskiler giyen benzi soluklarız,
Pazarda sırma satan bezirgân değil.”*

*“Ben kendiliğimden var değilim bu varlığımla,
Kendim çıkmış değilim elbet bu karanlık yola.
Bir başka varlıktan gelmiş bendeki varlık.
Ben dediğin kim ola, nerede, ne zaman var ola?”*

*“Güneşi balçıkla sıvamak elimde değil,
Erdiğim sırları söylemek elimde değil.
Aklım düşüncenin derin denizlerinden,
Bir inci çıkardı ki, delmek elimde değil.”*

*“Yetmiş iki millet, bir o kadar da din.
Tek kaygısı seni sevmek benim milletimin.
Kâfirlik, Müslümanlık neymiş, sevap, günah ne?
Maksat sensin, araya dolambaçlar girmesin.”*

*“Dün özledim de seni coştum birden bire,
Çıktım, senin yerin dedikleri göklere.
Bir ses yükseldi ta yukardan, yıldızlardan:
"Gafil" dedi, "Bizde sandığın Tanrı sende".*

M.S. 1122'de ölen Hayyam'ın düşünceleri hakkında başka bir şey söylemeye gerek yoktu ve birden ben Teo doldum bu manadan:

“Hayyam bana baki bir dost Mevla’dan.

Doğrusu ezberimi bozdu bu dünyadan.

Sen duymaz günah alırsın bu bardaktan.

Ben Hayyam’ın şarabını sevap eder içerim.”

“Sen sanırsın hak aranamaz Mevla’dan.

Sana düşman mı sanırsın seni yaradan?

Cennet için yaptığın bunca sevaptan,

Sen cennete git ben şarabı su der içerim.”

“Geçti artık bilmezlik günlerim.

Boynuma vebaldir bu sözlerim.

Teo der ki ben bileni bilmezden severim.

Hakk’ım için hakkımı yazık eder, geçerim.”

Teoman

MEVLANA

Varlığını ve ününü bir ölçüde Ahilerin destek ve yardımlarına borçlu olan, dönemin ünlü bir Sufisi, Mevlana Celaleddin-i Rumi'dir. Celaleddin de diğer birçok Türk mutasavvıfı gibi Horasan'da doğdu ve Anadolu'ya göç etti. 1273'te Konya'da öldü. İlk derslerini, kendisine "bilginler sultanı" sıfatı layık görülen babası, ünlü mutasavvıf Bahaeddin Veled'den aldı.

Celaleddin-i Rumi'nin en önemli özelliği, onun bugün dahi birçok mecliste anılmasını sağlayan, Batini doktrinini şiirlerle anlatma yöntemidir. Şiirlerinin yer aldığı eseri Mesnevi'de Celaleddin; Tanrı, insan, evren, ruh, sevgi, ölüm ve ölümsüzlük gibi konulara sıkça yer vermiştir

Mevlana, Rumca'yı çok iyi okuyup yazabiliyordu. Eflatun'un tüm yapıtlarını kendi dilinde okudu. Ayrıca, Konya'daki Rum Ortodoks Kilisesi rahipleriyle, Eflatun ve görüşleri üzerine pek çok tartışmada bulundu. Tasavvufun ve Batini inancın Yunan kökeni hakkında böylesine derinlemesine inceleme yapan Celaleddin, şiirlerinde tasavvuf sanatının doruğuna ulaştı:

***"Dalı öncesizliktedir aşkın, kökü sonrasızlıkta.
Bu ululuk, şu akla, ahlaka yakışır değil.
Yok ol, varlığından geç. Varlığın cinayettir.
Aşk, doğru yolu buluştan başka bir şey değildir..."***

Celaleddin, Tanrı'ya ulaşmak için insandaki en büyük gücün aşk olduğu fikrini daima savundu. Celaleddin'e göre var olan her şeyin kökeni aşktır. Bir bitki, bir hayvan da sevebilir. Ancak, hem bedeniyle, hem bilinciyle, hem düşüncesiyle, hem belleği ile sevebilen yegâne varlık insandır. Aşk; ışıktır, nurdur, "Işık"tır. İşte aşkların en güzeli bu bilince ulaşıldığı zaman raks, tüm dünya ile aşkta birleşmek, onun evrensel dönüşüne ayak uydurmaktır. Sema ayini sırasında ellerinin birinin gökyüzüne dönük, diğerinin yeryüzüne bakar durumda olması da, Tanrı'dan aldığı aşkı tüm dünyaya sunmaktan başka bir şey değildir.

Dinler, içlerindeki çelişkiler ile Tanrısal varlıkla bağdaşmayacak kurumlardır. Mevlana hac için:

*"Ey Hacca gidenler, nereye böyle?
Tez gelin çöllerden döne döne,
Aradığınız sevgili burada,
Duvar bitişik komşunuz.
Durun, gördünüzse suretsiz suretini onun,
Hacı da sizsiniz, Kâbe de, ev sahibi de"*

demekten kendini alamamıştır.

Tanrı önsüz ve sonsuzdur. Salt ışık, salt us, salt ruhur. Mevlana için:

*"Hep odur var olan da, yok olan da.
Odur kaynağı acının da, kıvancın da.
Yok göreceğ göz sende, yoksa görürdün.
Yalnız o var baştan aşağı senin varlığında..."*

Evren, Tanrı'nın engin varlık alanıdır. Evreni yöneten sevgidir. Bu sevgiyi gönül gözü ile görebilen kişi kendini bilir, Tanrıyı bilir, "Hak ile hak olur". Onun dizeleriyle, "Ey Tanrı'yı arayan, aradığın sensin..."

Celeleddin-i Rumi, bütün insanların kardeşliğine inanırdı. O ünlü çağrısı:

*"Gel, ne olursan ol, gel.
İster Tanrı tanımaz, ister ateşe tapan,
İster puta tapan ol yine gel,
Bizim dergâhımız umutsuzluk dergâhı değil,
Yüz kere tövbeni bozmuş olsan da yine gel..."*

dizeleri kardeşlik inancının en güzel göstergesidir.

Dünya tüm insanların barış içinde yaşamaları gereken bir yerdir. Bütün insanlar özdeştir. Önemli olan insanların, insanlığın tekâmülüdür. Celeleddin'in bu düşüncesinin insanları nasıl etkilediği ölümünde de görülmüş ve cenazesine Mevlevilerin ve Ahilerin yanı sıra, Müslümanlar, Hıristiyanlar ve Yahudiler de katılmıştır.

Mevlana, kadına büyük değer vermekteydi. "Fih-i Ma Fih" adlı eserinde, sofu Müslümanlara bu konuda ders verirken, "Sizler kadının kapanmasını istedikçe, herkeste onu görme isteğini kamçılamaş olursunuz. Bir erkek gibi, bir kadının da yüreği iyiye, sen hangi yasağı uygularsan uygula o iyilik yoluna gidecektir. Yüreği kötüye, ne yaparsan yap, onun hiçbir şekilde etkileyemezsin. Kıskançlık denen şeyi bilme. Cahillerdir kadından üstün olduklarını sananlar. Cahiller kabadır. Sevgi ve güler yüz nedir bilmezler. Bunlar hayvani niteliklerdir. Ancak hayvan erkekler kadından üstündür. Seven erkek ise, kadınla eşittir." demektedir.

Mevlana Celeleddin-i Rumi'nin Şemsettin Tebrizi ile karşılaşması hayatında bir dönüm noktası oldu. Bir İsmaili Daisi iken, Moğol istilasını ile İsmaililer'in dağılması üzerine İran'dan ayrılan ve Anadolu'ya, Ahiler'in yanına gelen ve bir Ahi yoldaşı olan Tebrizi, Ahiler arasında kendi engin bilgisini paylaşabilecek nitelikte kimseyi bulamayınca, çoktandır ününü duyduğu Mevlana Celeleddin'in yanına Konya'ya gitti.

Tebrizi'nin Batını düşüncelerindeki berraklık ve dar kafalılığın her türlüüne karşı çılgınca mücadele etme azmi Mevlana'yı etkilerken, Mevlana'nın Tanrı ve insan sevgisi de Tebrizi'yi aynı oranda etkiledi. Hakikatin gerçek sırrına erebilen insanların az bulunabildiği ortamda iki "Kamil İnsan"ın bir araya gelmesi, yüzyıllar boyunca sürececek bir Batini ekolün de doğmasına yol açmıştı. Her ikisi de birbirlerinde kendilerini buldular. Karşısındakinin birer Tanrısal sevgili olduğunu gördüler. Ayrılmaz bir ikili oluşturmaları yobaz kafalarca maksatlı olarak yanlış yorumlandı. Yoğun dedikodular, üzerlerinde husumet bulutları toplanmasına neden oldu. Halkın tepkisinden korkan Tebrizi Konya'dan birkaç kez ayrıldıysa da, Mevlana'nın yoğun ısrarları üzerine geri dönmek zorunda kaldı. Tebrizi'nin korktuğu sonunda başına geldi ve fesat çevrelerince doldurulan Mevlana'nın küçük oğlu, Tebrizi'yi öldürdü.

Bu durum Mevlana'yı çok sarstı. Ancak bir süre sonra bir başka "Kamil İnsan"la, Ahi şeyhi Sadrettin ile karşılaşınca kendini toplayabildi. Sadrettin, "Kamil İnsan" mevkiine Ahilik'te ulaşmıştı. Tebrizi gibi arkası zayıf birisi değildi. Selçuklu başkenti Konya Ahilerinin şeyhiydi. Selçuklu yönetimi dahi onun gücünden çekinirdi. Tebrizi hakkında çıkartılan dedikodular, Sadrettin hakkında çıkartılamadı. Celaledin'in Sadrettin ile yakın dostluğu sayesinde bütün Ahi teşkilatı Mevlana'yı izledi ve ona uydu.

Moğol istilaları döneminde:

*"Senin küfrüne karşı iman da neymiş?
Zümrüdüanka huzurunda bir sinek...
At için eğer neyse, O'dur din için de iman,
Ama neylesin atı, yolu Aşk olan"*

diyerek, gerçek gücün dinde değil halkın kendisinde olduğunu belirtti ve halka büyük moral kaynağı oldu.

Mevlana'nın öğrencilerine "Kitap-el Esrar" (Sır Kâtipleri) denirdi. Bu öğrenciler arasında her kesimden Müslümanlar, Yahudiler, Hıristiyanlar, Rumlar, İranlılar, Araplar, Ermeniler, Türkler bulunmaktaydı. O güne kadar, bu denli farklı din ve milletten insanları mürit edinen bir başka ekol olmamıştı. Mevlana'nın şiirleri ve söylevleri işte bu öğrencileri, sır kâtipleri tarafından derlendi ve bugünlere ulaştırıldı. Celaledin'in ölümünden sonra büyük oğlu Sultan Veled, babasının ekolünü kurumlaştırdı. Tarikat üyelerine, Mevlana'nın yazım dili olarak kullandığı Farsça'da "Dönen" anlamına gelen Mevlevi denildi. Ancak, kullanılan dilin Farsça, öğretinin de zor kavranır olması nedeniyle Mevlevilik hep aydın çevrelerinde sınırlı kaldı ve halka inemedi.

YUNUS EMRE

Batını doktrini halka kendi dilinde anlatan ve sevdiren, bu anlamda da Mevlana'nın gerçek varisi olduğu söylenebilecek kişi Yunus Emre oldu.

Baba İlyas, Hacı Bektaş Veli, Ahi Evren, Celaledin-i Rumi ve Yunus Emre'nin aynı dönemin, aynı koşulların insanları olmaları tesadüf değildir. Nitekim daha sonraki yüzyıllarda, ana kaynak değişmemesine rağmen düşünce yapısı değiştiği için Türkler arasından bu denli etkili düşünürler çıkmamıştır.

Hacı Bektaş'ın Baba İlyas'ı tanıdığı bilinmektedir. Yine Hacı Bektaş, Mevlana'yı yüz yüze tanımamış olmasına rağmen düşüncelerini dikkatle izlemiştir. Bazı kaynaklar, Şemsettin Tebrizi'nin Konya'ya gitmeden önce bir süre Hacı Bektaş'ın yanında kaldığını ve onun bir müridi olduğunu öne sürmektedirler.

Bu kaynaklara göre Tebrizi, Mevlana'nın düşüncelerini etkilemek üzere Hacı Bektaş tarafından görevlendirilmiş ve Konya'ya gönderilmiştir.

Aynı dönemin bir diğer dehası Yunus Emre de, Mevlana'nın ölümünden kısa bir süre önce Konya'ya gelmiş ve ondan ders almıştır. Yunus Emre:

*"Mevlana sohbetinde,
Saz ile işaret oldu.
Arif maniye daldı,
Çünbiledür ferişte"* derken, Celaleddin Rumi'nin derslerine katıldığını belirtmektedir.

Yunus Emre 1245 yılında Ankara yakınlarındaki Sarıköy'de doğdu. Yunus Emre Horasan'da doğmamıştı; ama doğduğu köyde yaşayanların hepsi, Horasan'dan göç eden, Yesevi tarikatına bağlı kişilerdi. Bazı kaynaklar bu köyün "Hacı İsmail Cemaati" olduğunu, dolayısıyla köylülerin Türkmen İsmaililer olduğunu öne sürmektedir. Yunus Emre'nin babasının ismi olarak yakıştırılan İsmail adı da, İsmaili inancına bir atıf olarak verilmiş olabilir.

İsmaili olmasa dahi, Yesevi inançlarıyla büyüyen Yunus gençliğinde, tasavvuf ilmini öğrenmek amacıyla dönemin en ünlü Sufi büyüğü Hacı Bektaş'ın yanına gitti. Ancak çok yaşlanmış olan Hacı Bektaş, Yunus'u, kendisi gibi bir Yesevi Babası ve Bektaşi olan "Baba Taptuk"un, diğer adıyla Taptuk Emre'nin yanına gönderdi.

Baba Taptuk, Hacı Bektaş'ın halifesi Sarı Saltuk'tan el almıştır. Sarı Saltuk yandaşları ile birlikte, Dobruca'ya göç edince Anadolu'daki Bektaşi tekkelerinin şeyhliğine Barak Baba ve Taptuk Emre getirilmişlerdir. Taptuk'un yanında 30 yıl geçiren Yunus, "Hakikat Kapısı"ndan aynı dergâhta geçtiğini şöyle dile getirmektedir:

*"Vardığımız illere,
Sol safa gönüllere,
Baba Taptuk manasın,
Saçtık Elhamdülillah.*

*Taptuk'un tapısında,
Kul olduk kapısında
Yunus miskin çiğ idik,
Piştik Elhamdülillah..."*

Yunus, Taptuk Emre'nin yanında dört kapıdan geçerek, "Kamil İnsan" haline geldi. Önce Şeriat kapısında tüm dinlerin içeriğini öğrendi. Yunus bunu: "Dört kitabın manasın, okudum hâsıl ettim." şeklinde ifade eder.

Yunus, devrinin mümkün olabilecek en iyi eğitimini almıştır. Onun, "Ne elif okudum, ne cim." demesi, Batını bilimin yanında zahiri olanlara değer vermemesinden kaynaklanmaktadır.

Yunus için "Aşk", ya da onun tercih ettiği deyimle "Işık" her şeydir. Tanrı Işık'tır, Doğa Işık'tır. İnsan Işık'tır. Yaşam ve ölüm, yokluk ve varlık hep Işık'ın eserleridir.

Diğer Sufiler gibi Yunus da, gerçek aşk sayesinde insanın giderek Tanrı'ya yaklaştığını ve sonuçta Tanrı'yı kendi içinde bulacağını savunmaktadır. İnsan, Tanrı'yı kendi içinde görmesi ile tekâmül etmiş olur. Ruhun ölmezliğine inanan Yunus, şu çok ünlü dizeleriyle ruhun daima çıktığı ana kaynağa dönmesi çabası içinde olduğunu dile getirmiştir:

*"Işkın aldı benden beni,
Bana seni gerek seni.
Ben yanarım dünü günü,
Bana seni gerek seni.*

*Ne varlığa sevinirim,
Ne yokluğa yerinirim.
Işkın ile avunurum.
Bana seni gerek seni.*

*Işkın âşıklar öldürür,
Işk denizine daldırır.
Tecelliyle doldurur.
Bana seni gerek seni.*

*Işkın şarabından içem,
Mecnun olup dağa düşem,
Sensin dün ü gün endişem.
Bana seni gerek seni.*

*Eğer beni öldüreler,
Külüm göğe savuralar,
Toprağın anda çağıra,
Bana seni gerek seni.*

*Yunus durur benim adım,
Gün geçtikçe artar odum.
İki cihanda maksudum,
Bana seni gerek seni."*

İnsan-evren-Tanrı birliğine inanan ve var olanın yalnızca Tanrı olduğunu söyleyen Yunus, çeşitliliğin sadece görüntüden ibaret olduğunu, Tanrısal sudur neticesinde ortaya çıkan evren ile insanın yapılarının, ilkelerinin özdeşliğini belirtir. Bu düşünce Yunus Emre'nin şu dizelerinde dile gelmiştir:

*"Ay oldum âleme doğdum,
Bulut oldum göğe yağdım,
Yağmur olup yere yağdım,
Nur oldum güneşe geldim..."*

"Nur olup güneşe (Işka) ulaşmak..." İşte Yunus'un da gerçek hedefi budur. Ölüm yoktur, yüce kaynağa dönüş vardır. Onun deyişi ile:

*"İkiliği terk et,
Birlik makamını tut.
Canlar canını bulursun,
Birlik içinde"...*

Yunus için, dinin imanla hiçbir ilgisi yoktur. O:

*"Din ü millet sorar isen,
Âşıklara din ne hacet.
Âşık kişi harap olur,
Işk; bilmez din, diyanet." der.*

Yunus için dinsel ibadetler gereksizdir. Hatta, Tanrı'ya ulaşmayı engelledikleri için zararlıdır bile:

*“Oruç, namaz, guslü hac hicap âşıklara,
Âşık ondan münehhez halis heves içinde.
Ey âşıklar, ey âşıklar Işk mezhebi dindir bana,
Gördü gözüm dost yüzünü, yas kamu düğündür bana.
Oruç, namaz, zekât, hacc cürmü cinayettir,
Fakir bundan azaddır, hassı heves içinde...”*

Yunus Emre, gerçeğin dinde veya onun kurallarında değil insanın kendini bilmesinde yattığını savunur. O:

*“İlim, ilim bilmektir,
İlim kendin bilmektir.
Sen kendini bilmez isen,
Ya nice okumaktır”* diyerek, özellikle Kuran hıfzedenlere çatmıştır. Yunus:

*“Dört kitabın manasın,
Okudum hâsıl ettim.
Işka gelince gördüm,
Bir uzun hece imiş.”* diyerek, tüm dinlerin Batını doktrin karşısında ne denli zayıf olduklarına işaret etmiştir.

Yunus Emre sadece bağınazlığa ve yobazlara karşı çıkmakla yetinmemiştir. O, Tanrı tanımazları da Batını doktrini öğrenmeye davet etmiştir:

*“İnanmayan gel sineme,
Dost adım söyle, çağır.
Kefen donum pare kılıp,
Toprağından duru gelem”*

diyen Yunus, beden yok olsa dahi ruhun her seferinde geri geleceğini, doğru yoldaysa bu geri gelişlerin her seferinde ruhun daha da arınmış olacağını belirtmiştir.

Türk dilinin yanı sıra, Türk şiir sanatı da, büyük ölçüde Alevi-Bektaşî ozanlar ile günümüze ulaşmıştır. Yunus ve Hacı Bektaş gibi devlerin yanı sıra, onların ardılları niteliğinde olan Karacaoğlan, Pir Sultan Abdal gibi ozanların öz dillerine sıkıca sarılmaları sayesinde Türkçe günümüz Türkiye'sinin resmi dili olabilmıştır.

Öğle oldu, ben doldum.

Ben yorulduum,

Ben oldum.

Vahdet-i vücud diye bir görüş varmış.

Birçok tasavvufçu namaz kılmamış.

Ama bu kullar Allah'a tapmış.

Sevgi var her şeyin içinde.

Ya Mevlana ve Yunus başka bir şeyin içinde

Ya bizim cami hocası saklı başka bir cahil işinde.

Nice insanlar tasavvuf uğrunda,

Nice canlar vermiş.

Sonra resimlere baktım bir daha.

Sonra yukarıdaki yazıya...

“Kalplerin şifası sevgidir.” demiş...

Ama neden iki ayrı, aynı resim?

Ama neden koskoca Osman Hamdi aynı resmi farklı çizsin?

Bunun sırrı, dedi kadın.

Bir baktım omzumun kenarında.

Arkamdan dolaşmış kahpe.

Eli omuz başımın kenarında.

Ürktüm elbet gayri ihtiyari.

Korkmadım gibi yaptım,

Titrememi üşümeye çalsın diye.

Konuşmanın devamında,

Azıcık üşür gibi yaptım.

Sırrı, iki resmin başlıyor dedi kadın;

Ama o seni bekliyor.

Hazırlan, dedi unutma aylardan Haziran.

Gidelim kaplumbağanın sırrına...

Yürüdük çok uzun Çıralı'dan aşağı.
Çok yüksek dağlar gördüm bakamadım aşağı.
Bildim sen yoktun hasretin beynimin başağı.
Hem ovalarda hem buralarda yoksul hasretinim ben.

Dağlar gibi varlığın nasıl durur bir aptalın yanına
Ne tasavvuf bildin ne derdin bir vebali senin boynuna
Bu garip her dem senin garip yanına
Bu kış da aşkım yok üşümüş kahrolmuşum ben.

İstanbul'da çok kişiyken bilmezdim yalnızmışım.
Ona buna inanmış yanılmışım ben.
Aslında kendimi kandırmış minicik kalmışım.
Yüreği boynunda asılmışım ben.

Herkes bilir şehirli yazamaz topuk.
Oysa biz çok kişisel gelişim okuduk.
Kalemimi alan öğretir bize kelamı.
Öz halkımızdan satılmış oğlu satılmışım ben.
Babası da satılmış anası da atılmış.
Türkiye'nin standart vatandaşıyım ben

Eyyy vatandaş İslamiyet'te asla ruhban sınıfı yoktur, mesleği olmayan ve sadece İslam öğreterek geçinen kimseye inanma. Kendi dinini kendin öğren aracı kullanma diyenlere ne olur düşman olma...

Ve geldik bir bahçenin yanına.
Kocaman bir kapı açılmıyor ardına.
Birden bir ses geldi derinden.

Köpek geldi kaçıyoruz son gazla.
Yazamıyorum şiiri denk gelmedi bu hızla...

Adam bağırdı, susturdular köpeği.
Artık koşmuyor, korkutmuyor bu ödleği.

Girdik içeri bekliyorum bir dede.
İçeri girdi altın suratlı bir bebe.
Düşündüm kim biliyor gerçeği.
Bebe dedi, biliyorum ben her şeyi.

Öncelikle biliyor musun bu resmi?
Kaplumbağa terbiyecisi olamaz onun ismi.
Ne Türkiye Türkçesi vardı o zaman,
Ne tarih-i miladi.
Birileri yazıvermiş sonradan.
Olamaz 1906'da Kaplumbağa Terbiyecisi ismi.

İsim o tarihte Osmanlı Türkçesi olmalı.
Osman Hamdi adını ERBAB-I DARH koymalı.
Resmin altındaki yazı da başkasınca yazılmalı.
Olamaz o tarihte Kaplumbağa Terbiyecisi.
Olamaz Osman Hamdi'nin Latin harfli Türkçe isimli resmi.
Olamaz Osman Hamdi'nin altında miladi tarihli Türkçe ismi.

Hal böyle iken dinle bak.
Erbab-ı darh, kaplumbağa terbiyecisi demek.
Otur da güzel bir sigara yak.
ERBAB-I DARH aynı zamanda,
Dağların batıl tanrı bekçisi demek...

Burada yapmış akıllıca bir oyun,
Nemrut'u kazan bu harika beyin.
Arkeolojidir bu harika adamın sanatı.
Tüm müzelerin kurucusu o güzel beraati,
Edebiyatta buna bir ismi iki anlama getirmek derler.
Bu ikilemeyi unutma anlamıdır onun sebab-i hayatı.

Ve hadi biraz dinlen.
Sana bir yazı vereceğim oku.
Açtım mektubu, çıktım bahçeye.

TASAVVUF

İslam inanışına göre, kişiliği kötü huylardan temizleyip, ruhu pak edip, olgun olma yoludur. Tasavvufa göre, iki tür bilgi vardır: Biri, çevreden okunarak elde edilen, sözel bilgi yani "zâhir ilmi", diğeri ise sadece iç temizliği ile, salt içsel olarak duyularak elde edilebilen "bâtin ilmi"dir.

Dış bilgi elde eden kişi iyi insan olur. Fakat bu iyilik çoğunlukla, yalnız kendisi içindir. Tasavvuf bilgisi olan kişi ise, yaptığı her işte, tüm insanlığı düşünür.

VAHDET-İ VUCUD

Arapça bir ibare olan **vahdet-i vücud**, *var olanların birliği* anlamına gelir. Tam sözlük anlamı: "Varlık birliği"dir. Vahdet-i vücudta her insan okyanusta bir damladır. Bu sebeple okyanusun tüm temel özelliklerini içeren en küçük birimdir. Yani her damla aslında okyanusun kendisidir, her insan Allah'tan bir parçadır. Evrendeki tüm maddeler bir dönüşüm içinde yok olmaz ve evrenin içinde kalır. İşte ruh da bu sürece dâhildir ve bir enerji olarak asla yok olmayacaktır.

Şimdi dünya güzeli bana bakacaksın.

Aslında anlatacağım doğrudur, sen iyi anlayacaksın.

Resmin açıklamasında derler ki tüm âlimler,

Yok, böyle bir kıyafet_i derviş dünya yüzünde.

Osman Hamdi kendini çizmiş anlaşılmaz özünde.

Oysa bu bebe der ki sana, aç biraz gözünü.

Bilinen hiçbir derviş kıyafeti benzemez kaplumbağa erbabına.

Bak şimdi kıyafete.

Bak şimdi ardına.

Ney'in ve "şahkül"ün ezoterizmin sembolü olduğunu anlatmıştım,

Tasavvuf tarikatına.

O halde bir cemaat olmalı,

Kimsenin bilmediği,

Bilenin de asla söylemediği.

Tıpkı bu kıyafeti giyen,

Bu sırlarını anlatan, bu bebeği affeden...

Kimse bilmez ben söyleyim adını,

Tasavvufun ötesi gizli tarikatını...

Aslında bir mezhep değil,

Bir anlayıştır yaşamak.

Benden duy Mevlana'nın,

Şemsi Tebrizi'nin, Yunus'un, Balım Sultan'ın, Pir'in dergâhını.

Hepsi bilir dünyanın tek andını.

Melamilik benim canım,

Melamilik andını.

Osman Hamdi'nin kıyafeti,

Melami dervişinin kıyafetidir.

Kimse bilmez aşkını.

Melami'dir söyleyen kalplerin ilacını.

Ben melâmet hırkasını giydim giydim kime ne

“Haydar Haydar” çalmaya başladı gaipten,

Hiç bilinmez bir teypten.

Sonra elimde bir not belirdi.

Okumaya başladım derinden.

Melamilik (Melamatiyye)

Tarihte bir tarikat kimliği görünümünden ziyade bir bakış açısı ve üslup olarak öne çıkan tasavvufi bir yaklaşım tarzıdır.

Melamilerce; Melamilik'ten yararlanarak toplumda yer edinmek ya da topluma ben Melamiyim diyerek saygı uyandırmak, ayrıca Melamilik dervişliği veya hocalık yaparak bunları anlatıp yazarak geçinenlerle mesleğinden para kazanmadan ve bir başka mesleği iyi yapmadan sadece din adamlığından geçinenler “dinden çıkma” ile eş görülmüştür. Melamilerin gizliliklerinin en önemli dayanağı da bu ilkeleridir.

Melamiler yalnız kendi egolarının (nefis) hatalarıyla meşgul olurlar. Başkalarının noksanlıklarına dikkat bile etmez, hatta çevresine zarar verenlerin dışındakilere bile dua etmeyi hoş görmezler.

Melami hiçbir zaman başkasından yardım istemez ve kimseye ihtiyacını söylemez. Çünkü kula isteğini bildirmek muhtaçtan yardım istemektir. Hiçbir zaman ibadetlerini açıktan yapmazlar.(Dinen topluca yapılması kesin emredilenler hariç.)

Gizlilikleri

Melâmiliğin ve farklı tarikatlar altında da olsa Melami yaklaşıma sahip Sûfilerin en önemli vasıfları dönemlerindeki Sûfi kıyafet ve tavırlarını göstermeyip kendilerini halktan gizlemeleri, hatta bu gizliliği daha da güçlendirmek için kimi zaman aleyhlerinde kötü sözlere yol açacak çeşitli davranışları alenen göstermeleri, buna karşılık iyi niteliklerini sıkı bir şekilde gizlemeleridir. Unutulmaması gerekir ki

modern dönemden önce Sûfiler toplumda saygın bir yere sahip kişiler kabul edilir ve Sûfi görünüm ve tavırlı kişilere halk ve yönetimin ileri gelenleri hürmet gösterirlerdi. İşte bu koşullar altında Melamiler kendileriyle Allah arasındaki ihlası (samimiyet) kaybetmemek ve şöhret gibi tasavvuf yolunda önüne çıkabilecek bir engeli bertaraf etmek için kılık, kıyafet ve hatta belirli bir toplantı mekanı (dergah, tekke) ve topluluğu gibi dönemin tarikatlarının alametlerini göstermemeye çalışmışlar, halk içerisinde kendilerini gizlemişler, hallerini sadece kendileri gibi olanlarla paylaşmışlardır.

Melamilerin gizliliklerinin diğer ve belki öncekinden çok daha önemli bir sebebi de Melamilerin vahdet-i vücud inancını benimsemeleri ve vahdet-i vücudun hem anlaşılması güç metafiziği hem de İslam hukukçularının bir kesimi tarafından din dışılıkla itham edilmeleri ve dolayısıyla da bu iddiada bulunan kişilerin idamına hüküm verilmesidir. Ünlü Sufi Hallac-ı Mansur, Bayrami-Melami şeyhlerinden İsmail Maşuki, Bosnalı Hamza Bali, Sütçü Beşir Ağa gibi kişilerin vahdet-i vücudu çağrıştıran ifadelerinin de dönemin yöneticileri ve ulema kesimi tarafından tepki görüp ölüm fetvasıyla cezalandırılmasının, Bünyamin Ayaşî, Hüsameddin Ankaravî gibi şeyhlerin hapse atılmasının sebebi de budur. Ulema ve yönetici kesimin bu tutumları vahdet-i vücud inancında olan Sûfilerin (bu inancı paylaşmayan Sûfiler de vardır çünkü) kendilerini çevrelerinden gizlemelerine yol açmıştır. Örneğin İdris Muhtefî bir Bayrami-Melami şeyhi olmasına rağmen Terzi Ali Efendi adı altında kendini gizleyerek kırk altı yıl şeyhlik yapmıştır. (Tıpkı Osman Hamdi Bey gibi)

Sonra, dedi benim bitanem.

Hiç ağladın mı sen yokluklarına, azlarına?

Herkes ağladı, canı yandı kendi yaşadığına.

Ne acı ne zevk farklı zerk edilmez hormonlardan,

Bir insandan bir insana...

Yani

Diyarbakır Kalesi'nin burcunda çöp toplayan bir sümüksü burunlu veletle,

Norveç fiordlarını geçerken absulut içen güzel memeli bir kadının kahaahası

Aynı oranda mutluluk hormonu verir beynine.

Ve anlaman çok önemlidir Muazzez İlmiye Çığ'ı beyninde.

Aslında hiç değişmemiştir insan.

Ne çağlar boyunca ne Sümerlerde ne Musa'nın dininde.

Hepsinde oruç vardır,

Hepsinde namaz.

Hepsinde kurban vardır, hepsinde Hz İbrahim bi naz.

Kimi için İbrahim Hermes okunur.

Kimi için Rahman,

Kimi için Ramses'tir.

Kimi için Akheneton kahraman,

Kimi kibleyi yaratan zanneder bereket tanrısı sayar.

Kimi Kabenin kökünü bilmez.

Kıbleden geldiğini söylemez kimi.

Kıblenin sembolünü gizler,

Küp taş olduğunu.

Kimi zanneder küp taşın Masonluğun simgesi olduğunu.

Bak ben çok okudum, çok eyledim aşkıma.

Ne Hindu dini fark eder,

Ne Budizm şaşkına...

Önemli olan, inanmaktır yaratana.

Ve bilmek zayıfın güçlüden kudretli olduğunu
Ve bilmek yumuşağın sertte üstün olduğunu

Anlamak esnekliğin ve dengenin hayatın temeli olduğunu

Yani kimi için Sırat-ı müstakim

(Dengeyi bulmanın yolları ve doğru yolun tarifini yapan İslam felsefesi)

Kimi için Laotse'nin "Tao Te King"i vardır.

Oysa insanı insan yapan din değil, yaşadığı hayattır.

Ama anlatamazsın sen bunu dinini yaymak adına adam öldüren aptala.

Ol bak mesela şimdi bu kitabın yazarına sen din düşmanısın, diyecekler.

Hem Masonlar hem radikal dinciler kızacak bu gariban taşkına.

Günden güne silindiğini görmeyen Türklüğünü unutan bu toplumun aşkına...

Anadolu İslam'ı (Alevilik İsmaililik) dinsizliğe bağlanmış ne oluyor bu halkıma?

Ne Mevlana kürsüsü var bu ülkede

Ne Türkçe-Osmanlıca sözlük!

Yunus Emre ilahisini camilere çok gördük.

Sorun, günden güne yayılıyor Şii ve Şafi inancı.

Unutuluyor Mevlanalık, Alevilik, Bektaşilik inancı.

Bu yüzden unutuluyor yavaş yavaş Anadolu İslam'ı.

Dalga geçiyorlar, ılımlı İslamcıya şerefsiz diyorlar.

Onlara göre peçe takmalı Müslüman'ın kaplanı.

Oysa ne İslam'ındır bu dünya

Ne Musa'nın ne İsa'nın...

Ne Masonundur bu dünya

Ne Batını kitap yazanın...

Ne Allah yakacaktır canını namazda 3 kere başparmak oynatanın

Ne de bir kılı yanacaktır yeni Zellanda'da Müslüman olmayanın.

Yaratan yarattığını yok etmek için mi var eder?

Yaratan kullarını mükemmel etmek için mi insan eder?

O'nun ihtiyacı olsaydı hatasız tapınmaya,

Özgür beyinli yaratmazdı insanı bu dünyaya.

Ol sadece İslam olsa insanın kaderi,

Nasıl çıkacak o ruha Peru'daki Hıristiyan lideri?

Japonya'da ölen 5 yaşındaki çocuğun amel-i defteri

Ayrılmaz senden Şafilerin lideri.

Bu sebepten sen dinle beni.

Ben kimsenin uşağı değilim.

Ne yayarım Masonluğu ne Beyaz Efendiyim Yalçın Küçük'ten

Ne Melamiyim ne Sabetay ne Fetullahçiyim küçükten.

Sen benim güzel Teo'm, arayansın kendini bulamayansın.

Ama ne güzel ki kendini başka kucaklara atmayansın.

Okumadan kolayı başkasını kabul etmektir.

İnsan tembeldir, sen başkasından var edensin.

Oysa araman ve bulman için vermiş yaradan bu beynini.

Sen aramayarak buldum diyenlerdensin.

Ol bir gün senin gibi tanışmışlar Masonlukla.

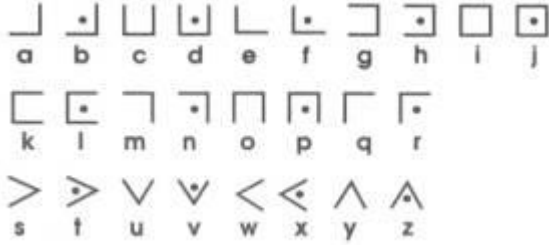
Osman Hamdi girmiş bu cemaate olgunlukla.

Ama bırakmamış inandığını, felsefesini.

Zaten Masonluk kabul etmezmiş inançsız birini.

MASONLUĞUN ÇIKIŞI

Hiram Abif kimilerine göre insanlık mabedinin baş mimarıdır. (Konuyla ilgili bilimsel bilgiler kitabın ilk konusunda anlatılmıştı). El Amarra kentinde olabileceği söylenen ve üzerinde tavan bulunmayan bu dev mabedin inşasında yüz binlerce insan çalışıyordu. Haklı olarak bu yüz binlerce insan farklı farklı diller konuşuyor ve farklı farklı görevler yapıyordu. Bu sebeple ortak bir yazı ve konuşma dili yapıldı. Alfabenin bugünkü Türkçemize uyarlanmış hali şöyledir. (Bu günkü İbranice'ye ve eski Kureyş alfabesine benzemektedir.)

Bu işçilerin bir kısmı usta inşaatçı bir kısmı sadece işçiydi ve yük taşıyordu. Usta işçileri maaş dönemlerinde düz işçilerden ayırmak için (binlerce kişiden bahsediyoruz) Hiram Abif basit bir yol bulmuştu. Usta işçilere her maaş döneminde maaşları verirken yeni bir şifre söylüyor ve ustaların maaşlarını hep aynı rakamı eşit dağıtarak ödüyordu. Bu sayede şifreyi diğer insanlara boşboğazlık ederek söyleyebilecek usta biliyordu ki maaş alan sahte ustalar çoğalırsa kendi maaşı azalacaktı. Bu sayede ustalardan şifreyi öğrenemeyen işçiler daha fazla maaş alabilmek için Hiram'ı sıkıştırdılar ve şifreyi söylemesi için ona işkence yaptılar. Konuşmayan Abif öldürüldü.

İşte o günden beri ustalar kendilerinden işçileri ayırmak için bu şifreleri hayatın her aşaması için saklarlar ve ustaları olan Hiram'ı hiç unutmazlar. Hikâye bu kadar basittir. Masonlar Museviliğin ya da Hıristiyanlığın bir kolu olmayıp tam aksine var oldukları sürece birçok tarihi kısımda bütün dinlerce tehlike olarak algılanmıştır. Ayrıca Masonlar uzun yıllar aralarına Musevilerin girmesine karşı çıkmışlardır. Geri zekâlı ve ben bu işi biliyorum diye bilmeden uyduranlar, Siyonizm ile Masonizm'i (ki taban tabana zıt 2 ayrı görüştür) birbirinden ayırt edemeyenlerdir.

MASONLUK VE TASAVVUF

Ezoterik doktrin Masonlukta daha 1. derece olan Çırac derecesinde inisiyelere verilmeye başlanır. Locanın yöneticisi olan Üstad-ı Muhterem toplantıyı açarken, "Bir Mason ara sıra günlük hayatın kaygılarından uzaklaşmalı ve düşünceye dalmalıdır. İşte o zaman düşüncelerimiz, Evrenin Ulu Mimarı dediğimiz Yüce Varlığa doğru yükselmeye başlar. Dileriz ki o Yüce Varlıkla aramızdaki mesafeyi daha çabuk aşabilmek için ortak çalışmalarımız bize yeni kuvvetler versin." der. Bu açıklamada da görüldüğü gibi Masonlukta hedef hakikate varmak, Yüce Varlığa erişmektir.(Tıpkı tasavvufta olduğu gibi Kamil-i İnsan olmaktır.)

Masonluğa giriş töreni de, Ezoterik doktrin yanlılarının kendi örgütlerine girişte asırlardan bu yana kullandıkları yöntemlerin bir sentezi durumundadır. Aday önce her tarafı kapalı bir hücreye alınmakta ve düşünceleriyle baş başa bırakılmaktadır.

Aday daha sonra, gözleri bağlanarak törenin yapılacağı mabede götürülür ve burada Dante'nin İlahi Komedisinde anlattığı gibi üç sembolik yolculuk yaptırılır. Yolculuk başlamadan önce adaya Tanrı'ya inanıp inanmadığı sorulur. Aday ancak Tanrı'ya olan inancını teyit ederse tören devam edebilir. Aksi halde, geri çevrilir. Zaten adayın Tanrı'ya inancı, kabulü için doldurduğu istek formunda da araştırılmıştır. Tanrı'ya inanan bir insan olduğunun görülmesi üzerine merasime davet edilir.

Mabedin ortasında bulunan yemin kürsüsünün üzerinde her üç semavi dinin, Yahudilik, Hıristiyanlık ve Müslümanlığın Kutsal Kitapları bulunur. Her üç kitabın varlığı, Masonluk için dinler arasındaki ikincil farklılıkların öneminin olmadığını, yegâne gerçeğin Tanrı'nın varlığına inanmak olduğunu gösterir. Kitaplar, çalışma sırasınca açık tutulur. Bu da, tüm dinlere karşı Masonluğun hoşgörüsünün ifadesidir. Üstad-ı Muhterem, çalışma başlarken, "Hakikatin Nuru"nun çalışmaları aydınlattığını ifade eder. Kutsal kitapların varlığı, hangi dinden olurlarsa olsunlar Masonların tek Tanrı'ya inandıklarını gösterir.

Locanın görevlilerinden Hatip, yeni çırağa hitaben yaptığı ilk konuşmada, görevinin her türlü noksanlık ve kusurlardan kurtulmak olduğunu, bunu başarmak için Masonluğun kendisine yardımcı olacağını belirtir. Birey daima kendini kontrol etmeli ve bu sayede doğruya, iyiye ve güzele yönelerek sürekli tekâmül etmelidir.

Masonlukta üstün tutulan, Tanrı'nın Yüceliği ilkesidir. Bu nedenle insanlar arasında din farkı gözetilmez. Yüce Varlığa inanmak, ancak dinlerin bünyelerindeki her türlü dogmadan uzak kalmak, Mason olmak için aranan şartlardandır.(İşte bu nokta da tasavvufla masonluk birbirlerine çok yaklaşırlar.)

Evrenin Ulu Mimarı adının ikinci derecede, yani Kalfalıkta kullanılan ifadesi, "Evrenin Ulu Geometri Üstadı"dır. Bu ifade tarzı da Ezoterik öğreti yanlılarının binlerce yıldan bu yana kullandıkları Tanrısal "Geometri Üstatlığı" vasfı ile uyum içerisindedir.

Çıraklıktan Kalfalığa geçiş töreninde Kalfa adayından, tam ve kusursuz bir eser yaratması istenir. Üstad-ı Muhterem, "Bu öyle bir eser olsun ki, adalet ve sevginin timsali olsun. Tüm insanlık ona sığınabilsin" der. Şaşırın kalfa adayına bu eserin kendisi, yani insan olduğu öğretilir. Bu ifade, Tanrı'nın insanın içinde var olduğunun anlatımından başka bir şey değildir.

Masonluğun en önemli sembollerinden birisi, beş köşeli yıldızdır. Naacallerden bu yana Hermes ve Pisagor'un da kullandığını gördüğümüz bu sembolün Masonluktaki remzi de, insandır. Ancak Masonluk bu yıldızın ortasına "G" harfi ilave etmiştir. Yıldız, insanın kendisini, "G" harfi ise, ilahi prensibi yani Tanrı'yı simgeler. Diğer bir deyişle Tanrı insanın içindedir. Yıldız içerisine ilk kez Birleşik Amerika'da yerleştirilen "G" harfinin, İngilizce'de Tanrı anlamına gelen "God"dan ya da "Yüce Geometri Üstadı"ndan türetildiği sanılmaktadır. Ortasında "G" harfi bulunan bir diğer sembol de, belki de dünyada en çok tanınmış Masonik sembol olan Gönye ve Pergel'dir. Gönye Tanrısal adaleti, Pergel ise sonsuz kavrayabilecek açı olanağı ile evreni simgelemektedir. İkisinin birlikteliği aynı zamanda Kamil İnsan'ı da remzeder.

Üçüncü derece olan Üstatlığa yükseliş töreni, ruhun ölümsüzlüğüne olan inanca ayrılmıştır. Bu törende sembol olarak, Süleyman Mabedi'ni inşa eden büyük mimar Hiram kullanılır. Hiram bir Yahudi değildir. Yani dinin dogmatik yönünden uzaktır. Ancak, yüce bir varlığa da inanmakta ve onun adına mabet inşa etmektedir. Hiram'ın Üstatlık sırlarını vermemek uğruna ölümü tercih etmesi, ketumiyet yeminin ne denli önemli olduğunu göstermektedir. Bu derecedeki törende adayın sembolik olarak ölümü ve yeniden doğuşu canlandırılır ve bireysel çalışmaların insan ömrü ile sınırlı olduğuna, tüm insanların ortak çabası olan düşüncelerin ise ölümsüzlüğüne dikkat çekilir. Masonluğa göre, doğumdan ölüme uzanan yolculuğun amacı "Tekâmül" olmalıdır. Tekâmül yolunda bilimin akıl ve hikmete destek olduğu, bu nedenle de Masonluğun daima akılcılık ve bilimsellikten yana olduğu da vurgulanır.

Daha yukarı derecelerde Ezoterik öğretinin inisiyeye adım adım verilmesine devam edilir. Ünlü Mason yazar Paul Naudon, Masonik dereceleri şöyle sınıflandırır: İlk üç derecede inisiyelere Ezoterik ilk adımlar atılır ve ayrıca kendilerine hâkim olmaları öğretilir. 4. dereceden 18. dereceye kadar olan derecelerde üyeler Evreni tanır ve sevgi yoluyla evrenselleşme hedefi kendilerine gösterilir. 19. dereceden 30. dereceye kadar ise, insanın önce evrenle, sonra Tanrı ile özdeşleşmesi yolları öğretilir. Bundan sonraki üç derece, sadece idari derecelerdir.

Tekâmül ya da olgunlaşma dereceleri adı verilen, ilk üç derecenin üzerindeki yukarı derecelere devam edip etmemek her Masonun özgür iradesine bağlıdır. İlk üç derecede öğretinin genel bir özeti verildiği için Tekâmül derecelerine, doktrini daha yakından tanımak isteyen Masonlar devam etmektedir.

Masonik düşünceye göre evrende hiçbir şeyin sonu veya başlangıcı yoktur. Her şey sürekli bir gelişme ve değişim içindedir.(Tıpkı Mevlana'nın törenlerindeki dönüş ritüeli gibi) Bu durum evrene hakim olan evrim ve hareket kanunları ile açıklanabilir. Evren, bu kanunlar çerçevesinde sürekli bir devinim ve büyüme içerisindedir. İnsan evrenin bir parçasıdır ve sadece onda hakikati kavrayacak yetenek vardır. Masonluk, yoktan var edici Tanrı fikrini kabul etmez. (Tıpkı sevgiyi her şeyde arayan tasavvuf felsefesi gibi) Tanrı, "Nur"dur, "Ruh"tur, "Hakikat"tir, "Adalet"tir, "Çalışma"dır ve "Aşk"tır. Tanrı önsüz ve sonsuzdur. Hakikatin merkezidir ve kendisinden çıkmış olan tüm ruhların çekim kaynağıdır. Bütün ruhlar ölümsüzdür ve Tanrı'ya ulaşmak için sürekli gayret içindedir. Çevremizi saran uzayın, zamanın ve yaşamın sonsuzluğu ile Tanrı'nın sonsuzluğu aslında aynı şeylerdir.

Evren, Tanrı ile özdeştir. "Mikro kozmos"ta da, "Makro kozmos"ta da O vardır. İnsanoğlu, ulaşabildiği en küçüğe de, en büyüğe de daima O'nu görmektedir. Cansız varlıklar, belirli koşulların bir araya gelmesi ile canlı varlıklara dönüşür. Mikroorganizmalar basit hayvanlara, bu hayvanlar daha gelişmişlere ve memelilere, son aşamalar olarak maymun türlerine ve nihayet zincirin son halkası olan "insan"a ulaşır. Yaşamın en belirgin özelliği olan "zekâ" en basit hayvanlarda bile görünse, en üst düzeydeki ifadesine insan ile ulaşır. İnsan, düşünebilen ve belli sonuçlara ulaşarak, ulaştığı bu sonuçları kendisinden sonraki nesillere aktarabilen yegâne yaratıktır. Çevresindeki olağanüstü düzenin bir tesadüf olamayacağını düşünen insan, aklının ve sezginin yardımı ile Tanrı'nın varlığını kavrayabilmiştir. **Ancak, Tanrı kavramı çoğu zaman yozlaştırılmış, Tanrı'nın sevgi olduğu unutulmuş, ona korkuyla yaklaşılması öğretilmiştir. Tanrı ile alışverişte bulduklarını iddia edenler tarafından O, korkulacak bir varlık haline getirilmiştir. Bu yöndeki öğretiler, birçok dogmanın oluşmasına, akıl ve hikmetin, yerini yobazlık ve karanlığa bırakmasına neden olmuştur. İşte bu nedenle Masonların önemli görevlerinden birisi de, felsefe ve dinler tarihini incelemek ve hakikatin kendisinde olduğu iddiasında olanlara karşı, gerçek hakikati ortaya koymaktır. Varlık sebeplerini mucizeler üzerine kuranlara karşı Masonluk, dinler tarihinin aslında insanlık tarihi olduğunu, her dinin kendisinden öncekilerden etkilendiğini ve hepsinin ortak bir temele dayandığını savunur.**

GÖNYE – PERGEL

BEŞ KÖŞELİ YILDIZ

Anlatılan gizli Masonluk budur işte.

Hiram'ın kendisi bile Musevi değil bu işte.

Ne Hıristiyan oyunu bu ne Siyonist okulu...

Ne Ateisttir Masonlar ne din sayılır durumu.

Ama her akım gibi onların da var bir geçmişi
İşte şimdi öğreneceksin Masonluğun en üstünde anlatılan gerçeği...

33. Düzeyde Anlatılan Masonluk Sırrı

ESKİ YUNAN ALFABESİ DİZİLİŞİ MAYA DİLİNDE ÇÖZÜMLENİRSE AŞAĞIDAKİ METİN ORTAYA ÇIKAR (Bu metinde hiçbir abartma ve fazladan kelime yoktur.)

“Sular düzlüklerin üzerine doğru hücum ederek alçak yerleri kaplarlar. Engel çkaran yerlerde dalgalar oluşur. Sular toprağı döver durur; sular yaşayan ve hareket eden ne varsa üzerini örterler, temeller yıkılır ve Mu toprakları suya gömülür. Suyun üzerinde gözükken yalnızca tepelerdir, yavaş yavaş soğuk hava gelip yerleşene kadar hortumlar eser. Eski vadilerin yerini büyük derinlikler, soğuk su kitleleri almıştır. Yuvarlak çukurlarda balçık katmanları oluşmuştur. Dumanlar çıkaran bir ağız açılır ve volkanik birikimleri dışarı püskürtür.”

Yukarıdaki paragraf, Yunan alfabesinin her harfinin bir Maya sözü olmasından yola çıkarak yazılmıştır. Bu hikaye MU kitasının batmasını tasvir eder.

Yunan Alfabeti	Maya Dili'ndeki Karşılık Sözcükler ve Anlamları
Alpha	Al-Paa-Ha: Şiddetle hücum eden sular. Al: Ağır, şiddetli. Paa:Zorla girmek, hücum etmek. ha:Su.
Beta	Be-ta : Yayılarak düzlüklerin üzerinde. Be: Yürümek. Ta:Yer, düzlük, zemin.
Gamma	Kam-ma : Kaplar toprağı. Kam: Almak, uğramak, maruz kalmak. ma:Anne, yeryüzü.
Delta	Tel-ta: Tüm alçak yerlerde. Tel:Derin, dip, alt. ta: Bulunduğı yer, nerede olduğı.
Epsilon	Ep-zil-on-om: Engel çıkaran yüksekliklerde dalgalar oluşur ve hortumlar. Ep: Tıkama, engel. zil: Kenar oluşturma. onom: Kasırga, hortum.
Zeta	Ze-ta: Döver engelleri. Ze: Vurmak, çarpmak, dövmek. ta: Bulunduğı yer, zemin.
Eta	Et-ha: sularla. Et: İle. ha: Su
Theta	Thetheha-ha: Sular örter üzerini. Thetheha: Uzanmak, kaplamak, dağılmak. ha: Su
Iota	Io-ta: Canlı ve hareket eden her şeyin. Io: Canlı ve hareket eden her şey. ta:Bulunduğı yer, zemin.
Kapa	Ka-paa: Engelleri yıkarak. Ka:Tortu,çöküntü,tıkanma. paa:Kırılma,engel,mani,tıkama.
Lambda	Lam-be-ta: Sulara gömülür toprakları. Lam: Batma,suya gömülme. be: Yürüme, gitme. ta:Bulunduğı yer, zemin.
Mu	Mu: Mu'nun.
Ni	Ni: Zirvelerdir yalnızca. Ni: Uç, zirve, doruk.
Xi	Xi: Gözükken suların üzerinde. Xi: Yükselmek, bir şeyin üzerinde görünmek.
Omikron	Om-ik-le-on: Hortumlar eser çevrelerinde. Om: Girdap, dönmek. ik: Rüzgâr. le: Yer. on: Dairesel.

Pi	Pi: Ve yavaş yavaş. Pi: Yavaş yavaş veya azar azar yerleşmek.
Rho	La-ho: Oraya kadar gelir. La: -e kadar. Ho: Gelmek.
Sigma	Zi-ik-ma: Soğuk rüzgâr. Önceki. Zi: soğuk. ik: Rüzgâr. ma: Anne, yeryüzü.
Tau	Ta-u : Vadilerin yerini. Ta: Bulunduğu yer. u: Alt vadi, uçurum.
Upsilon	u-pa-zi-le-on : Artık uçurumlar soğuk derinlikler almıştır. Yuvarlak çukurlar. u: uçurum. pa: Su deposu, havuz. zi: Soğuk. le: Yer. on: Dairesel, yuvarlak.
Phi	Pe-hi : Balçıkla dolmuştur. Pe: Gelmek. hi: Çamur balçık.
Chi	Chi: Bir ağız. Chi: Ağzını açma.
Psi	Pe-zi : Açılır, çıkar dumanlar. Pe: Gelmek, dışarı. zi: Duman, buhar.
Omega	o-mec-ka: Püskürür dışarı volkanik tortuları. o: Orada. mec: Girdap. ka: Tortular, birikintiler.

En sonunda Masonlar ve Tasavvufçular insanların, aynı kökten ve dinden geldiğine inanır. Bu nokta da dinlerin birbirlerine inanılmaz benzediğini gösterir. Bir yaratanın varlığına hiç tereddütsüz inanırken dinden geçinmek gibi bir meslek olamayacağına, ibadet için kutsal mekânlara ve özel adamlara ihtiyaç olmadığına ve Allah'ı severek ibadet etmemenin, ondan korkarak cehennemde yanmamak ya da cennette güzel yaşamak adına ibadet etmekten daha asil olduğuna inanırlar.

Bu noktadan yola çıkarak ortak din ve kültür kökü ve insanlık tarihinin başlangıcı için Atatürk de dâhil olmak üzere çeşitli insanlar araştırmalar yapmış, çoğu bu kültür ortaklığı için aynı sonuca ulaşmıştır.

Mu Kıtası Varsayımının Bilimdeki Kabul Derecesi

İlk kez J. Churchward tarafından ortaya atılan, geçmişte üzerinde ileri bir uygarlığın bulunduğu, Pasifik Okyanusu'nda bir kıtanın varlığı konusundaki görüş, çeşitli belge ve bulgular mevcut olmakla birlikte, henüz arkeologlar arasında yaygınlık kazanmamış bir görüş veya bir varsayım olmaktan öteye gidememiştir. Türklerin “**Mu Kıtası**”ndan geldiği söylentileri de varsayım olarak eklenmiştir.

Churchward'un İddiası

Churchward'un iddia ettiğine göre Mu uygarlığını araştırmaya başlaması, Batı Tibet'teki, adını vermediği gizli bir tapınağın arşivlerinde bulunan, çok eski bir dilde yazılmış olan Naacal Tabletleri'ni okumasıyla başlamıştır. Söylediğine göre, bu tabletleri okuyabilme becerisini de yine o tapınakta bulunan bir Tibet rahibinden öğrenmiştir. Churchward sonraki yıllarda, Amerikalı jeolog William Niven'in Meksika'da ortaya çıkardığı tabletler üzerinde çalışmıştır. Churchward'a göre, günümüzde Mexico Müzesi'nde bulunan, 1921–1923 yılları arasındaki kazılarda keşfedilen bu 2600 tablet, Tibet'te öğrendiği Naga-maya dilinde yazılmıştı. Churchward'a göre bu tabletler 15.000 yıl önce yazılmıştı.

Anladın mı?

Dünyanın her yerinde bu işlerin ekmeğinden geçinen kocaman bir sektör var.

Yani geçimi kabala hocalığı, şeyhlik, Hıristiyan rahipliği olan ve başka hiçbir işi olmayan,

Kazandığı tüm parayı dinden kazanan,

Bu dinin ritüelleriyle, malzemeleriyle ve bunların satış pazarlama faaliyetleriyle geçinen,

Ve ben geçinmiyorum bundan diyen,

En sonunda gönlünden ne koparsa abla diyenler,

Zekâtla, bursla, bağışla sevap işlediğini ima edenler,

Sahabinin hemen arkasında öte dünyada yer teklif edenler

Ve bunlar üst basamakta

Ya onların altında...

Ve daha iyi ticaret yaparım, daha çok mal satarım diye

Mason olanlar, Fethullahçı olanlar, partici olanlar,

Bilmediği fikri bilenden çok savunanlar,

Bilirmiş gibi yapıp az konuşanlar,

Kimliğiyle, malıyla, statüsüyle var olmaya çalışanlar...

Bunlar hep vardı cancağızım.

Bunlar Roma zamanı en dindar olanlardır, bunlar Şamanken trans halinde elinde tavuk bacağı kanlı yüzüyle en vahşi çığılığı atanlardır.

Bunlar Hermes'e inanmayanları kesen, Sümer dinine inanmayanları asan, sonra Akat dinine rahiplik yapanlardır.

Bunlar yaşadığı topluma artı değer katmayıp toplumun statik kurallarını korumayı marifet sayıp yıktırmadım bu toplumu diyenlerdir.

Oysa ne Sümerler kaldı ne Akatlar ve dev Roma çöktü, Osmanlı bile yadigâr.

Anladın mı Teoman?

Önemli olan Beyoğlu'nda yitikken de var olmaktır.

Yani ne kaybettim diye maddiyatı ya da en goncalı memeli sevgiliyi

Yani ne biliyorsan sana öğretilen iyi yaptın diye

Bunlar sana satılan popüler algılardır.

Teoman, dünyanın tüm kültürleri aynı topraktanır.

Ve sevgilin olur insan.

İnsan, topluca ayrı ayrı aynı kandırılındır.

Aslında anlattığı Osman Hamdi'nin

Taassuplu dinle işe yaramaz bol ritüelli Masonlukla

Bir işe yaramayanlardır.

Ve yalnızlık insana en kötü koyandır.

Hayatında hiç üniversite, hiç müze açmamışlar.

Allah'ın kitabına sığınıp herkesi taşlamışlar.

Ve neye inansen bir karşıtı olmuş.

Mesela, Kadiri olmuşsun şişler yanağında

Ya da Fethullah hocanın okullarında üst katlarda

Yemek ardına bağışlar...

Sonra uzun saçlı bir başka adam çıkar.

“Allah ancak benim cemaati bağışlar.”

Sonra bir gencecik umutsuz çocuk garanti cennet diye,

Arkada hayvan boku ve barut, beyinde tövbe suresi,

İnsanlarını patlatır bir ramazan öğlesi.

Ve sonra asıl toplum düşmanı hep kardeşliği savunanlar olur.

Ve hep onlar ölmüştür, kafalarından kule yapılıp bedenleri yakılmıştır.

Yani benim güzel Teom,

Asılanlar asanlara zaten hep satılmıştır.

İşte böyledir toplumlar.

Nerden geldik, nasıl bulduk sorulmaz.

Elde kalem, hocalar anlatır karşısında durulmaz.

Bir zaman sonra tabu olur beyindeki şüpheler.

Daha da olmazsa Allah gönül gözünü açsın diyeler.

İster hırsız ol ister katil;

Ama olma toplumun gözünde asla kâfir.

Velhasıl anladın mı Teo insanı bitiren işsizlik değil,

İçindeki hiçliktir.

Anladın mı Teo? Dinleri oluşturan

Toplumdaki birliktir.

Herkesin geldiği, herkesin gideceği yer belli.

Gözlerini aç Teo, senin sırrın içindeki tekliktir.

Enel- hak sensin Teo.

Sen Allah'ın vücudusun.

Bu gün de vardın yarın da olacaksın.

Aydınlanmayla İslam'ı,

Masonik görüşle tasavvufu beyninde harmanlayacaksın.

Osman Hamdi bunu yapmış az sonra anlayacaksın...

Oku bakalım...

İSLAMİYET VE BATINİLER

Musa ve Yahudi Ezoterizmini incelerken, Mezopotamya'da ve özellikle Harran Ovası'nda yaşayan Saabi inançlı kavmin bir bölümünün, liderleri İbrahim komutasında çeşitli sebeplerden ötürü

göç ettiklerini ve göç edenlerin Mısır'a yerleştiklerini görmüştük. İbrahim'in bir cariye'den olma oğlu İsmail ve yanındaki küçük bir grup, İbrahim'in karısı Sarah'ın büyük tepkisi nedeniyle ana gruptan uzaklaştırıldılar. Sarah, kavmin liderliğinin varisi olarak sadece öz oğlu İshak'ın kalmasını ve İsmail'in gelecekte tahta hak iddia edememesini sağlamak için, İsmail ve beraberindekileri uzak Arabistan çöllere sürgün gönderdi.

Saabi inançlı olan İsmail, Arabistan yarımadasının güney ucuna yerleşti ve burada Yemen Sabaaları devletinin ilk nüvesini oluşturdu. Kısa sürede Arap yarımadasının önemli bir bölümünü kontrolü altına alan bu kavmin yoğun çalışmaları sonucunda barajlar ve su yolları yapıldı. Çöl, yeşile dönüştürüldü ve bir güneş kültü niteliğindeki Saabi inancının gereği olan pek çok tapınak inşa edildi. İşte Kâbe de bu tapınaklardan birisi, Güneş'e atfen yapılmış olması nedeniyle, belki de en önemlisiydi.

İslam peygamberi Muhammed'in ailesi, kuşaklar boyu bu Güneş mabedinin, Kâbe'nin yönetimini elinde tutan rahiplerdi. Zaman içerisinde Kâbe'nin içine pek çok kavmin putları dolsa da, Muhammed'in ailesine ve savundukları dini inanca, tek Tanrı inanırları anlamına gelen "Hanif Din" inanırları deniyordu.

İslamiyet'in, kutsal kitabı Kuran dışındaki en önemli kanun koyucusu, Hanif dinin uygulanmakta olan ilkeleriydi. İşte bu nedenle, zaman içerisinde çok farklılaşmış olsa da, ilk kaynağın Ezoterik olması nedeniyle İslamiyet'te de bu öğretinin izlerine sıkça rastlanır.

İslamiyet'in Ezoterik öğretisi ile ikinci karşılaşması, Mısır'ın Müslüman güçlerce fethi sırasında meydana geldi. İslamiyet'in Arap yarımadasından çıkıp tüm Ortadoğu'ya yayılmaya başladığı sırada Mısır'da halkın bir bölümü Hıristiyan, bir miktarı Yahudi ama büyük çoğunluk eski çok tanrılı din taraftarıydı. Gerçi Osiris Mabedi yıkılmış ve rahiplerin büyük bölümü Kudüs'e geçmişlerdi; ancak Ezoterik doktrin varlığını kuşaktan kuşağa sürdürüyordu. Doktrinin başlıca kaynağı, İskenderiye'deki Yeni Eflatuncu İskenderiye Okulu idi.

Uzun zamandır güçlü bir devlet yapısından uzak olan Mısır, muazzam İslam orduları karşısında fazlaca direnmeden teslim oldu. Halka iki seçenek tanındı: "Ya Müslüman olun ya da kılıçtan geçirilmeye rıza gösterin..." Onların Hıristiyanlar ya da Yahudiler gibi kendi dinlerini koruma lüksleri yoktu. Çünkü Müslümanların gözünde Tanrı yoluna döndürülmesi gereken putperest kâfirlerdi. Başka çareleri yoktu, Müslüman oldular. Halife Ömer döneminde fethedilen Mısır'da Müslümanların ilk işi İskenderiye Okulu'nu dağıtmak ve İskenderiye Kitaplığı'nı yakmak oldu. Okulun üyesi filozofların yapabilecekleri tek şey vardı. Müslüman gibi görünerek, öğretilerine İslami bir kılıf geçirmek. Bunun için filozoflar, İslamiyet'in içindeki muhalefetten yararlandılar ve böylece, İslam'ın katı kurallarından bir nebze sıyrılmayı başardılar. Hilafet iddiaları nedeniyle Ömer'in karşısında olan peygamberin damadı Ali'nin yanını tuttular. Bu filozoflar, Ali yandaşları görünümü altında İslamiyet'e bambaşka bir boyut getirdiler. Alevilik olarak adlandırılan bu mezhebin bünyesinde, İslam dininin önerdiği anlam değişti. Yaradana tapınma olgusu yerini, Tanrı-evren-insan üçlemesinden oluşan varlık birliğine bıraktı. Sünni Ortodoks Müslümanlar bu durumu derhal sapkınlık olarak nitelenirdi. Ama yapabilecekleri bir şey yoktu. Karşılarındakiler, peygamberin damadının yandaşıydılar ve hepsi de görünüşte Müslüman'dılar.

Bu inanış biçimi Arapların zorla Müslüman yaptığı halklar arasında öyle yayıldı ki, Şiilik-Alevilik adı altında, birbirine hiç benzemeyen Zerdüşt İranlılar, Mısırlı Fatımiler, Şamanist Türkler aynı çatı altına toplandılar. Hepsinin de Ali yanlısı görünmesine karşın Şiiliğin Alevilikle, Batınilikle ve Dürzilikle benzeşmemesinin altında yatan gerçek budur. Zerdüşt yanlıları, kendi dinlerinin birçok normunu koruyarak Şii, Şamanist Türkler Alevi ve Mısırlılar ile Ali'yi savunan diğer bazı Arap kavimlerinin bugünlerdeki ardılları da Dürzî ya da diğer bazı Batı mezheplerin üyeleri olmuşlardır.

İslamiyet'i kabul eder görünen İskenderiye Okulu mensupları derhal Yunanlı filozofların ve özellikle de Pisagor ve Eflatun'un eserlerini yaymaya başladılar. Kuran'daki bazı deyişlerden faydalanmasını iyi

bilen filozoflar, "Tanrının sıfatlarından birisi de Âlim'dir. Bu yüzden Tanrı'ya en yakın kişiler bilginlerdir." diyerek, kendilerine bir koruma kalkanı kurdular ve öğretilerini bu hüviyetleri çerçevesinde daha da rahat yayma fırsatı buldular. Bu filozoflardan Veysel Karani öyle bir mertebeye yükseltildi ki, onun peygamberin öğretmeni olduğu söylentisi dahi çıktı.

Yeni Eflatuncu filozofların etkileri kuşaktan kuşağa yayılarak sürdü. Onların görüşlerinden etkilenen birçok kişi ve mezhep oldu. Filozoflar bu akıma Tasavvuf, kendilerine de Sufi adını verdiler. Bazı kaynaklar Sufi kelimesinin, bu filozofların giydiği kıyafetten doğduğunu öne sürmektedir. Ancak bu, hem zamanın en güçlü bilginleri olan filozofları küçük düşürmek hem de Ezoterik öğretiyi küçümsemek için Sünni Müslümanlarca uydurulmuştur. Sûfilerin isminin, Suf adı verilen giysiden geldiği iddiası tamamen geçersizdir. Bugüne kadar hangi felsefi ekol, müritlerinin giydiği elbisenin adını almıştır?

Aksine Sufi kelimesi, bu düşünce akımının kaynağının Yunan felsefesi olduğunun, köklerinin Pisagor ve Eflatun'da bulunduğu delildir. Yunanca'da Sofos kelimesi, Akıl-Hikmet veya Bilgelik anlamına gelmektedir. Aynı kökten gelen Sufi kelimesi de İskenderiye Okulu yandaşlarıncaya, bu anlamları nedeniyle seçilmiştir. Bu arada, filozof ve felsefe sözcükleri de aynı kökten türetilmiştir. Bu kelimeler, Yunanca'da sevgi ve güzellik anlamına gelen "Pilos" ile Sofos'un birleşiminden doğmuştur. Diğer bir deyişle felsefe, akıl ve hikmetin önderliğindeki güzellik ve sevgidir.

Ayrıca Yunanistan'da, çok akıllı ve bilgili olduklarını göstermek için kendilerine "Sofistler" diyen bir grubun aslında çok tutucu ve hatta bağınaz kişiler olması, bir başka kelimenin, "Sofuluk"un doğmasına yol açmıştır. Sofu, hemen her dinde aşırı bağınazlara verilen ad olmuştur.

Mısır'da bu gelişmeler olur ve Sufilik tüm İslam âlemine yayılırken, İran'da İslamiyet'e karşı bir başka tepki kaynağı ortaya çıktı. O dönemde İran'da Zerdüş inancılarının yanı sıra, Yuhanna İnciline inanan ve "Sen Jean Baptist" Hıristiyanları denilen bir grup yaşıyordu. Müslüman istilacılar, kendilerine karşı çıkan İran kökenli grupların hepsine birden "Hariciler" adını verdiler. İslam'a karşı gelenler anlamına gelen Hariciler ve özellikle de Sen Jean Baptist Hıristiyanları zamanla İslamiyet'i kabul eder göründülerse de, İran'da yayılan İsmaililiğin ve 10. yüzyılda ortaya çıkan Mutezile akımının önde gelen bir kaynağı oldular.

Hariciler, İslamiyet'e inanır görünürlerse de, Muhammed'in kutsal kelimeler olduğunu, diğer bir deyişle İsa'nın bir yeniden doğuşu olduğunu savunurlardı. Kutup yıldızını uhuliyetin simgesi olarak gören ve "Nubuka" adını verdikleri bir Tanrı üçlemesine tapınan Hariciler Pisagor'un üç yüzler meclisini andırır şekilde, üç yüz rahipten oluşan ve "Ahyar" adı verilen bir meclis tarafından yönetilirdi. Ahyar'ın içinden seçilen yedi kişilik hükümete de "Abrar" denilirdi.

Ali'nin iki oğlunun ve pek çok yandaşının Kerbela'da öldürülmelerinden sonra, sağ kalan tek torunu Zeynelabidin'in ve onun soyundan gelenlerin Şii mezhebi inançlarına İmam olmalarını Sünni yöneticiler kabul ettiler. Ancak bunu, Şiileri kontrol altında tutabilmek için yapıyorlardı ve İmamların hepsi sadece birer kuklaydı. "İsmaililer", İmam Cafer Sadık'ın oğlu İsmail'in imamlığını kabul eden Karamilere verilen ad oldu. Öte yandan köklerini, peygamberin Sünnilerce öldürülen kızı, Ali'nin karısı Fatma'ya kadar götürmeleri nedeniyle de Mısırlı Karamilere "Fatımiler" adı verildi.

İsmaililerin hedefi, filozof Farabi'nin deyimi ile: "Gerçek akıl devletini, kardeşliğe ve eşitliğe dayanan bir cumhuriyeti kurmaktır." İmam İsmail'in ölüm yılı M.S. 760 olduğuna göre, İsmaili mezhebinin de bu tarihlerde kurulduğu sanılıyor. Ancak, 7 dereceli inisiyasyona dayanan İsmaili örgütlenmesine, İsmaili Şeyh El Cebel'i, Meymun oğlu Abdullah döneminde başladığı biliniyor.

İlk İsmaili devleti, M.S. 874'te Hamat Karmat tarafından, İran Körfezi'nin güneyindeki Lasha'da kuruldu. Yaklaşık 150 yıl kadar varlığını sürdüren bu devlet tamamıyla laikti. Lasha'da oruç tutulmaz, namaz kılınmazdı ve bir tek bile cami yoktu. Karmatiler adı verilen ve bir meclis tarafından yönetilen bu devletin orduları M.S. 929'da Mekke'yi işgal etti ve Kâbe'deki kutsal kara taş "Hacer-ül Esved'i

olarak Lasha'ya götürdü. Bu arada mezhebin Ortadoğu'ya yayılmış diğer kollan da boş durmuyor, başta Bağdat olmak üzere tüm büyük İslam kentlerinde gizli İhvan-ı Sefa dernekleri halinde örgütleniyorlardı. Karmatlar bir süre sonra Bağdat ve tüm Mezopotamya'yı kontrol eder hale geldiler. Bağdat'taki halife tam anlamıyla bir kuklaya dönüşmüştü ve ipleri de Lasha'daydı.

Mutezile akımının Bağdat'ta ortaya çıkışı işte böyle bir ortamda gerçekleşti. Sünni İslami otoritenin yokluğundan faydalanan Sufiler her türlü dini ve siyasi fikri tartışır hale geldiler. Öyle ki, Müslüman topraklarında Tanrı'nın varlığı dahi ilk kez tartışılabilirdi. 10. yüzyılda, Bağdat hilafeti, yönetimi laikleştirmek zorunda kaldı. Halifeler, teokratik birçok ayrıcalıklarının yanı sıra, örneğin cuma namazında adlarına hutbe okutmaktan bile vazgeçtiler. Namaz kılma, oruç, hac gibi ibadet zorunlulukları kaldırıldı. Alkollü içkilerin satışı serbest bırakıldı ve hatta domuz etinin satılmasına izin verildi. Bu arada, kadınların da erkekler ile eşit olduğu kabul edildi.

Karmatlar, Bağdat hilafetinin ricası üzerine, Hacer-ül Esved'i Kâbe'deki eski yerine koymayı kabul ettiler. Bağdat'ta yönetim "Ümera" denilen, İhvan-ı Sefa derneklerine dayanan Sûfilerin elindeydi. İslamiyet'in başkentindeki bu özgür ortam, İran'dan Türkistan'a ve Endülüs'e kadar birçok yerde yankılarını buldu. Bu dönemde, "Dinlerin Eleştirisi" ve "Peygamberlerin Aldatıcılığı" adları altında felsefi eserlerin yayınlanması dahi mümkün oldu.

M.S. 909'da, İsmaili inançlı bir başka devlet, Fatımiler, Mısır'da kuruldu. Karmetiler gibi Fatımiler de, İsmaililiğin 6. derecesine sahip kardeşlerden kurulu bir meclis tarafından yönetiliyordu. Bu meclislerin başında 7. dereceye sahip İsmaili şeyhleri, devlet başkanı konumunda yer alıyorlardı.

İsmaililik'te de, diğer batini inanç kurumları gibi ketumiyet esastı ve yemin işkence altında dahi bozulmazdı. İsmaililik'te imamın, Tanrı'nın yeryüzündeki tezahürü olduğuna inanılırdı. İmamlık soydan soya geçerdi ve imamın söylediği her şey doğru, yaptığı her hareket haklıydı. Tarikatın lideri olan Şeyh el Cebel (Doğanın şeyhi) imam soyundan gelmekteydi.

İsmaililik inancına göre gökler ve yerler yedi kattır. Bu nedenle tarikatta mükemmelliğe 7. ve sonuncu derece ile ulaşılır. Bu derecenin sadece Şeyh el Cebel'e verilmesi, onun mükemmelliğine ve Tanrı ile bir olduğu inancına dayanmaktadır. Diğer İsmaililer en çok 6. dereceye kadar ulaşabilirler. Yani, ancak mükemmelliğe yaklaşabilirler; fakat hayattayken onu elde edemezlerdi.

İsmaililer, Tanrının salt ışık olan yüce bir varlık olduğuna, ondan çıkmış olan tüm ruhların yine ona döneceğine inanırlardı. Onlara göre, 6. dereceye malik olabilmiş kişilerin ruhları ölümden sonra Tanrı'ya dönme mutluluğuna erişirken, daha düşük dereceli kardeşlerin ve sıradan insanların ruhları, gövdeden gövdeye geçerek dünyada acı çekmeye devam ederlerdi. İsmaililer için yeryüzü, cehennemden ta kendisiydi. Bu nedenle de, şeyhlerinin emri üzerine kendilerini feda etmekten çekinmezlerdi; çünkü daha iyi bir hayata doğacaklarına inanırlardı.

İsmaili öğretisi, ruhun, gövdede bulunduğu süre içinde yaptıklarından sorumlu olduğunu savunmaktadır. İyi bir kişi olarak yaşanmışsa, bir sonraki hayatta daha üst düzey birisi olarak dünyaya gelinecek ve böylece tüm aşamaların tamamlanması mümkün olacaktır. Şeriatın iddia ettiği gibi bir öte dünya, cennet veya cehennem yoktur. Cennet de, cehennem de bu dünyadadır. Yaşamını mutlu geçirmiş kişi cennette, mutsuz kişi ise cehennemdedir. Kuran'da iddia edildiği gibi Tanrı'nın yargılayıcı bir gücü de bulunmamaktadır. Namaz, oruç, hac, zekât gibi ibadetler gereksizdir. Gerçek inancın gizlenerek, Müslüman görünme âdeti "takiye"nin ilk uygulayıcıları İsmaililer olmuştur.

İsmaililik, Pisagorculuğun bir nevi devamı gibidir. İsmaililer, 7 sayısının kutsallığının yanı sıra, birçok görüşlerini ve bu arada beyaz kıyafetlerini, Pisagorculuğun, Makedonyalı Büyük İskender'in Mezopotamya'yı işgal ettiği sırada, öğretisinden son derece etkilenen Saabilik'ten almışlardır.

İsmaililerin giysileri beyaz tunik üzerine takılan kırmızı kuşaktan ibarettir. Bu giysi, İsmaililer'den etkilenen Templier Şövalyelerine geçmiş, onlarda beyaz kıyafet üzerine ilave edilen kırmızı bir haça dönüşmüştür.

İsmaili öğretisi, 7 dereceli bir tekâmül zincirini içermektedir. Örgüte üye olmak isteyen aday bir yıl boyunca incelemeye alınmakta, uygun görülmesi halinde özel bir törenle inisiyasyonu yapılmaktaydı. İnisiye edilenlere beyaz elbise giydirilir ve sonsuz itaat ve ketumiyet yemini ettirilirdi.

İsmaililer, Müslüman dünyası üzerindeki etkilerini uzunca süre devam ettirdilerse de, Sünni inançlı Türklerin kontrolü ele geçirmeleri karşısında giderek gerilediler. Karmeti devletinin yıkılmasından sonra Fatimiler de önce Haçlıların saldırıları, sonra iç isyanlar ile sarsıldılar ve nihayet, Selahattin Eyyubi komutasındaki Sünni kuvvetlerince tamamen yok edildiler.

Bu gelişmeler karşısında İsmaililer küçük kalelere sığınmak zorunda kaldılar. Bu kalelerin en ünlüsü, Hasan Sabbah'ın komutasındaki Alamut Kalesiydi. Sabbah ve emrindeki fedaileri, Selçuklu yönetimine karşı sürekli mücadele ettiler ve hem Arap, hem de Türk Sünni ileri gelenlerinin korkulu rüyası haline geldiler.

Sabbah'ın fedailerinin yaşamları pahasına Sünni liderlerine suikastlar düzenlemeleri, İsmaililer ile ittifak halinde olan Haçlı Şövalyelerinin ve özellikle de Templier'lerin onlardan büyük ölçüde etkilenmelerine neden oldu.

İsmaililerin bir tür bugünkü devamı niteliğinde olan Dürziler'in tarihi de, onların Hıristiyanlar ile ittifakından ve özellikle Templier Şövalyeleri ile iyi ilişkilerinden bahsetmektedir. Batını doktrinden, kurucuları El Hâkim'in Tanrı olduğu dogmasına saplanarak uzaklaşan Dürzîler, öncülleri İsmaililer gibi beyaz giyinirler. İnsanları, akıllılar ve cahiller olarak ikiye ayıran Dürzîlere göre akıllılar kendileri, cahiller de diğer insanlardır. Mezhebe kabul edilenlere "Akel" adı verilir. Dürzilerin "Darasin" denilen ritüellerinde, gerçek kimliklerini özellikle sakladıkları ve Müslüman olarak görüldükleri açıkça belirtilmektedir.

İsmaililerin Templierlerle olan ilişkilerini ve bunların sonuçlarını daha sonra ele almak üzere, bu mezhebin Şamanist inançlı Türkler üzerindeki etkilerine göz atalım.

MUTASAVVIFLAR, ALEVİLER, BEKTAŞİLER...

İslamiyet'in yayılma yıllarında Anadolu'da ve Mezopotamya'da Batını doktrinden kaynaklanan Saabilik inancı hüküm sürmekteydi. Anadolu'nun Bizans yönetimindeki topraklarında Hıristiyanlık ön plandaysa da, özellikle Doğu Anadolu'da, Fırat çevresinde Saabiler çoğunlukta idi. Saabilik çok eskilere,

kadim Uygur İmparatorluğu'na kadar dayanan Babil okulu öğretisinin halka mal olmuş şekliydi. Tüm tek Tanrılı dinlere şu ya da bu şekilde kaynaklık etmiş olan Saabilik, Büyük İskender'in bu toprakları fethi sırasında Pisagorculukla tanışmış ve Saabi öğretisi yeni bir ivme kazanmıştı. Pisagoryen öğretisi, Saabiler arasında zaten var olan Batını inançların yenilenmesinde ve her iki akımın birleşerek, İsmaililik denilen müessesenin oluşmasında rol oynamıştır.

Saabilik, ilerde inceleyeceğimiz Şamanizm gibi, ilk tek Tanrılı din olan Mu dininin, yüce Tanrı'nın sembolü olarak kabul ettiği güneşi, Tanrı'nın yerine koymuş bir "Güneş Kültü"dür. Saabiler başta Güneş olmak üzere, yedi yıldız tapınırlardı. Bunlar, en yüce tanrı olan Güneş tanrısı "Şamaş", onun eşi olarak kabul edilen Ay tanrıçası "Sin", Merkür tanrısı "Nabu", Venüs tanrıçası "İştâr", Mars tanrısı "Nergal", Jüpiter tanrısı "Marduk" ve Satürn tanrıçası "Ninutra" idi.

Saabiler bu tanrı ve tanrıçaların yanı sıra, Hermes'i Pisagor'u, Orfe'yi de birer yarı tanrı olarak görüyorlardı.

Kuran'da tek Tanrılı dinler arasında Saabilik de sayılmaktadır. Bunun nedeni, İslamiyet'in birçok söyleminin ve tapınım tarzının Saabilikten geliyor olmasıdır. Namaz kılma, oruç tutma, kurban kesme ve kutsal yerleri ziyaret etme, yani hac gibi ibadet tarzlarının yanı sıra, her namaz öncesi abdest alma gibi adetler hep Saabi kökenlidir. Saabilikte, yedi gezegenin her biri için, günde yedi kez namaz kılınırken, bu sayı İslamiyet'te beşe indirilmiştir. Ay görününce oruca başlanması ve izleyen ayın başında bitmesi geleneği İslamiyetten önce Saabiler arasında da görülmektedir.

Saabilik'te, her gezegen için her gün namaz kılınmasının yanı sıra, haftanın günlerinin her biri, bir gezegene özel ayınlar düzenlenmesi için ayrılmıştır. Pazar günleri Güneş ayınlarına, Pazartesi Ay ayınlarına, Salı Mars, Çarşamba Merkür, Perşembe Jüpiter, Cuma Venüs ve Cumartesileri de Satürn ayınlarına ayrılmıştır. Latince kaynaklı batı dillerinde günlerin isimleri, bu güneş kültürünün günümüze yansımalarından başka bir şey değildir. Örneğin Pazar "Sunday" Güneş günü, Pazartesi "Monday" Ay günü ve Cumartesi "Saturday" de Satürn günüdür.

Bu tapınım şekli, İskender işgali döneminde Pisagoryen öğretisi ile karşılaşılınca bir nebze değişmiş ve Saabilik, bir Yüce Varlık ve onun yönetimi altındaki altı yardımcısına inanmak şekline dönüşmüştür. Aynı dönemde hava, su, toprak, ateş gibi dört temel elemana, cansız varlıkların, bitkilerin ve hayvanların da ruhları bulunduğu, Yüce Varlığa yalnız sevgi ile ulaşılabilmesine inanmak gibi Batını inanç biçimleri de Saabiliğe yerleşmiştir. Saabiler için artık, Azimun, Hermes, Orfe ve Pisagor ulu Tanrı ile bir olmayı başarmış yüce ruhlar, yarı tanrılardır.

Saabilik'te de, diğer Batını ekollerde olduğu gibi sır saklamak esastır. Saabiler, kendilerinden olmayanlara sırlarını kesinlikle vermezler. Saabiliğin yozlaşmış bir devamı niteliğinde olan günümüz Yezidiliğinde aynı sır saklama prensibi olduğu gibi korunmakta ve yabancılar topluluk içine kesinlikle alınmamaktadır.

Saabilerin sır ayinleri, gezegenlere ithaf edilmiş mabetlerin altındaki salonlarda yapılırdı. Bu salonlar, önce aslına tapınılan, Pisagoryen etkileşimden sonra birer sembol haline dönüşmüş olan gezegenlerin heykelleri ile doluydu. Saabiliğin bir kolu da Arap Yarımadası'ndaydı. Mısır'a göç eden Saabilerin bir kolu Yemen'e gitmişti. Yahudi kralı Süleyman'ın karşılaştığı ve âşık olduğu Saba Melikesi Belkis bu Yemen Saabilerinin kraliçelerinden birisiydi. Kuran'da da bu Yemen inancına değinilmekte ve onlardan tek Tanrı " Hanif Din" inanırları olarak bahsedilmektedir. İslamiyet üzerinde öğretileriyle etkili olan da Saabiliğin bu koludur.

Bir yandan Mısır İskenderiye Okulu kökenli Sûfîlerin görüşlerine, diğer yandan da Saabiliğe dayanan İsmaililik, Batını inancın tüm İslam dünyasına yayılmasında etken olmuştur. İsmaililik Şamanist Türkler arasında çok daha çabuk yayılmıştır; çünkü Şamanizm'de Batını bir yön zaten vardır.

Tüm semavi dinlerin ileri sürdüğü yaradılış, var oluşun yanlış yorumlanmış bir biçimidir. Gerçeği kavrama gücünden yoksun olanlar, tüm varlıkların Tanrı'dan ayrı birer birim olduğunu öne sürerler. Bunun bir yanılgı olduğunu anlamak ancak sezgi ile mümkündür ki, her birey kendi içine dönerek bu sezgi gücünü ortaya çıkarabilir. Bu içe kapanış sonucu önce Tanrısal sevgi uyanır, sonra da gönülde Tanrısal nur açık seçik görülür. İşte gerçek sır, Tanrı'yı gönülde görmektir.

Özellikle Anadolu Sûfileri üzerinde etkisi bakımından önemli olan bir başka İslam filozofu da Feridüddin Attar'dır.

"Vahted-i Vücut" (varlık birliği) kavramının Sufiler arasında yaygınlaşmasında son derece etkili bir rol oynamış olan Attar'a göre var olmak, yüce bir nur olan Tanrı'dan fıskırmak, görüş alanına çıkmaktır. Oluş, Tanrı'dan çıkış ve yine ona dönüştür. Tanrısal ışık, en yüceden en aşağı kata doğru basamak basamak görüş alanına çıkar. Bu basamaklar değişik nitelikli varlık türlerini oluşturur. Var oluş, yoktan yaradılış anlamına gelmez. Görünmeyenden görünür duruma geçme eylemini belirtir. İnsan Tanrı ile özdeşdir, Tanrısal bir varlıktır. Varlık türleri içinde Tanrı'ya en yakın olanı insandır ve bu nitelikleriyle de varlık birliğinin, "Vahted-i Vücut"un merkezidir. Bireysel irade topyekûn iradenin bir cüzüdür.

Ruh ölümsüzdür. Tanrı'dan gelmiş ve ona geri dönecektir. Beden ise, ruhun yeryüzündeki aracı durumundadır. Ruh, tekâmülü ve Tanrı'ya ulaşması için ne kadar bedene ihtiyacı varsa, o kadarını eskitecektir.

Attar da, diğer Batını doktrin yanlıları gibi, ruhun çeşitli aşamalardan geçerek olgunlaştığını ve en sonunda Kamil İnsan olarak Tanrı'ya kavuştuğunu savunmaktadır. Attar'ın bu görüşleri Anadolu mutasavvıfları Yunus Emre ve Mevlana'yı derinden etkilemiştir.

Emevi Devleti'nin yıkılmasından sonra ortaya çıkan Abbasiler, Emevileri desteklemiş olan Arap unsurlara güvenemezlerdi. Onun için atlarını paralı Türk askerlerine dayamak zorunda kaldılar. Bu zorunluluk, Abbasiler'in, İslamiyet'i kabul etmeleri koşuluyla tüm milletleri Araplara eşit saymaları ödününü getirdi.

Bu arada meydana gelen bir olay, Türk-Arap yakınlaşmasına ve daha çok sayıda Türk'ün İslamiyet'i kabulüne yardımcı oldu. Orta Asya'da Çin-Türk rekabeti yüzyıllardır sürmekteydi ve M.S. 700'lerde Çin, Batı Türkistan'ın önemlice bir bölümünü ele geçirmişti. Aradan 50 yıl kadar geçtikten sonra Çinlilerin yeni bir saldırı başlatmaları üzerine Türkler, Abbasilerden yardım istediler. Arapların bölgedeki ordusunun yardımı ile Türk kuvvetleri Talas Meydan Savaşı'nda Çinlileri yendi ve Batı Türkistan Çin'in elinden kurtarıldı.

Abbasi Halifelerinin paralı Türk askerlerinden meydana getirdiği ordunun başarısı, Türklere olan talebi artırdı ve bu talep önlenemeyen muazzam bir göçün başlangıcı oldu. 9. yüzyılda Türkler, Horasan ve civarında çoğunluğa ulaşmışlardı bile. Ancak Horasan'da hâkimiyet kurabilmek için bölgeye yerleşen Türkler, Müslümanlığa geçmek durumunda kaldılar. Çünkü Müslümanlığı daha önce kabul etmiş bölge sakinleri, başka bir dinden olanları aralarına kabul etmiyorlardı. Türkler, kitleler halinde Müslümanlığa geçiyorlardı. Ancak çoğunluğu, Müslümanlığın Şaman dinine çok daha yakın olan İsmaili mezhebini seçiyorlardı. İsmaililer de bölgede son derece örgütlüydüler ve büyük bir güç halindeydiler.

Türklerin Anadolu topraklarına yoğun biçimde ayak basmalarından sadece 45 yıl sonra tüm ülke neredeyse tamamen Türk kontrolü altına geçti. Bu gelişmelerin sonucunda, Haçlı seferleri ile birlikte Anadolu'nun adı "Turchia" (Türk eli) olarak telaffuz edilmeye başlandı.

Türkmen göçerler özgürlüklerine son derece düşkünlüydüler. Aralarında ayrılık yoktu. Kabile reisi ile basit bir çoban dahi eşit ve kardeşti. Kadınları, erkeklerin bulunduğu her ortamda yer alırlar, İslam'ın gerektirdiği örtünmeye de uymazlardı Batını doktrininin tüm kurumlarına, ruhun ölümsüzlüğüne ve

tekâmülüne, yeniden doğuşa ve son durağın Tanrı'yla birleşmek olduğuna inanan İlyas, "Herkes eşittir. Ancak, ruhunu geliştirme yolundaki tarikat erenleri Tanrı'ya daha yakındır." demektedir.

Babailer isyanının ardından, sağ kalabilen İsmaili ve Yesevi dervişlerinin büyük bölümü, Hacı Bektaşî Veli önderliğinde bir araya gelerek, Bektaşilik tarikatını kurdular. Bektaşilik böylece, Alevi inancın örgütlenmiş üst yapısı olarak ortaya çıktı. Bektaşilik öğretisi dört ana başlık altında toplanabilir: Bunlardan ilki, tüm varlıkların Tanrı'dan sudur ettiğine inanmak, ikincisi, "Kamil İnsan" teorisi, üçüncüsü, Ali aşkı ve sonuncusu da Şeriatın reddidir.

Aleviler: "Her şeyin Tanrı'nın bir parçası olduğunu bilerseniz, şeriat tarafından yasaklanan şeylerden vazgeçmeye, örneğin içki içme yasağına uymaya gerek yoktur." derler. Alevilere göre bugün kullanılan Kuran gerçek Kuran değildir. Muhammed'in Kuran'ı, Halife Osman döneminde Osman ve yandaşlarınca, kendi çıkarları doğrultusunda değiştirilmiştir.

Anadolu Alevileri ile İran Şiiileri, birbirlerinden çok farklı inanç sistemlerine sahip olan iki ayrı topluluktur. Her iki mezhebin de Ali yandaşı olması, onların daima aynı kampta buldukları iddiasıyla ele alınmalarına yol açmıştır. Ancak, Zerdüşť dininin etkisinde kalan ve bu dinden bazı bölümleri İslami inanç sistemine sokan Şiiiler, zaman içinde şeriatın büyük bir bölümünü kabul etmiş olmalarına karşın, Batını doktrin yanlısı Aleviler şeriatı hiçbir zaman kabul etmemişlerdir.

Aleviler ve Bektaşiler Türkçe'yi tapınım dili olarak kabul etmişler ve bu sayede Anadolu'da Türk dilinin kullanılmasını, bugünlere ulaşmasını sağlamışlardır. Alevilerin Türkçe'ye bağlı kalmaları sayesinde Anadolu Türk halkının Araplaşması ya da İranlılaşması da önlenmiştir.

Alevilik, Allah-Muhammed-Ali üçlemesine inanır. Bu inanış, Tanrı-doğa-insan birliğini kapsayan üçlemenin bir tür devamıdır. Alevilikte kadın, Sünniliğin tam aksine, kesinlikle toplumdaki tecrit edilmemiştir. O, toplumun eşit bir parçasıdır. Dini törenlerde dahi başını örtmez. Bu törenlerde kadınlar ve erkekler birlikte dans ederler ve hatta topluluğa saygı kuralını gözetmek koşuluyla içki dahi içebilirler.

Aleviler Tanrısal vahiyi inanmaz. Onlara göre Tanrı'nın en büyük vahyi doğa ve düşünen insandır. Şimdiye kadar yazılmış her şey insanların eseridir. Özellikle kutsal kabul edilen metinlerin yazarları da, "Kamil İnsanlar"dır. Bu nedenle, bu metinlerin Tanrısal kabul edilerek dogmatlaştırılmasına, bazı parçaları alınarak, bunlarla zorunlu bir yaşam biçimi belirlenmesine kesinlikle karşıdırlar.

Yani benim güzel bebem,

Bu tatlı Çıralı akşamında yonca göğsünü öpmek varken

Sevdiğim bir kadının

Ya da ninnisini beni seven bir annenin sesinden dinlemek varken

Ben oturup seni seçtim.

Seçimleri kaybetmişlikler fark ettirir,

Seçilmişleri kazananlar.

Hayatlarımızı seçtiğimiz tercihler bağışlar.

Ya da bir yük yapar omuzlarımıza

Ne bugünü vardır insanın

Ne yarını çocuklarımıza

Yani benim güzel bebem,

Bin hikâye dinledim bu sahillerde

Ne Hallac-ı Mansuru kaldı ne Mevlanası

Bana anlatır mısın?

Nedir bu kadar bilginin manası?

Benim sevgi dolu Teoman'ım,

Anlamı ne zordur yaşamının.

Sana anlatmak istediği,

Anlaması zor aydınlanmanın...

Ne İslam vardı ne Musa bundan on bin yıl önce;

Ama hep insan vardı dünyaya gelince.

Yazılar farklıydı; ama semboller vardı.

İnsanlar insanlara aktardı zamanı gelince.

Osman Hamdi aktarmaya çalıştı resimde.

Kaplumbağa falan hepsi hikâye...

Tasavvufun Melami yakasında bu Osmanlı hırkası

Sonra sırrı öğrenince oldu Mason parçası.

Ama Tasavvuf hamuruna yetmezmiş Fransız ritü.

Arkadaşlarıyla oluşturdular Müslüman ritini.

İşte bugünün dev Masonluk tasavvuf sistemi o gün oluştu.

Dünya Masonun Müslüman'ıyla buluştu.

SHRİNE (MASONLUĞUN İSLAM KÖKENLİ OLANI)

Masonlukta İskoç Riti, York Riti gibi bir de Shrine mevcuttur. Shrine`i diğer ritlerden ayıran öncelikli özelliği, İslami bazlı olması ve Osmanlı İmparatorluğu`ndan birçok alıntılarının bulunmasıdır. Logosu aşağıdaki resimdir...

Shrine'in Bazı Özellikleri:

- 1- Üst yönetim kuruluna Divan denir.
- 2- Üyeler toplantılarında ve halka açık olarak düzenledikleri faaliyetlerde fes takarlar.
- 3- Localarının isimleri genellikle İslami ağırlıklıdır. Al-Koran, Al-Kader, Nur, Medinah vb. En üst mertebeye Şehzade adı verilir.
- 4- Öğretileri, Osmanlı ve İslam kaynaklı olup tasavvufi bilgiye önem verirler.
- 5- Çocuk hastaneleri yaptırırlar. Bu hastaneler genellikle yanmış ve yanık hastalıkları olan çocuklara hizmet verir. Verilen hiçbir hizmetten para alınmaz. Hastaneye gelen bütün çocuklar ücretsiz olarak tedavi edilir. Ayrıca buldukları bölgede müzeler ve okullar tıpkı Osman Hamdi Bey gibi ayrıca üniversite yaptırarak faaliyete sokarlar.
- 6- Shrineler'lar genellikle kendileri de, kendi yaptırıldıkları kurumlarda çalışırlar. Bu çalışmaların karşılığında hiçbir ücret almazlar. Gönüllü olarak çalışırlar.

7- Hastanedeki çocukları gene kendileri eğlendirirler. Partiler düzenlerler. Müzikler çalarlar. Palyaço kıyafetleri giyerler. Çocuk arabalarına, uçaklarına binerler. Dünya çapında çocuklara yönelik küçük arabaların ortak adı “shiner”dir.

8- Yakın geçmişe kadar bütün Shinerler en az 32. Derece İskoç Riti Masonlarından oluşurdu. Ancak birkaç yıl önce bu kural Üstad Mason olmanın yeterli görülmesi ile değiştirildi. Bu kuralın yakın tarihte değişmesi nedeni ile halen Shinerlerin çoğunluğu ileri yaştaki Mason Kardeşlerden oluşmaktadır.

9- Derece sistemi yoktur. Shinerliğe törenle alınırsınız. Giriş Ritüelinden sonra herkes aynı derecede birer Shrine Kardeşidir. Ancak en üst mertebeye ulaşmanın (33. seviye) tek yolu kendi kendine geçinebilen bir hastane, müze ya da üniversite kurmaktır.

10- Bugün dünyanın hemen her yerinde çocuklara yönelik birçok yayın ve çizgi film shiners desteği ile yapılmaktadır. İçinde sh ve sm harfleri geçenler genelde shiners destekli filmlerdir. Ayrıca shinerler dünyanın en büyük hastaneler ve sirkler zincirlerinin de sahibidir.

Bu arada shiners örgütünün ortak simgesi de aşağıda verilmiştir. Kaplumbağa, “shiners”ın en önemli ortak sembolü ve logosudur.

Şimdi bir resim daha görmelisin,

Osman Hamdi'ye ait.

Bu resimde pek çok sembol göreceksin Masonluğa ait.

Ama önce bilmelisin bu resminin adını.

Türkçesi “Şehzade Türbesi ve Derviş” ama

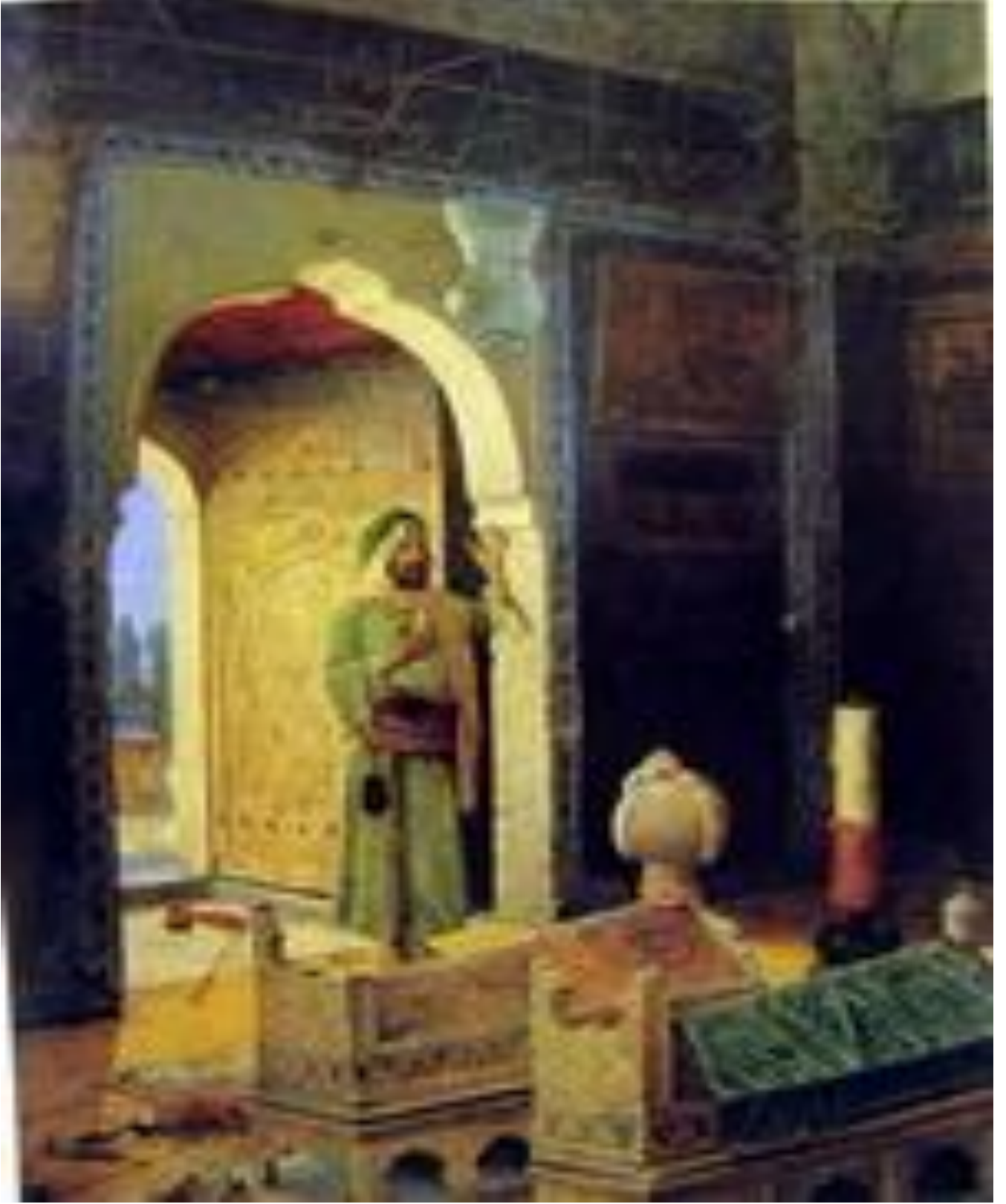
Bilmelisin Osmanlıca adını.

Shrine Arapça türbe demek,

Shriner türbedar.

En üst makamına bu örgütün,

Şehzade adı koyarlar.

Shrine-i Şehzade

İşte benim canım

Sana bir resim

Dervişin sağ eli göğsünde, sol eli içi yuvarlak dünya tutar gibi.

Derviş türbe girişinde.

Bu selam Masonluğun giriş selamıdır.

Anlamı, tüm dünya sevgisi kalbimin içinde.

Ve sol köşede bir yıldız altın sarısı renginde

Masonluk sembolüdür bu türbe içinde.

Öndeki post Melamilik ve Tasavvuf postudur.

Tasavvuf var shrine içinde.

Ney derviş ayakkabısı kapıda bırakılmış,

Cümbüş yok shrine içinde.

Ve görüyorsun aydınlanmanın mumunu,

Asla olmaz türbe içinde.

Ve sonra anlatmakta

Osman Hamdi: Ben tasavvuf içinde,

Tasavvuf shrine içinde,

Ben oldum şehzade,

Bu yeni düzen yeni bakış içinde...

Şimdi diyorsun ki sen benim canım,

Tüm bu kelamın en sonunda,

Aslında bütün dinler tek temelde

Ve bir yaratan var en ucunda.

Ne Musevilik önde gelir ne İslam'ın taassubu bu sonuçta.

Birçok din sır yapmış

Ve birçok gizli örgüt

Giz diye sır diye mertebe mertebe anlatılmış kullara.

Hepsinin başı Mu dini ve Atlantis.

İnsanlık defalarca tekrar kurulmuş.

Ortak dil semboller bırakılmış.

Tasavvufçular bunu söylemiş en sonunda:

Allah tekdir her batında.

Sonra Kabalacılar Hıristiyanlar

Ve anlatamamışlar ortak noktayı o dönemde.

Semboller, semboller yazısız öğretiler...

Sembollerin dili gizlemiş şu basit denklemi.

İnsan Allah'ı mı sevmeli,

Allah'tan gelen kulları mı önce?

Ve sonra ben takılmışım yalnız arayış oltasına.

Her şeyini kaybeden bu adam.

Anlattınız bana Osman Hamdi aynı kadem.

Hem tasavvufu anlamış hem gerçeği.

Söyleyememiş o çağda inandığı gerçeği.

Bir de Melami olmuş ve içinde tutmuş her şeyi.

Masonluk bile tam örtmemiş,

Üzerindeki peçeyi.

Sonra shrine demişler,

Bir garip aşure.

Hem Tasavvuf var hem Masonluk peşinde.

Derdi umman olmuş resimlerin içinde.

Şimdi bana ne dersiniz

Gerçekten sizler bana bunları anlatmak için mi

İstanbul'dan geldiniz?

Ya Teoman gördün bilgi bilgi içinde.

Her şey yerinde güzel olmalı.

Ne dinsizliği öğrettik sana ne inkâr etmeyi.

Her şey kişinin kendi içinde.

Burada öğrendin 10 bin yıllık gerçeği.

Asırlardır anlatılan aydınlanma bu olmalı.

Yani benim canlı çağsızım,

Var olandan öte varlık var.

Herkesin duyduğu bir olmalı.

Senden öte Allah var.

Tüm inanışlar en sonunda O'na çıkar olmalı.

Ne Masonlar bilir doğruyu ne Fandimalistler.

Allah'ın kuralı herkes için aynı olmalı.

Ne düşman ara yerde, gökte kendin için

Ne de hayata başlamak için özel bir anın olmalı.

Ya Teoman gördün burada pek çok gerçeği.

Ne kadar bitsen de bunların bir sebebi olmalı.

“Kaplumbağa”nın gerçeği içinde gizli.

Hallac-ı Mansur'un, Mevlana'nın bir anlamı olmalı.

Her din ne anlatır kötülüğü ne çaldırır malı mülkü.

Kanada'da ölenin gideceği bir yer olmalı

Bu insanlığın tümünün ortak bir Allahı var.

Her iyinin gideceği yer aynı olmalı.

Duyarsın her yerde aydınlanma inisiye.

Işığın anlamı öğrenmeye başlamak olmalı.

Her çocuğun, her annenin evrende bir sahibi var.

Sahibinde bir sevdası, bir ameli olmalı.

O da kendisini geliştirecek bir dünya bulmalı.

Ya Teoman sen sanma ki biz seçtik seni.

Elimizden geleni, bildiğimizi aktardık.

Bilenin farkını bilmeyenden herkes anlamlı.

İşitmeyen kaplumbağanın işitenden farkı aydınlanma olmalı.

Teoman'ın dibe vurduğu yerde Teoman'dan bir iz kalmalı.

Ol sana uzun bir hayat...

Kaderin sana iyi yazılmalı.

Ya dost ya dost ya dost!

Gerektiğinde; anlamadım ben bunları,

Bu işte bir iş var diyebilecek yüreğin olmalı.

İnanıldığını söyleyecek yüreğin var olmalı.

**KAPLUMBAĞA
TERBİYECİSİ NİN SIRRI**

*Öncelikle bu resimdeki
adam tıpkı üst taraftaki şehzade türbesi ve derviş resmindeki adam gibi*

OSMAN HAMDİ’NİN KENDİSİDİR.

Her iki resimde de üst kısımlardaki hat yazısında “Kalplerin Şifası Sevgidir.” yazıyor.

Bu kelam Hallac-ı Mansur’un en meşhur ifadesidir.

Kalplerin şifası sevgidir, cümlesi tasavvufun ve tek ortak din düşüncesinin herkesçe bilinen sloganıdır.

Kaplumbağa 18. yy sonlarında başlayan Masonluğun tasavvuf kaynaklı ayrışmasıyla oluşan SHRINERS kolunun simgesidir.

Bu kol Osmanlının son döneminde Osmanlı aydınlarının Masonluk yapısının içerisinde İskoç ve Fransız ritlerini kendi tasavvuf bilgilerine katmaları ile oluşmuştur.

Bu rit kurallarına göre en üst düzeye ulaşmak için üstadın KENDİ KENDİNE YETEN BİR HASTANE (tercihan çocuk hastanesi) veya BİR ÜNİVERSİTE ya da KENDİ KENDİNE yeten BİR MÜZE kurarak insanlığa hizmet etmesi gereklidir.

Bu Masonluk kolunun sloganı da “ARE YOU A TURTLE?” dır.

*Yani “Bu dünya ya duyarsız mısınız?”
“Kulakların hayata kapalı mı?”*

Bugün bile Mevlana ve Yunus dünya Masonluğunun en önemli düşünür kabul ettikleri isimlerin başında gelmektedir.

Bu yüzden ne yazık ki bizde bir tane bile yokken dünyada onlarca Mevlana ve Yunus Emre kürsüsü vardır üniversitelerde.

Resimlerdeki mekân Bursa Yeşil Türbe'nin üst katlarına aittir. (küçük odalar)

Bu mekân dünyada Tasavvufa, Ezotariizme ve Masonik görüşe inananların en üst düzeyinde bulunan şahısların kutsal mekânıdır. Nitekim ülkemize gelen birçok devlet adamı ve kraliçe öncelikle burayı gezerler.

Çünkü burası ezotariizmi ve din birliğini yok etmek isteyen ve bu amaçla on binlerce kişiyi öldürmüş en önemli kişinin mezarıdır.

Günümüzde de ortak dine ve insanlığın ortak kültürüne inananların önemli tarihi mekânlarından biridir. Ama bu yapı gene sanki biz asla yok olmayız dercesine tasavvuf ve Batınilige inanan ve ortak sevgiyi yaşayalım, dinlerin hepsinin kökü aynıdır bu uğurda ölmek ve öldürmek yanlıştır, diyen bir mimar tarafından yapılmıştır.

Resimlerdeki kaplumbağaların duruşu bilgiyi simgeleyen pergel ve bu pergel açısının resimlerdeki farklılığı da iki resim arasındaki fark da bilgi alanının içine girişi simgeliyor.

Kaplumbağa terbiyecisinin Osmanlıca adı “Erbab-ı Dahr” ki bu adda Osman Hamdi bir edebi sanat yapmış.

Erbab-ı Dahr, Osmanlıca’da batıl dinlerin tanrısı demek.

Gene Pera Müzesi’nde bulunan bu resmin altındaki “Kaplumbağa Terbiyecisi- 1906” yazısı da Osman Hamdi’ye ait değil.

Osman Hamdi 1910’da öldüğünde Latin harfleriyle Türkçe ve tarih daha henüz yoktu. Muhtemelen isimdeki benzetmeyi sonradan okuyanlar fark etmesin diye Türkçeleştirilerek altına yazıldı.

Osman Hamdi’nin mükemmel Fransızca bildiğini biliyoruz.

Taurtouse kelimesi kaplumbağanın Fransızca köküdür.

“Tartoros”tan gelir, bu da mitolojinin en sonda ulaşılan yeridir.

Kaplumbağa işitme duyusu olmayan bir hayvandır.

Kaldı ki kaplumbağa terbiyeciliği diye bir meslek hiç olmamıştır.

Terbiyecinin üzerindeki kıyafet bugüne kadar hakkında çok az şey bilinen Melami dervişlerine ait bir kıyafettir.

Burada kanımca anlatılmak istenen ey halkım siz duymuyorsunuz ama ben Melami oldum tasavvuf yolunu seçtim

Batni fikirleri öğrendim aydınlandım, demektir.

Aynı resmi 2 kere çizmesindeki amaç, bu terbiyecinin aldığı eğitimler sonunda bir üst mertebeye geçişidir. Ayrıca ikileme mistizm ve tasavvufta çok önemli bir simgedir.

Her şeyin bir karşıtı vardır ve bu iki karşıtlık bir bütün oluşturur.

Bu bütün evrenin bir parçasıdır.

Her parça bire aittir her bir de bir parça.

Herhangi bir ispatı mevcut olmamakla beraber Erol Simavi'nin

koleksiyonunda bulunan resmin tanınan kaplumbağa terbiyecisinden daha önce çizildiğine inanıyorum.

Dikkat edilirse bu resimde cam boşluğuna bakan üst alan kapalıdır.

İkinci resimde daha yaşlı bir adam vardır. Bu adamın önündeki üst paravan kalkmış ve aydınlanmıştır. Bu da Osman Hamdi'nin aydınlanma eğitiminin bir üst basamağına geçtiğinin işaretidir.

Kaplumbağalardan oluşan pergel açısı da ikinci resimde adama çok yaklaşmış ve tam tepe noktasında onu kapsamıştır.

Pergel Masonluğun en önemli simgesidir.

Gene adamın boynundan sarkan davul tokmağı duvar ustalarının kullandığı şahkülü anımsatır şekilde aşağıya sarmıştır.

Şahkül Hiram Usta'nın yani Masonluğun başlangıcının simgesidir.

Kullanılan renklere gelince, dikkat edilirse resimde sadece kırmızı sarı ve lacivert kullanılmıştır. Tüm masonlar bilir ki bu üç renk Hz. Süleyman'ın mabedinin ve Masonluğun simgesidir.

(Bu arada önceki sayfada shriners a ait resim logolara bir daha bakın.)

Gene masonluk ambleminde gördüğünüz defne yaprakları kaplumbağaların önündeki yapraklardır.

Kaplumbağalar sessizliğin simgesi ve dinle ve bilgilen düşüncesinin özü olan hayvandır ki bu da tasavvufun temel öğretim sistemidir.

Bildiğiniz gibi Melamiler kendilerini gizlemek zorundadır.

Ezotorik her akımda olduğu gibide Masonlar ve Tasavvufçular birbirlerini simgelerle tanır ve ayırıştırır.

Osman Hamdi bu resimlerle hem Melamilere hem de Masonlara kendini tanıtmıştır.

İlk resimdeki vazı Osman Hamdi'nin gene kendisini çizdiği "Kuran Okuyan Adam" tablosuna bir atıftır; çünkü yanı vazı birebir bu resme aktarılmıştır.

Son olarak kaplumbağa dünyanın var oluş öyküsüdür. Tüm mitolojilerin ortak tanımı dünya ve insanlığın kaplumbağa üzerinde başladığıdır.

Uzun ömrü ve değişmeyen sessiz varlığı insanı temsil eder.

Bu noktada Osman Hamdi dini eğitimini en üst düzeyde pekiştirdiğini bize anımsatmaktadır.

Kısaca Kaplumbağa Terbiyecisi bir inisiye ya da nasıl anlarsınız,

Bir kemale erme, Sufi olma ve ışığa ulaşmanın, aydınlanmanın resmidir.

Bu resim tüm dinlerin bilgelik anlayışını teolojiyi tasvir eder.

Bu resim dinin katı görüşünü kabul etmeyip sadece sevgiyi arayan; ama bu yüzden hep yakılıp kafaları kesilmiş evleri yıkılmış tasavvuf erbaplarının ve yanlış anlaşılmuş Masonların toplum korkusuyla birbirlerine yolladıkları, ben böyle bir adamım bunlara inandım ve beni sadece aydınlananlar fark etsin resmidir.

Osman Hamdi bilenler için bir giz vermiştir.

"Ben ne Masonum ne de Melami; ama her şerefli aydın gibi saklamam gerekeni öğrenince zarar verilmemesi için vermeyeceğim. Bu resmi neden Çelebi Mehmet'in türbesinde yaptığı gibi..."

Gidiyorum, birimi aldım yanıma o her zamanki hiçliğime.

Keşke aydınlandım, buldum bu dünyayı diyebilsem.

Her şeyimi bıraktım da geldim.

Keşke giderken alabilsem...

Kendimi bulmam gerek yeniden.

Ben, bir kendimi yenebilsem...

Aydınlanma insan yanmaz ise olmamış.

Ah bunu bana bir anlatabilsem.

Ah ben kendimi bir bulabilsem...

Beyoğlu'nda yürüyorum, şimdi bir ben var benden uzakta.

Ve bir ben, anladım şimdi

Bir ben de benden içeri.

Bir ben, ben de Allah ben bir Allah

İnanmak var olmaktır.

Korkmamı mı, sevmemi mi istersin?

Ya Allah

Son Söz

Öncelikle bu ülkenin tarihi hazinelerini çalınmaktan kurtaran, bu ülkeye ilk müzeleri kazandırmış bu ülkenin ilk güzel sanatlar fakültesini açmış devletin her kademesinde çalışmış her şeyini de ülkesine geri vermiş bir adamı Osman Hamdi'yi önünde eğilerek selamlarım...

Toplantılarını bana açan bir sözüme inanıp İslam ve tasavvuf âleminin en kapalı cemaatinin toplantılarına katılma fırsatı veren Melamilere teşekkür ederim. Bildiklerim bu canla beraber gömülecek...

Abdülbaki Gölpınarlı'ya bu ülkeye kazandırdığı her şey adına teşekkür ederim. Allah gani gani rahmet eylesin.

Ve benim değerli abim bana Mason olduğunu açıklayan bundan utanmayan ve benim hayat boyu Mason olmayacağımı bile bile bulunduğu makamın gizini ve bilgisini bana güvenerek veren aktaran değerli büyüğüme

Ve Cihangir Gener'e sınırsız bilgisini kendine saklamadan internete açan cesurca kitap yayınlayan o güzel insana bu kitabın neredeyse tamamında onun hakkı var...

Ve Erdemin kitabını tercüme eden wikipedinin muhteşem tercüme gönüllülerine

Ve tabi hamile hamile benim kaplumbağalarımın çilesini çeken bana tosbağa oldun diyen karıma

En sonunda da size, kitap okuyan hayatın kolayına kaçmayan akıllı ve can insanlara...

Bu kitapta öğrendiğim tek şey var...

Anadolu İslam'ı ne güzelmiş...

İsmailciye Mezhebi ve Tasavvuf hep üreten insanlar ve düşünürler çıkarmış.

Baskıcı Emevi ve Arap İslam'ından ne köy olur ne kasaba.

Onlar kendilerine düşman bularak yaşamış.

Tarih onları vahşi ve gelişme düşmanı olarak yargılayacak ve on bin yıl sonra tarih okuyanlar Hallac-ı Mansur'u, Hayyam'ı ve Mevlana'yı bilecek ama o ben şihim diyenlerin adı bile anılmayacak.

Bu arada biraz beklenirse Amerika'dan inanılmaz güzel ve sevgi ağırlıklı bir İslam yayılıyor.
Bence önündeki tek engel radikal İslam.

Bu felsefe biraz değişerek dünyanın en yaygın din akımı haline gelebilir.

Ve zaten Mevlana'yı falan bizden çok daha iyi sahiplenmişler.

Bu ülkede Türkçe – Osmanlıca sözlük olmadığı gibi yurtdışında ondan fazla Mevlana kürsüsü olduğu halde ülkemizde bir tane bile kurulmamış.

Benim anlamadığım her kapıdan bir ülkücünün ya da devletçi sosyal demokratın çıktığı bu ülkenin kendi tarihine inanılmaz saygısız davranıyor olmasıdır.

Acımasızca eleştirmek ve yok etmek vatana ve Allah'a hizmet sayılıyor...

Tüm Allah'a inananlara; ancak “Dinden para ve sosyal statü kazananların tamamını reddedenlere” adanmıştır.

Halil Çil.